GARRY LUCK

SINGUR PRINTRE MAFIOŢI

— Roman poliţist – 1

Gregory Hull. directorul Companiei „Mercurial Service”, avea «ea mai grea săptămână din lunga sa carie să comercială. Telefoanele sunau delirant şi toate adu oeau una şi aceeaşi veste nefastă: automatele stradali înregistrează pierderi zilnice de zeci de mii de dolari Primele sesizări le-a luat uşor. Mai avusese cazuri când unii angajaţi certaţi cu disciplina înregistraseră di ferite bunuri de consum cu care de fapt nu aproviziona seră automatele. Puşi în faţa dovezilor, au fost obligaţ oină la urmă să-şi recunoască vinovăţia şi să suporţi consecinţele. Atunci, consecvent principiilor tale de exigenţă, el le-a spus răspicat: „Domnilor, aţi omis faptul că automatele nu ştiu să mintă. Pentru că nu le-aţi re» Dectat cinstea, va trebui să plecaţi t”.

Acum, încercase la fel. În primele zile dăduse afari când dintre vechii angajaţi ai companiei. Exemplul Un nu a folosit însă la nimic. Ba, dimpotrivă. Cazurile au început să se înmulţească alarmant. A continua pe aceeaşi linie însemna să rămână fără oameni. A Lăsa lucrurile să curgă în voia lor însemna ruinare rapidă. Şi-apoi fenomenul ara inexplicabil. Cum să accepţi ideea că îi câteva zile rute de angajaţi oneşti, cunoscuţi şi apreciaţi ca atare de-a lungul anilor, au devenit hoţi?

Disperat domnul Gregory Hull a cerut de urgenţa o expertiză tehnică din partea firmei constructoare. Cei da la „Automatic Corporation* au strâmbat din nas, dai să onorai solicitarea. Rezultatele au fost însă în afara oricărui cahivoet automatele au trecut toate probele cu brio.

Disperarea domniei sale a luat formele unei furii acută. Aici est* mina companiei rivale. Sigur că dai Gum de nu s-a gândit mal devreme la asta? Spiritul de fair-play l-a orbit. L-a făcut să creadă că toţi sunt cinstiţi. Ce nerozie!

Cu discreţia ce l-a caracterizat întotdeauna, s-a

adresat oaul detectiv particular. Acesta l-a dat speranţe. În două zile după propria afirmaţie, reuşise să intru destul de adânc în subsolul adversarului, acolo unde puneau la «ăla (dacă se puneau) loviturile ce-i pricinuiau atâta B «linişte. Era convins în sinea sa că pur şi umplu i-ar fest corupţi angajaţii contra unor mari sume de bani. Aşteaptă doar confirmarea şi se va răzbuna cumplit Pentru eft Gregorj Hull ţine la principiul corecţi tu dintt în Jokeui de frâiele calului în timpul concursului d «alergare. Cu condiţia să nu încerce nimeni a-l duce da naa, iar dacă se întâmpla totuşi ca cineva să îndrăznească, acel individ are pentru multă vreme motive de căinţă…

La umbra viitoarei răzbunări începuse parcă ai se răcorească. Dar o nouă discuţie eu detectivul avea să-l arunce iarăşi în neagra disperare.

— Ai reuşit să afli ceva? l-a întrebat el, deşi mutra omului nu prevestea bucurii.

— Da Am aflat chiar mai multe şi mai grave lucruri decât speram…

E clar, avu un moment da revelaţie, Gregory Hul L Se încearcă distrugerea companiei dinăuntru. împingerea ei până la marginea prăpastiel şi de acolo, în ultimă instanţă, o salvare ca prin urechile acului. De fapt, tot o distrugere, pentru că aşa-zisa „salvare” ar însemna un alt director, o ticăloasă uzurpare de titlu… Cine să fie oare? Bliţul memoriei sale funcţiona ireproşabil. Rând pe rând, O aduse în faţa ochilor imaginile membrilor din consiliul de conducere: faţă, profil, plan apropiat. plan depărtat… Aparent niciunul, potenţial fiecare. Ezitant, se întoarse iarăşi spre detectiv.

— Aştept, domnule Strugaite.

— Succesul meu iniţial era o cursă, recunoscu – tasta «o o modestie puţin obişnuită la alţi trati. ei de îs „GomereiaJ Service” ştiau deja de mă aşteptau iq speranţa că, urmărindu-mi mişcarea, res ajungi şti şi explice propriile pierderi.

— U) «ar ou vReţi să spuneţi că şi ei…

— Mi> râu decât dumneavoastră, confirmă detectivul

Desigiu că nimeni nu o recunoaşte deschis, din motiva lesne de înţeles. Dar. din lunga discuţie ce am avut-o cu directorul, am tras concluzii indubitabile în acest sens.

— Sum? Aţi ajuns la Ed Peercy? Între noi fusese o înţelegere, domnule Şirugaite. Eu contam. Înainte da toate. *rjf* discreţia dumitale.

— N-aveţi niciun motiv să au contaţi ţi pe mal departe Vă asigur. Aş & un prost meseriaş dacă mi-aş trăda clientul Mijloacele prin care eu le-am trezit interesul calrr de ia „Comercial Service* n-au aici legătură cu dumneavoastră fi nu vă pun într-o lumină defavorabilă Ci, aş îndrăzni ea şi spun, dimpotrivă. Cunoaşteţi situaţia din care puteţi trage şi anumite… concluzii

Nu le spusese avantaje. Lui Gregory Hull nu l-a scăpat nuanţa şi, în alte condiţii, ar fi apreciat rafinamentul detectivului Din păcate, conjunctura era acum da altă naturi

— În principiu, aveţi dreptate, se ralie detectivului Gregory Iiull, în parte şi din dorinţa de a-l face să uite repede suspiciunea ce i-o dovedise eu atâta lipsă de tact Bkă «tarea noastră ar & relativ obişnuită, am putea discuta cu folos reciproc pe această temă. Din nefericire, nat ştim doar că adversarul, dacă lucrurile vor continua, s-ar putea prăbuşi cu puţin înaintea noastră. Asta ajută cel mult ia o consolare amăgitoare.

Strugaita adoptă o expresie ilizibilă. Ar fi putut foarte bine să scoată din buzunar micul său calculator şi să-i dovedească tocmai contrariul. „Cemercial Service14, deşi au desfacere mai *mină* decât „Mercurial Service*, înregistrase pierderi mult mai mari. Deci ci, la o nouă repriză de concurenţă, au ar avea cum să scadă preţurile. Pe când „Mercurial Service”, vânzând mal ieftin, şi-ar dubla, sau poate chiar şi-ar tripla desfacerea. Evident, şi pierderile, dar pe ansamblul activităţii ar înregistra câştiguri care să le asigure atingerea unui dubiu scop: supravieţuirea şi înlăturarea concurenţei Precipitarea luptei ar atrage dup» sine agitaţia şi în nadul celor care au pus la punct sistemul de fraudă, ar spori astfel şi şansele

de a fi descoperiţi.

Să nu intuiască toate acestea un om cu experienţa lui Gregory Hull? Fie că-i prea viclean şi adoptă formula naivului, fie că-i prea derutat şi incapabil de asocieri elementare.

— S-ar putea să plătesc un tribut oboselii, se văzu obligat directorul companiei să revină. Traiul sub presiunea îatimplărilor nefaste din ultima vreme... Informaţia dumneavoastră este oricum foarte valoroasă. Ea ne dovedeşte că trebuie să căutăm în altă parte.

— Ba. chiar mai mult, domnule Gregory Hull. Ea dovedeşte că cele două companii au unul şi acelaşi adversar situat undeva în afara lor: un adversar abil şi redutabil, după toate aparenţele.

2

La „Automatic Corporation*, luminile râmaseră aprinse până noaptea târziu.

— Nu-i strategic! fu de părere Diana Work, şefa relaţiilor cu publicul. Luminile aprinse noaptea târziu într-o clădire fanion ca a noastră, trezesc ele însele, întrebări.

— Să fim realişti, Diana, îşi exprimă prompt dezacordul Josef Labrador, proiectantul principal al sistemului propriu de programare. Ce reuşim, eventual, să ascundem astăzi, va face mâine cu atât mai mare vâlvă. Opinia publică se manifestă în esenţă ca un terminal. Aparentele pierderi de pe parcurs apar în cumulul final.

— Ah, de ar apare măcar! îşi arătă Diana Work frământările de care era stăpânită.

Un adevărat terminal sufletesc al Corporaţiei, gin di Jos ei Labrador despre femeia de alături, din chingile căreia nu va mai scăpa niciodată. Deşi, practic, nu poate ajuta eu nimic, de mai bine de trei zile, de la lansarea semnalului de alarmă, biata femeie n-a mai ieşit din clădire.

— Aşa procedează numai copiii ce presimt sfârşitul iminent al părinţilor şi nu vor să piardă clipa finală, a ironizat-o inginerul Tony Emerson, în stilul său greu decelabil între suav şi grotesc.

Ea a înghiţit în sec, a tăcut, dar nu a plecat. Oamenii s-au obi>nuit cu prezenţa ei şi au început s-o considere stnngent necesară. În accepţiunea lor nemărturisită, ea devenise mostra devoţiunii faţă de cauza Corporaţiei. Iar momentele dificile prin care trecea „Automatic Corporation”, acreditau un asemenea comportament eu alese virtuţi morale, în ciuda gratuităţii sale.

— E o anomalie! se auzi un glas greu, ca o descărcare de p etriş, în capătul celălalt al sălii calculatoarelor.

Toţi îşi îndreptară privirile spre masivul Helmuth Rieder care se ridicase deja de pe scaun şi se plimba ca un leu în cuşcă în jurul mesei sale

— E o anemalie să cauţi un duşman abstract, fie el chiar matematic.

— N-ai vrea, dragul meu Hell, să-ţi aduc un juice? Ştiu că ţi place mai ales preparat cu aromă de ananas. În două minute ţi-l aduc!

Diane Werk umbla ca o păpuşă pe sârmă. Dezmierdat, masivul Helmuth Rieder se lăsă convins, deşi nu simţea câtuşi de puţin nevoia unui juice, după cafelele tot mai tari şi la intervale tot mai scurte, băute în ultimele douăsprezece ore.

— Nu neg, teoretic este posibil să descoperim varianta bolnavă inoculată în automatele noastre, încerca Helmuth Rieder, calm şi oarecum jenat de ieşirea ce-o avusese, «a-şi explice poziţia la matematician, aş putea fi chiar mândru de încrederea ce mi se acordă. Numai că nu înţeleg da ce trebuie să descoperim noi fap la când a ţii. prin mijloace mult mai puţin costisitoare probabil, ar trebui să găsească făptaşul. Să presupunem să reuşim până la urmă să depistăm formula spion injectată ic memoria sistemului nostru. De unde ştim est că «altă formulă diversionistă nu este deja pregătită?

Helmuth Rieder avea dreptate. Toţi simţeau la fel, deşi ou aveau curajul să-şi ducă gândurile până la capăt Corporaţia lor a trăit în principal pe seama ceio* două companii comerciale. Peste şaptezeci la sută din

automatele produse în ultimii doi, trei ani, le-au livrat aici. Şi-ur. deocamdată, păgubaşii direcţi bâjbâie. Supuse probelor de rutină, aparatele corespund. Dar se voi găsi Joinevoltorr să ia deschidă ochil. Iar când voi descoperi că s-au atins în domeniul electronicii şi performanţe negative extraordinare ca această îmbolnăvire a memoriei calculatoarelor, ba mal mult, când vor avaa revelaţia ţaptului că dintr-o asemenea epidemie 11 *am* trage nenorocirea, scandalul va fi inevitabil şi cu urmări imprevizibil.

3

La baiul central din Yaleston – localitate din constelaţia zecilor de asemenea aşezări anonime în jtt* rul oraşului Atlanta, îşi făcură apariţia cinci bărbaţi. Dincolo de faptul că toţi erau străini, sub vârsta de mijloc relativ bine făcuţi, mal aveau o trăsătură omună. mult mai evidentă decât celelalte: erau obosiţi ţi apatici.

— V-am fi recunoscători, se adresă unul dintre d barmanului, dacă ne-aţi putea închiria, pentru o ori cel mult, una dintre încăperile mai raid de care dispuneţi

— OJT… se arătă omul de acord, firi alte explicaţii, fi făcând semn cu mâna spre unul dintre colţurile sălii ctrigă: Ketty, pregăteşte sala rândunicii pentru domnill Apoi, cu aplomb ospitalier: În trei, patru minute o veţi Sala este de altfel în perfectă ordine, dar cum oamenilor de prin părţile noastre nu le place discreţia, rar folosită. Până atunci, dacă doriţi ceva aici: un vhisky, un brandy… Se zice că băuturile sunt aceleaşi peste tot. dar eu nu-s de aceeaşi părere…

Peste murmurul sălii răzbătură câteva cuvinte mal tari. Cea care răspunse la numele Ketty – o figură de mexicană fâşneaţa, încerca zadarnic să w smulgă de lângă masă… Un tânăr o prinse de mâini, iar ceilalţi din jurul mesei îi ţineau isonul la declaraţiile pipărate ce i le lărtsa.

— Jack, strigă barmanul nemulţumit, aici nu-i casă 4 e rendez-vous! E o chestiune care credeam că am lămurit-o! Jack, te rog!

Fata reuşi să scape şi, grăbită, o luă spre una din şi le

laterale.

— Ne ara de nimic! murmură barmanul ce pentru îne, străriuindu-se să-şi ascundă mâhnirea sub un zâmbet larg. Gum ziceam, domnilor, băuturile împrumută fifte ceva şi din climatul în care sunt servite…

— Poftim I Ţine-ţi plata, zgârcitulel Dacă vrei ţilau cu ora!

Trecând printre bărbaţii străini, tânărul ffack fi – încă barmanului o hârtie de o sută de dolari.

— Nu era vorba de plată, Jack, se arătă acesta conciliant Ketty are ceva urgent de făcut. Noi suntem U dispoziţia clienţilor, Jack.

— Eu nu-s client?

— Eşti. Dar acum avem ceva de făcut pentru dom11…

Tânărul se întoarse şi cântări din ochi pe cei înd, care până atunci fuseseră pentru el nişte cantităţi neglijabile.

— Pentru ăştia?! Ali, eşti un porc de câine!!

— Jack, nu-ţi permitl ripostă barmanul, făcându-se stacojiu la faţă. Uiţi prea uşor că până mai ieri veneai râi te ser/eu pe datorie.

— Mal vedem noi ca permiţi şi ce nu permiţi ta. Deocamdată, spune-le ăstora să plece.

— N-am s-o faa.

— Da? Atunci am şi le-o spun eu, continuă tânărul mă – aurindu-l iarăşi dia ochi eu obrăznicie, cu aroganţă. Sper c-aţi auzit despre ce-i vorba. După cum observaţi, aici e cam strâmt Băieţii mei n-au aer. Ştergeţi-o

— Aveţi îl voi răbdare cel mult trei sferturi de oră, încercă a negocieze unul dintre străini.

— Trei minute! se arătă tânărul neînduplecat, privind triumfător spre masa prietenilor săi, şi-apoi consultându-şi demonstrativ ceasul.

— Credeam că eşti totuşi mai înţelegător, interveni cel mai curpiriu dintre străiii. Regret!

— Tânăru’ nu apucă să schiţeze niciun gest Pirpiriul lovi fulgerător ia ficat, apoi îl prinse ca pe un sac şi, luându-l subsuoară, ÎI duse la masa celorlalţi, al căror

entuziasm războinic se stinse subit.

— Băieţi, vă spun un secret, le şopti Pirpiriul-M-am grăbit eu să-l salvez, ca să nu încapă pe mina şefului Fi «o tragedie…

Murmurele deveniră mai estompate. Agreabile. Aproape muzicale Barmanul ţinu să-i con dură personal în salonul rândunicii

— Wnisky Mister Alf! Whisky în şase pahare, dintre care în unul Liră gheaţă, iar după zece minute, cinci bifteeuri şi trei sticle de Bourbon.

În salonu! rândunicii se făcu linişte deplină. Cel mai în vârşti dintre cei cinci scoase din buzunarul de la piept a mic3 eşarfă ce reproducea în miniatură drapelul Statelor Unite înfăşură cu ea unul din pahare, apoi eu un chibrit aprinse băutura din el.

Ridicară cu toţii paharele şi, pe rând, ciocniră cu paharul transformat într-o candelă cu pâlpâiri albăstrui.

— Adio Niky Dorset! spuse calm şi solemn cel mai în vârstă incinte ca toţi împreună, cei cinci, să dea paharele pe fin dintr-o singură înghiţitură.

— Denstr* morţi numai bine! îndrăzni Pirpiriul să afişeze pe faţa sa măslinie, schiţa unui zâmbet amar.

— Umorul lui oniric era totuşi o calitate greu accesibilă altora. Îşi exprimă părerea cel mai blond dintre ta

Cf – oratorii tipicl de viking otaa. Şi laşi în tatoment eu singură clauză prin care «fi pretinzi tnmo» – mintarea? a ta cel maţ apropiat cimitir catolic de (oeul unde vei orari, e o mare aadalma tras! colegilor. – «recunoaştem.

— Ba dimpotrivă. Interveni cel mai în vârstă. 8 formă «leşantă de a nega «e-l penibil în meseria noastră” A tRă. dedublat, a muri discret şi a fi înmormântat anonim* erau probabil condiţii prea Insuportabile pentru.

— Stai ales ulttma dintre aceste cerinţe Imperativ», zise Ptre ritil. I9 e ce a fi înmormântat te secret. când treaba «t» «ade pe capul altera?

Zâiâihei – jlT-i să-ţi troniw *se* «wclară «i altele Cel mai în vârts riţă? până la urmă şi zimbl şi ai în fond,

tiâfsrutile trefenif luate aţa cum «Int. oameni «ai. intro „fist? «t moarte graniţele era e. extrem de». nesigure 01 labile

Serviră biftecursie şi ajunseră la Bourbon Vinul. de? v4} yjn<î culerl de aur palM. nu reuşi totuşi «8 – 1 tedemne >a p? tw – r. uită vorbă. Trecea fierlnna le ont> topea fi* – Siwarea tuturqra. fs înri o audibilă. A.W» la urma. fel rpat! n vârstă spuse Iarăşi, câteva. vuvjqte.

de rare se ocupa Niky Dortst procnan a

Se prelii Nt. Turan Pe-ra *7 r? şi să-l întrebare ceva împotriva ar-estei prwjuneri?

Întrebarea era a fel de? Inutilă ca o lirrie trasă arbunele o* an plan negru Conform obiceiului, or – luarsa sa/iiloi la n-are lucrase un <v>leţ» dHpăj-i «e fi cea fâr? «rsmentaril Qe> ds-eTTVI? «<? mulţam! a 9 idice braţul esm Ksn & să se astfel a o râul său.

A

fana Petra avu pentru prima şi. din păcate, pentru ultima aari posibilitatea să se convinşă că Niky Doraet inseae ax am eu totul aparte Umorul său negru u constituise doar o calitate aleatorie invocată de cei are i-au aunăscut mai bine c) chiar o modalitate da a fi. Înseninările în legătură cu ultimul caz scoase din eeiful «esrat ce-4 aves la Antimaf, erau o probă revelatoare Ba? ele mai sueerau şi abilitatea eu aare Niky Borset M lirase din amorul său… armuri pe sub piele”.

— A hmi *wa* totul particulară de aşi în cifra gândurile şi presupunerile.

„Sărai de care mă ocup – nota ei – seamănă cu an aisberg. Iar eu eu naivul gata să creadă numai ceea ce ed «Va individ evadea>4 din Centrul de psihoterapie tntvnxivi (ce subtitlu elegant pentru clasicul spital 4 e actanif) şi este împuţeai de an altul, după toate aparenţele, sânii tos Ei, se mai întâmplă. prea bine fiind ştiut faptul să adesea te scoate din sărite este unul aormal f atnnd de ce să te miri de an psihoterapeutl-Eat? Maliţia a-a pas pe treabă şi. Într-o primă etapă, eu rezultate spectaculoase. când persoane s-a identificat tiră dubii diminalul. Singurul care

şi-a declinat identitatea atât de ferm recunoscuta a fost criminalui însuţi Ei. fi aaa ea asta se mai întâmplă. ba chiar destul de 4 es. «rirr. inslii nefiind. În general, prea mari ama tari brăţări eu închizătoare.

Dar a mai la douăzeci de minute după săvârşirea crimei, cel identificat drept criminal a fost oprit de poliţia stradală pentru nereguli de circulaţie, la a distanţi de cirea a sută de kilometri. În timp ce conducea un mare autofurgon frigorific. Ei «i? Nu trăim n-ai în epoca surpării tuturor performantelor de viteză? Asta cam aşa el Bw între cei o sută de kilometri de află un monta eu vârfurl de peste trei mii de metri şt, întân cl5 to». Inel ţâri k (asea care şi Iaci k-ătura directă intptersanţi

Acestea ar fi aspectele de suprafaţa al «atsbergulai 4* «are mă apropii vitejeşte la barca mea cât roajJI de nucă. Be altfel, prima tentativă de a-l găuri (căst în asta constă specificul navigaţie) mele – aisbergul trebui? făurit ţi na acolit!) şi tţ soldat «a rezultat* pe măsura raporturile? reale de forţe. Ajtm* ta Sen trai de psihoterapie intensive din Newrastte. am crezut de cuviinţă ta încep eu servirea and stmpfe «fele, jos. În faistroai tindwt emamentat de la demisetat dâdiră cea* tale – e adevărata navă amiral în spatele «firela stan risipite vree zece nave – clădlii înşirate pe an tăpşan n terburt melancolice, ea că au le spunem pî – Jolâte de căldnrfl.

„Iar ce calefi ăsta ca tălpile şealef* zfse singurul consumate? aflat bi bfatrou (a acea oră matinală, despre care nu eram în stare să jur că-i femeie.

„*Şart* Seta? 4 m-am considerat ea obligat să întrea, mm ale* avertizat de posibile obligaţii faţă de sexol enalbfl.

„*Bum*. care? * mi-e Intearse ea cu uimire sinceri Scarela! FI-al sesizat cât mai neobrăzat as oricând fa uite iun dansează step pe ferestre şi ticăloşii ăştia a Ad n-au catadicsit să iasă din aşternuturi.*

tnţefastotf d-na erau ticălosâi. arunc şi ea e întrebare h» «Îne ratâ!

Se că aiel poate Intra ţi ieşi fiecare după banul că-a ptaie. Nu aste portar ţi nici măcar poartă”.

F & mică ac întoarce spre mine. onorându-mă cu întreace el fată După ce priviri sfredelitoare îmi aninai, eu m-a? trira să aibă în lecuţ orbitor, două bnrehâurt. „Ce vorbeşti, dwnnufe, o-al wţtzat gardul?”

„Aarc 5 ard7” mă bâlbfl eu, nereuşind să mi ascund aluiala.

„Gura care? Gardul ce ne înconjoară pe fiecărei Gărduţ inetpuenabill Gardul fatali... Auzi coiel întrfl 4 pleae4 flecare după bunul său plac. Dar tinde crarf că te Şăsese tu aici?”

EHaleeraf avea ţanae. să devia A ţi noel Interesant, ttac tsterwnţie colaterali an mi-av H tăcat şi ţtal «ivinM* h» eltlej.

cmleta acum un mal târztui* a întrebi p*

Viş aerrlabil nevoie mare, apărui ca o umbră de după perdeaua pictată cu scene de un erotism demonetizat.

Jffl-e aduci sua la cabinet, după orele de censultatll”. Şi apoi, ca un ecou nestins «1 Indignării. „Aud aelo! Intri (1 lese cine vreai Mă naivitate) *

Bupă plecarea atât de ofensatei persoane, curiozitatea m-a împins către tipul servtabJL

jbuaa «Încă* a-a arătat acela uluit de întrebarea mea. „Se poate să nu cunoaşteţi pe directoarea acestui fentrui.

ta loeol altor comentarii, am preferat să înghit cuvintele e* ea le rostisem înainte şi pe care le simţeam acum te git ea pe nişte cocoloaşe de hârtie e

Lectură agreabilă şi total ineficientă, fu obligat să recunoască Juran Potra. Capabili să-ţi sugereze, eventual. climatul în care s-a produs crima, nicidecum să-ţi fere şi vreni element concret, într-adevăr. un tip de detectiv <m totul aparte a trebuit să fie acest Niky Dorset Aşa cura aparte şi ciudate au fost şi condiţiile morţii sale L-au găsit pe autostrada 35 ÎSordt îrâecat de o? renarâ3 judecând după schiiele că i-au fost extrase din nr. & t* câteva zeci de in «» tri de e! era răsturnat un autnfurilor frigs Hfu al companiei „Mercurial Serviie p «o irr. Stqte rart. – irizat. Aparent între el şi acest vehku’ ««buia să fie o legătură directă st. pornind de aâdi. un racer. dacă nu or» fir

călăuzitor pentru cine urma 3 – 5 *cr*e reze *rsmî* Dar această relaţie previzibilă era *nfnn* – inală dar» două motiv* relativ absu-dej ce. rrprinis… Mercurial Servic* * * <? clara *f fi* ore da ani'» fur-l> „an* în taci. ou pierduse niciuna din piesele ba inventar, iar între resturile tarher lzeiţe ale autevehi – jiiilu» dt" pe aut"* id* – an găsit rămăşiţe vagi, provenind sudubâtsfe! ţ din „alavrele doi oameni diferiţi de? Rimfml nu a reclamat în Statul Georgia niel b di: T3 ar «de umană neelucidată. În acele zile.

„Ei bine. Mr Juran cenrhise Potra în linia de gânffire a testului său coleg: asta fiind situaţia, ta-ti barca şi du-te i găureşti aisbergul I Adăugând apoi şi propriul tău punct de vedere i dar an mal după ea l-ai dat ol pe tute partiter

5

Rarer forgon frigorifio se angajă eu viteză moderată pe autostradă. Traficul mai puţin intens la acea oră matinală ar fi permis o viteză mult mai mare, ceea ce era de altfel şi de dorit, distanţa ce urma să fie parcursă măsurând mai bine de o mie când sute de kilometri Şoferul însă – un uriaş cu muşchii pierduţi sub grăsimi şi o faţă de boxer care s-a sprijinit mereu cu nasul de pumnii adversarului – ducea parcă în furgonul din spate întreaga sa lehamite despre lume.

— Mao Dainel Cine-i ăsta, domnule? Cum îşi permite? Cine-i dă dreptul? Cum adică? Fiecare potlogar din compania asta dă ordine cum vrea şi cui vrea?

Omul de l! ngă el. nimeni altul decât Jur an Potra, dovedea o răbdare ce promitea să fie mai lungă ca drumul ce-l aveau de parcurs. Şoferul începuse cu directorul companiei „La ăla gândire? Câtă transpiraţie la peştele de sub gheaţă11), continuă cu reprezentanta relaţiilor cu publicul (Lipicioasă ca o compresă! Se loveşte unul ia chestia aia? Hop şi ea! înşfacă, se prinde şi mai scapia de poţi!), coberî la şeful de tjaraj, Gregory Donald (Tocmai mie să-mi facă una ca asta Gregi Tocmai mie să-mi pună zăbrele ca la e; în de tracţiune! Aşa proastă părere ai tu despre mins, prietene Greg7 Aşa idiot mă crezi? Foarte bine! Şi eu cred că eşti un dobitoc şi te voi pune a mugeşti

ca să se convingă şi alţii I şi eu cred că-ţi cad măselele din gură şi-ţi voi dovedi când o să ţi le culegi de pe jos!), ca să urce iar la acest MacDaine, un individ oarerara din serviciu! transporturi.

— Hm... Şi zici, băiete, că ăsta te-a repartizat cu aoine?

— Da, domnule Koestler!

— Mama lui de scribălăul Dar cine-l dă lui dreptei să hotărască?

Omul de alături ţinu neapărat să-i – spună şoferului „damnule". Era un răspuns, la impertinenţa prostească şi primitiv-arogantă pe care acesta o dovedise de la început, de când nu-l mai scotea din „băiete", ai toate că diferenţa între ei, extrem de evidentă la greutate, părea toaal neglijabilă la vârsta.

— Nu-l valabilă repartizareal E s simplă cacealma! O formalitate, pe care fac eu ceva... Dacă n-ai trecut pe la sindicatul nostru, te poţi retrage de pe acum. băiete* Acolo hotărăşte Trenek. iar noi luăm în considerare numai hotărârile lui.

— Tml pare rău de încurcătură, domnule Koestle». Nu mi-am închipuit că la „Mercurial Service* există un astfel de procedeu. Personal, credeam că abia după angajare şi după ce te înscrii în organizaţie, vine sindicatul cu punctul său de vedere

— Rahatr Asta-i teorie, băiete. Gargară! Ce maij gargară şu rahat, dacă e să ţi-o spun pe şleau I

Într-o casă normală, dacă reuşeşti să-i sustragi cheile, poţi intra pe uşa din faţă, gândi omul de alături. La o casă căzută într-o rină. cum uşa nu-i funcţionează, trebuie să ai răbdare ca să dibuieşti *a* intrare. Or, ăst* O căzut şblocat pe toate părţile! Deocamdată...

— Îmi pare rău, domnule Koestlert îmi pare nespus de rău că n-am ştiut de la început cui să mă adresez. La întoarcere voi trece neapărat pe la domnul Ţi-enefe.

— Târziuf Ai ratat orice şansă! Alergând pe pista fără cren «metru. ai ieşit din concurs! Asta ţi-o spun eu, băiete. Apropo, cum ziceai că te cheamă7

— Jeffersoa. Ted Jeferson.

— Jeffersonf Unde naiba am mai auzit eu de numele ăsta?

— Aţi putut auzi oriunde. Este un nume frecvent. După dte să pare, a fost chiar şi un preşedinte al ţării ou numele ăsta

— Ascultă, băiete. Cu mine nu-ţi mergel Numele ăsta l-am îatâlnit o singură dată la concursul de cocoşi din Puerto. Şi află de la mine că-l purta ca tirul unuia dintre organizatori.

Aerul «condiţionat din cabina confortabilă scutea p* cei doi dt: canicula zilei de afară, unde căldura şi gazele eşapate prinseră a ţese deasupra autostrăzii aparent tremurătoare pânzeturi albăstrii, la schimb, înăuntru vratibua să se simtă tensiune asumată real* porc de cei doi. tensiune pe care tăcerea prelungită o făcea parcă perceptibilă olfactiv.

Koestler trase forgonul într-unul din locurile de refugia Autostrada «ţinea* poalele muntelui şi peisajul reuşea performanţa de a mai păstra pe acolo şi câte ceva natur ai, mai puţin alterat de furia modernizării. În dreapta autostrăzii, la o aruncătură de piatră, după o coborâre peste grohotişuri, se vestea ici, colo, printre pâlcurile de arini, albia unui râu.

— Bâifte, ar fi cazul să aduci nişte apă! se adresă şoferul însoţitorului său, pe acelaşi ton îmbibat de trufaşă aroganţă

Omul luă o găleată ţi cobori câţiva metri, când se auzi strigat. O a doua găleată îi sosi deasupra capului.

— Hei! Crezi că asta nu-i tot pentru cărat apă? Sau ai uitat cumva cine mai purta nume ca al tău?

Şoferul era indiscutabil unul dintre acei indivizi abrutizaţi caia, simţind pe limbă gustul durităţii, o secretă tot aţa cum păianjenul secretă substanţe din care îşi face plasa Dar poate că asemănarea cu păianjenul trebuie dusă şi mai departe. Poate că duritatea lui nu era numai» trăire fără alte intenţii, ci, dimpotrivă, o probă pentru verificarea adversarului. Juran Potra auzise şi citise multe despre

„Sindicatul camionagiilor11, despre legăturile şi afacerile acestuia cu „Confederaţia crimei”. RobPit Kennedy se remarcase ca jurist îndeosebi prin luciditatea cu care luptase împotriva unor şefi ai indicatului, celebri la vremea lor prin afacerile necurate ce le guvernau, şi nu puţini sunt cei ce mai cred că asasinul candidatului la preşedinţia ţării a avut mai mult decât simple relaţii cu unii dintre aceşti indivizi.

Cât despre unele legături ale liderilor acestui sindicat chiar cu F.B.I. au au lipsit anumite legende, dum adică – te întrebaseră atunci oamenii cinstiţi, obişnuiţi să umble numai cu candela legii în mină: câinele da vânătoare fraternizează cu lupul?

Pentru cei iniţiaţi însă în căile labirintice urmate de obicei de serviciile secrete, nimic nu provoacă mirare. În viziunea lor asupra lumii, dialectica şi corelaţiile stabilite în virtutea legilor ei ocupă un loc atât de Important, încât filosofii marxişti abia dacă le-ar putea Ei ucenici. Ei niciodată nu vor nega din capul locului o informaţie care spune bunăoară că victima şi călăul colaborează în secret pentru a ajunge la o execuţie cât mai spectaculoasă, ei vor căuta argumentele de natură la facă posibilă o asemenea convergenţă da interese

Oricum, maleficul sindicat intrase în ultimii ani într-un con. al tăcerii şi lumea, obişnuită cu falsa ipoteză că despre ce nu se vorbeşte nici nu există. O trecuse. după rate se vede. prea repede între aşteptater dispariţii Grabă păguboasă în adormirea conştiinţei civice Căci iată, sindicatul există şi sunt semne dintre cele mai oalpabile despre implicarea lui în afaceri murdare

Pe când reveni Jefferson cu cele două găleţi. Koestler se aşezase la masă. Câteva conserve de şuncă, şi sticla de „oca-cxri? i toate desfăcut? în faţa sa pe una din tăbliile le He! inoxidabil aranjate în acest scop. prevesteau o noft-i rit mare gurmand 5 i explicau pnrfect cura s-a aiur… –; – ul-Stuirea colosului.

— N «srşi! tăm5! ordonă Koestler printre bucater ce Le mor iiv-ifi di? zor, lăsăn-i impresia că-i tocmai gata să

înghită *e* minge de tenis.

Era atât de sigur de mluv său dictatorial, că ezitarea lui is. ffersen o puse exclusiv pe seamă neînţelegerii şi nicidecum a vreunui refuz din partea acâewtuia.

— A st!» presupune să mă desralţi. să-mi scoţi ciorapii, să mi sufleci pantalonii şi a-mi tăgi fiecare picior desculţ în răe e găleată, explică el cu e răbdare justificată doar de satisfacţia răutăcioasă ce şi – procura vorbind

Juran Petra avu o clipă nefastă Dorinţa de a-i prinde nasul lung. poros şi negru, a i-l întoarce în gură şi a-l obliga să şi-l muşte, era cât pe ce să-l – înfrângă voinţa îşi aduse însă aminte că înainte de „a sparge aisbergul cu barca sa modestă, se angajă să-l dea ocol pe toate părţile”.

O putoare de picioare grase şi asudate emană împrejur, tutelară. Gândul că efluviile el greţoase vor tăia alesului pofta de mâncare Q făcu pe «el ajuns un «mH

servitor să se amăgească Inutil. Koestler Ingurgita dezlănţuit ca un bou ajuns la iezie după trei zile de nemâncare şi se simţea pe banca de metal şi cu picioarele băgate în găleţile de apă ca un împărat oriental aşezat pe tron. Înainte de a rosti ceva decisiv pentru imperiul său.

Aceleaşi raporturi se păstrară toată după-masa. Premisele de la care pornise Juran Potra erau deja năruite. Cum să tragi de limbă şi să afli lucruri noi. care să constituie apoi puncte de pornire pentru alte ipoteze, de la un asemenea individ? Prin comportamentul său, namila era o mostră greu de aplicat unei categorii, dar reprezentativă probabil pentru felul cum se gândea ţi se acţiona în sectorul de transporturi ale celor două companii Acum nu mai avea niciun dubiu că între moartea lui Niky Doisei şi furgonul ars pe autostradă a fost o legătură iirec. ta. Faptul aresta devenise pentru el o convingere suficientă sieşi, viabilă deci fără proptelele unor irijument, dar această convingere netezea doar drumu’! parcurs până la un punct, fără a-l duet mai departe. Căci se ridicau cel puţin trei întrebări esenţiale: Cui a aparţinut în realitate furgonul? Ce persoam – au dispărut id>. ta cu el, fără ca cineva să le sesizeze lipsa? Cum a fost posibil ca un furyon

căptuşit cu gheaţă să ardă până! a câteva rămăşiţe calcinate? fată întrebări ce rămâneau în faţa lui „ca săbiile scoase din teacă” şi. deocamdată licite până şi de promisiunea unui răspuns.

În practii acestui defetism ajunse Ted Jefferson la ceasurile serii, când Koestler trase şi el la motelul Levis Wall – o clădire nouă, înconjurată de altele mal vechi. Of care şi le subordona vizibil din punct de vedere funcţional.

Koestler lăsa impresia că ajunsese într-un loc familiar Ba chiar mai familiar decât s-ar fi cuvenit dup* felul cum. În urma unei discuţii de două fraze cu tipul ce-l întâmpină zâmbitor în hal. se întoarse spre Ted Jeferson şi-i spuse:

— Din păcate, o singură cameră ea an singur pat este tot în mal au liber. Aşa că va trebui să te culci la

«hinil

Zâmbetul răutăcios îi curgea din colţul buzelor «o pastă vizibilă. „Ce efort inutil să-i faci prostului rău, când sinrjar şi-l face mai repede! 11 fu butada de care-şi aminti subit Juran Potra, privind grămada de ticăloşie din faţa sa. Din dorinţa de a-l batjocori, namila îi crea condiţii să rămână singur. Iar un asemenea timp va trebui folosit. Nu-i era încă prea clar ce se va întreprinde, dar simţea că i se oferă, involuntar, şansă. După cum nu era exclusă nici alternativa: nu cumva Koestler vrea cu or ce preţ să se descotorosească de el? Şi dacă această comportare bestială a individului este armura în spatele căreia se ascund alte planuri mai subtile?

— Nu-i nicio problemă, se arătă Jefferson împăcat cu situaţia Intru cu dumneavoastră să iau cina ţi nă retrag îndată.

În restaurantul motelului se aflau numai câteva peroane. Dovadă cât era de ocupat! După ce intră, Ted Jefferson se lovi uşor cu palma peste frunte.

— Ce uituc sunt! Vreau să mănânc şi borseta cu banii mi-am lăsat-o în bagajul din cabină.

Ieşi afară ca să revină peste câteva minute. Se îndreptă către masa lui Koestler şi, ajungând lângă el, 1 să «plecă la ureche:

— În timp ce-mi scotoceam în geamantan, se apucă Jefferson lăi povestească, un alt furgon opri lângă al nostru. „În sfârşit am ajuns”, vorbi un individ, coborând. Abia aştept să mănânc un biftec şi să beau o bere! * „Pe dracu’! zice cel ce se afla la volan. Nu vezi peste cine dăm aici?” „Cum? Asta ar putea să fie furgonul lut Koestler?” „Bineînţeles! Uite-i semnul! – „Fir-ar… Vă rog să mă scuzaţi că nu îndrăznesc să repet ce mi-a fost dat să aud din gura ăluia de era jos. Dar după ce-a zis ce-a zis, şi care lucruri nu se pot spune – a urcat repede în cabină şi duşi au fost…

— Cu ce maşină erau?!

— Cu un furgon ca al nostru sau asemănător…

— Genumăr avea? Cum arăta?

— PAL, nu ştiu exact şi mi ştiu pentru că auzin<Ab-l m-am tupiiat aşa de tare ci nimic nu mai puteam vedea…

— Catolicismul, baptismul şi iehovtemul mâşit da viaţă! Deci n-ai avut curiozitatea să vezi cine-mi poartă sâmbetele?!

— Ba da, însă frica…

— Să te ia naiba!

Ted Jelerson primi insulta cu o mutră spăsită, de om nevinovat şi neputincios. Nu mai ava nici carasul aA rtmina la cină. Rugă bucătarul să-i pregătească ud ha» burger şi tu el în mină, ieşi grăbit.

6

Ajuns în cabină, Juran Potra îşi luă sacul său de provizii. Scoase din el csnserva pe care scria „Cal de mare în suc de tomate* şi-i desfăcu fundul dublu. Luă micul aparat de recepţie şi-i legă „firul de pâr visător” la vestaar. temă ce-a purta la vedere, peste cămaşa cu guler se» – dal. Era curios dacă i-a reuşit fixarea „acului de gămălie” în manşeta caschetei ce-o purta Koestler. Abia când răzbătu până la el fondul sonor ai mişcărilor şi discuţiile» din sala restaurantului se linişti şi începu să rupă cu poftă de lup din hamburgerul cumpărat.

Pe fondul sonor se decupară distinct câţiva paşi.

— Eşti tot mai apetisantă, Ellen. Al naibii să fiu eu

chiar acuma de nu-i aşa!

— Ia mâna de acolo, Koestlerl Uite, dacă ţii neapărat să-ţi bagi degetele undeva, tocmai ţi-am pus farfuria la faţă-N-ai decât să renunţi la furculiţă!

— Nu B mofturoasă» Ellen, ştii prea bine că-mi placi. Pe cinstea mea că, venind încoace şi gândidu-mi U tine, era să lovesc de câteva ori volanul…

Râsul său suna spart, găunos. Trecut prin filtre acustice succesive, ar rămâne un fel de grohăit doar aluziv» menesc. Dintr-o mostră ca asta – zâmbi Juran Potra – n

Steward Mi 11, psihanalistul profilat pe „decriptarea stărilor biopsihice din manifestări spontane” ar scoate informaţii pentru o conferinţă de două ore. Prin animalismul său, acest Koestler l-ar incita desigur pe bătrânul şef de laborator de la Antimaf, oferindu-i un câmp de cercetare cu toate seminţele caracterului încolţite şi răsărite.

— Dacă vrei neapărat să ţi-o spun, află că n-aş mai împărţi a noapte patul cu tine, chiar de ţi-ai pune la bătaie câştigul pe-o lună şi ţi-ai lăsa în prealabil labele nespălate pe casa scărilor.

— Te crezi tare, Ellen! exclamă Koestler, slobozind pe urma cuvintelor sale acelaşi val de râs găunos. Te crezi foarte puternică! Uiţi prea uşor că ai faţă de mine anumite obligaţii…

— Nimic nu-ţi datorez, Koestler! ripostă cu fermitate, femeia. M-am culcat odată cu tine şi gata! înţelege că nu eşti genul meu… Nu pot!

— Da? Nu-mi datorezi chiar nimic? Uiţi prea uşor că Joe Lamax e fratele tău!

— Şi /-c-i cu asta? Crezi că lui Joe îi este frică de unul ca tine?

— Unul ca mine ştie câte ceva… Râse iarăşi. Unul ca mine, care face săptămânal ruta asta poate vedea şi auzi multe. Poate vorbi sau poate tăcea, fetiţo! Depinde…

— Canaliei

— Aştept, Ellen. Mai bine zis, acum voi servi cina şi

voi bea o sticlă de vin roşu… Timp suficient, cred eu, ca să te râzoandeşti…

— Te-nşeli, Koestler! E timp suficient nu să mă răzgândesc eu, ci să coboare Joe.

— Ascultă, Ellen…

Se auziră paşii femeii îndepărtându-se, apoi un scârţâit şi alţi paşi, grei, apăsaţi, păstrându-şi aceeaşi intensitate.

— Asta. numeşti tu ospitalitate, Thaxter?

— Nu înţeleg, Koestler, ce vrei să spui?

— Că permiţi unora din personalul tău să-şi bată Joc de musafiri, asta vreau să spun.

— Te referi la cineva anume, Koestlert

M

— La Ellen Lamax, de exemplu. La ştorfiţa asta că vrea să ia de la un bărbat cu zece mâini şi să-i dea cu una.

— Iartă-mă, Koestler, dar sunt anumite chestiuni în care prefer să nu mă bag. De altfel, am mai spus-o şi în alte împrejurări, discreţia face parte din meseria mea; discreţia şi imparţialitatea.

— Fie! Dacă-i pe-aşa, am şi eu dreptul de-a mă apăra şi te anunţ că nu voi plăti un cent pentru stricăciuni. N-are decât să coboare Joe Lamax şi-o să-l bat da toţi pereţii ăştia!

— Joe Lamax?! Eşti nostim, Koestler, pe cinstea mea ţi-o spun! Tipul n-a dat pe aici de-o săptămână.

— E sus!

— Ce naiba, Koestler, nu mă cunoşti? Uiţi că mă ocup personal de registru? Nu ţi-am spus când ai sosit că motelul e aproape gol? Cum crezi că s-ar putea afla Lamax aici, fără ştirea mea?

— Aşadar, ştorfiţa de soră-sa minte!

— N-am văzut, n-am auzit, nu mă bag…

— Să nu mai îndrăznească să-mi iasă în cale ticăloasa, c-o iau de păr! O demontez! O fac bucăţele!…

Se auziră din nou aceiaşi paşi grei, apăsaţi, încheiaţi cu un scârţâit după toate probabilităţile, al e scaunului tras pe gresie. Urmă un morfăluit primitiv, din când în când

întrerupt de un gâlgâit noduros şi mici gemete eşapate din gâtleiul prea plin. Erau semnele sonore ăla faptului că odată cu mâncarea şi băutura, Koestler ingurgita şi arnivăciunea eşecului sentimental.

Juran Potra sg lăsă iniţial cuprins de o satisfacţie răutăcioasă şi chiar zâmbi. Apoi. unul dintre acele simţuri obscure, ce dau în realitate sarea şi piperul meseriei de detectiv pentru cine le posedă, trase alarma. Situaţia creată ar trebui folosită! Existau toate premisele unei diversiuni, bomba era practic amorsată, rămânea doar să se aprindă fitilul…

Desfăcu micul geamantan şi din trusa de bărbierit culese câteva obiecte ciudate, care tratate cu spray adeziv şi aplicate pe faţă primiră identitate: mustăţi, barbă, sprâncene suplimentare, o tăietură la rădăcina nasului ţi o mică arsură pe tâmpla stingă. Întorşi pe dos, pantalonii se făcură mai noi şi de altă culoare, iar părul, ajutat cu un singur jet dintr-un spray minuscul, deveni temporar sirmos şi răzvrătit.

Noul individ confecţionat asuel nu se grăbi să intre. Traversă agale curtea motelului, parcă se mai gândea dacă e cazul să-şi întrerupă aici călătoria, sau s-o continue. Nici când ajunse în hol, nu părea mai hotărât. Ezita vizibil. Observând în spatele unui paravan un telefon public, se îndreptă spre el, unde zăbovi mai bine de două minute. Când ieşi de acolo era nemulţumit. Să fie de vină discuţia avută, sau faptul că tocmai se stinse becul din acel colţ şi telefonul rămase ascuns în semiîntuneric? Ai fi zis că individul era gala să reclame defecţiunea, dar constată că nimeni altcineva nu se afla în acel moment în hol, iar peste alte două minute, când unul din ai casei trecu fără să sesizeze măcar că după paravanul cu telefon lipsea lumina, individul renunţă la intenţia sa şi se calină brusc.

Intră, în sfârşit, în sala restaurantului. Aruncă o privire-blitz peste mese şi se duse la bar.

— Un suc de ananas!

Barmanul vei să întâmpine cererea noului său client eu o mutră dispreţuitoare. Expresia acestuia era însă atât

de severă, că-i pieri subit cheful de zeflemea şi-i prepară sucul cu toată priceperea de care era în stare.

Străinul sorbi de câteva ori şi, aşezat pe scaunul înalt, se răsuci către sală. Nimeni nu-i sesizase în mod deosebit prezenţa şi, cu excepţia barmanului probabil, cu-i acorda vreo atenţie. Pe la mese, minute în şir, se plimbau şi serveau două femei şi un barba! De Koestler se ocupa acum cea care, oi siguranţă, nu se numea Ellen Laraax.

— Fata de colo nu este Ellen Lamax? întrebă străinul pentru mai multă siguranţă, arătând spre femeia ce servea la o altă masă.

— Ea este, confirmă barmanul.

— N-am văzut-o de ani de zile şi nu mai eram chiar sigur…

— S-a îngrăşat puţin fi şi-a schimbat coafura. Părui ăsta oxigenat *m-a* tneureat şi pe mine când am văzut-o aşa prima dată.

Femeia eu păr oxigenat privi dintr-odată spre cei doi, pe când cealaltă îşi vedea pe mai departe de treabă

— Şi să mai zică cineva că nu există telepatie! ob«ervă străinul şi-i trase complice cu ochiul, barmanului. Apoi, i se adresă oarecum familiar. Dă-mi şi un whisky mic, poate ticălosul meu de stomac se va arăta astăzi mal tolerant.

Bău, se strâmbă puţin şi pomi spre ieşire. Din hol se întoarse iarăşi, pentru o clipă doar. cât să transmită ospătarului de lângă uşă:

— Cineva cu numele de Koestler este chemat la telefonul public din hol, de un domn cu numele Trenek.

Nu trecu mult şi se auzi mersul greoi al namilei care, dând cu nasul de semiîntuneric, prinse a bodogăni. Ajunsă totuşi la telefon, luă receptorul ce-l aştepta ridicat din furcă şi aşezat pe tăblia de alături.

— Am onoarea, domnule Trenek, eu sunt, Koestler!

— Deci dumneata eşti cel care şantajezi femeile şi al tot felul de vedenii pe autostradă?!

Glasul veni din spatele său şi odată cu el, Koestler simţi un obiect dur, bine proptit în zona rinichilor. Rămase

nemişcat, cu receptorul înţepenit la ureche.

— Şi-acu' varsă repede tot ce ştii despre întâmplarea de pe autostradă!

— Nu ştiu nimic! N-am văzut, n-am auzit, nu mă bag! …

În prostia sa, Koestler repetă aidoma formula reţinută în aceeaşi seară de la Thaxter. Nu realiza că da fapt ultima negaţie le golea de credibilitate pe celelalte.

— Ei bine, domnule Koestler. lucrurile stau mai simplu decât crezi dumneata. Din acest moment am pus declanşatorul automat al trăgaciului. Meritul acestei invenţii este că te anunţă când începe numărătoarea inversă. Dacă-ţi aduci aminte şi spui adevărul, se opreşte datorită biocurenţilor emanaţi de sinceritatea mărturisirii. Dacă nu, ai toate şansele să-ţi aminteşti pe lumea cealaltă…

Abia acum sesiza Juran Potra că sunetele emise de jucăria tehntrfarrului Peter Wolf şi dată câtorva detectivi în… probă tehnologică" aveau ceva în ele nu numei straniu – efect pe care se şi conta de altfel, ci şi în tare că sugereze sadism şi ironie. t» reo suportabile.

Rezece

— N-am văzut decât o umbră lângă furgonul în flî

«Ari…

— Unsprezece… zece… nouă…

— O umbră în care l-am recunoscut pe Joe Lamax.

— La cine ăl mai spus asta?

— La nimeni!

— Nici lui Trenek?

— Niel

— Opt… şapte… şase… cinci… patru…

trei…

— Jur că n-am spus la nimeni! Iar lui Trenek cum era să-i spun când ştiam că sunt atât de apropiaţi

O lovitură, a cărei artă era egalată numai de sadica plăcere cu rare fu aplicată, puse capăt originalului Interogatoriu. Fluenţa căderii, o veritabilă curgere în sine a trupului masiv şi diform, proba inconştienţa lui Koest-Ier

Juran Potra se mulţumi să-şi culeagă „acul de gâmă De” din pălăria acestuia, înainte de-a ieşi din motel. O oarecare mustrare de conştiinţă fi însoţi totuşi câţiva paşi, ca un bâzâit de muscă neastâmpărata: „Satisfacţia răzbunării e începutul sfârşitului pentru un detectiv, stimate dom. Deci. atenţiei»

7

O nouă zi debută furtunos, nu însă în afara celor prevăzute de Juran Potra. Koestler apăru cu intrrziere faţă de timpul obişnuit, majoritatea şoferilor preferând ore mai matinale pentru pornire, când răcoarea şi traficul relativ redus B ajută la drum. Era furios ca o sălbăticiune scăpată din cuşcă şi se năpusti asupra lui Ted Jefferson cu vorbe de ocară. Injurii şi ameninţări, fără a tţ socoti necmi să-şi predase» măcar motivele nemulţumirii.

— La aceste condiţii, spuse Ted Jeferson pe un ton r-lm, mă văd obligat să pun punct colaborării noastre, îmi voi rezerva dreptul să informez pe larg, acolo unde se cuvine, asupra felului în care am fost tratat

Până Koestler să se dumirească, aşa-zisul Ted Jeferson era jos, împreună cu modestele sale bagaje Namila se rezumă să mai tragă o lungă înjurătură ce începea cu catolicismul, baptismul, iehovismul şi ale secte religioase cu nume neclare, din cauza ambalării motorului, ca apoi să iasă imediat din parcare şi să se piardă în traficul autostrăzii

Previziunile lui Juran Potra aveau să se dovedească, totuşi, mal mult o dorinţă decât o realitate. Încrezător, deocamdată. În ele, se felicită pentru firescul despărţirii de Koestler şi intră în motel, hotărât să facă ravagii în resursele alimentare ale restaurantului.

— Un whisky, ceru el, frecându-şi mâinile de nerăbdare. Un whisky, şuncă. ouă. erenvurstl cafea. Îngheţată şi bere

Abia după ce răspunse conştiincios trimbiţelor burţii, se întoarse cu gândul la cele lumeşti, în rândul cărora, desigur, în prim plan se situau motivele rămânerii la motelul Levis Wall va trebui să găsească un prilej oarecare de-a se întâlni cu Ellen Lamax. apoi un alt prilej – neapărat

plauzibil – ca în discuţia cu ea să-l evoce pe (ratele său. Joe cu puţină şansă va descoperi astfel unde se găseşte Individul – singura călăuză, deocamdată, spre „aisbergul” lui Niky Dorset lăsat lui moştenire, undeva, într-o mare necunoscută

— Fiţi amabilă, domnişoară, spuneţi-mi cum aş putea schimba câteva vorbe cu Ellen Lamax?

În timp ce-i vorbea ospătarei, una nouă, semn cd la restaurantul motelului se lucra pe schimburi, îşi răcea cafeaua cu îngheţată – obicei vechi şi trăsnit, dar care ajuta să fie absolut firesc, natural.

— Domnişoara Ellen nu mai lucrează aici,

— Nu înţeleg… Aseară servea chiar la aceste ce

— E adevărat. Dar azi-noapte a primit un telefon. Ceva. se pare, foarte grav. un deces în familie.

— E o veste tristă! Cu atât mai mult vreau s-o văd, între familiile noastre fiind o legătură…

— A plecat, domnule. Şi-a încheiat conturile cu domnul Thaxter şi a plecat imediat. Avea, din dte am înţeles eu, rezervat un bilet de avion pentru Las Vegas.

— Domnişoară

Juran Potra deveni palid. Vestea ce e primise ti afecta convingător. Nu fărea un efort pentru asta. Mâhnirea 3 a era veritabilă, doar sensul ce-l dădea acestei mâhniri în faţa femeii era fals.

— Ştiţi cumva cine a decedat în familia lui Ellen?

— Da. Fratele ei. De aia am rămas şi noi, vi mărturisesc sincer, foarte, foarte mişcaţi. îl cunoşteam atât de bine…

— Cum? A murit Joe? Dumnezeule… Nu-i adevăraţi E o veste eronată… O manevră! Joe este un băiat minunat, dar mai are şi nişte duşmani. Joe nu cred eu că-l tipul care să moară Doar dacă n-a suferit vreun accident

— Nu: N-a fost accident A murit pur şi simplu în camera hotelului în care locuia. Aşa i s-a comunicat şi Ellen era distrusă…

Lucrurile luau o întorsătură cu totul neaşteptată. Dacă se petrecuseră aievea, ele constituiau ceea ce se

putea numi „nodul capricios al evenimentelor” sau „hemoragia coincidenţelor** Dar atunci când destinul pare a-şi face de cap, o verificare este absolut necesară.

— Domnul Thaxter este aici? întrebă Potra, hotărât să scuture râitel firele încurcate. Aş deri fie să mă conduceţi până la dânsul. fie să-l invitaţi aici

Fata îl privi cu ochi mari, uşor contrariată. Individul schimbase tonul într-un fel cu totul neaşteptat De aceea, probabil, nu făcu niciuna. nici alta, din ce i s-a ceruse. Se mulţumi doar cu lămurirea

— F] găsiţi la primul nivel, pe stânga, scrie pe uşă.

Thaxter rămase, la rândul său. surprins Recunoscu în tipul ce-i pătrunse dezinvolt în birou – asta t se putea citi indiscutabil pe faţă – pe cel care. a» o seară înainte. îl însoţi până în hol Kre-tler.

Potra atacă direct:

— Spuneţi-mi, domnule Thaxter, dumneavoastrărt conduceţi în statul ăsta după legi speciale?

— Fiţi mai explicit, dacă se poate, îngaima omul. ridicându-se din scaun.

— Nu este cazul. Ştiţi prea bine la ce mă refer. În plus, aveţi datoria să cunoaşteţi şi obligaţiile motelului faţă de cetăţeni, nu numai metodele prin care să le luaţi acestora dolarii.

— Domnule!…

— Ted. Ted Jefferson… Un nume pe care aţi refuzat aseară să-l treceţi în registru, deşi regulamentul spune clar: proprietarul se obligă să pună la dispoziţia cetăţenilor ce îndeplinesc normele juridice şi etice de călătorie, toate focurile disponibile, indiferent de rasa, sexul ţi starea lor de sănătate…

— E adevărat. Dar *vă* întreb: mi-aţi solicitat dumneavoastră direct vreun loc de cazare?

Thaxter afişa o impertinenţă ce nu putea fi anihilaţi decât de *o altă* impertinenţă şi mai mare. Se înşelase asupra lui. Tipologia sugerată de: „N-am văzut, n-am auzit, nu mă bag „era adecvată doar pentru una din feţele acestui personaj. Acum însă intră singur ia bătaie, fără să

fie pregătit Omul. iată, este gata să-i radă în nas. Ei. aici aşa! Juran Potra izbucni într-un râs zeflemitor şi aruncă interlocutorului priviri tăioase.

— Nu, zău, domnule Thaxter? Vă credeţi atât de infailibil? D; iţi-mi voie să vă domolesc niţel entuziasmul. Am aici – Juran Potra scoase un mic portefeuille două lucruri interesante: declaraţia prin care Koestler susţine că atunci când v-a solicitat d cameră pentru mine aţi refuzat...

— E o minciună! Şi-n fond, mă doare undeva te toată chestia asta. Amenda pentru asemenea nereguli este echivalentă cu o sticlă de whisky!

— Bineînţeles, domnule Thaxter. Importantă nu este amenda, ci reputaţia. Dar tocmai pentru că nici reputaţia nu vă interesează, am şi vi spun în ce constă şi îl doilea lucru din acest portefeuille: este vorba de actul ce dovedeşte că eu urma să ridic de la Ellen Tiwmt nişte cecuri frumuşele în valoare de cârca un milion. Asewi am fost îndepărtat din acest motel, Iar în această dimineaţă nu mai este aici persoana cu obligaţii imense faţi de fisc. Or, cine pune piedici executorilor devine culpabil pentru actul de evaziune...

Reuşise? Pe faţa lui Thaxter surâsul se termină într-ua rictus. Omului de afaceri din ţara abundenţei aminteşte-i de orice, numai de inspectorii fiscului, nu. Normal ar fi ca regula să se confirme.

— N-am niciun amestec în plecarea ei. Şi asta pot dovedi oricând. De altfel, cauza reiese clar dintr-un articol de ziar ce şi l-a uitat în garsonieră.

— Pot să-l văd şi eu?

— Mă rog... Fiind vorba de fisc...

Thaxter scotoci prin sertarul biroului, de unde scoasa o jumătate de pagină de ziar. Era din New-West şi cuprindea la rubrica Criminal Flash e ştire subliniată cu pix roşu: „În sfârşit, a fost descoperită identitatea individului găsit fără viaţă, în urmă cu o săptămână. Într-una din camerele hotelului Princepton din Las Vefjas. Este vorba de un oarecare Joe I.amax, camionagiu la...

Mercurial Service” Atlanta, care se găsea aici în scopul participării la o reuniune sindicală”.

— Pot să o iau?

— Nu-mi aparţine şi deci nu mă bag…

— Prea bine. O iau ca probă pentru o eventuală cercetare. Ştiaţi că doamna Ellen Lamax îndeplinea şi funoţia de casier al Societăţii „Fiicele Ierihonului”?

— Habar n-aveam.

— Destul de râu, domnule Thaxter. Având-o salariată. trebuia să ştiţi. Există acolo rubrica „Alte venituri”, care aveaţi obligaţia s-o completaţi. Pentru că iată. la această calitate secundă, numita Ellen a completat cecurile pentru fisc. sustrăgându-le astfel din veniturile societăţii. dar uitând sistematic să le depună.

— O priveşte, domnule… Eu n-am niciun amestec în toată ciorba. N-am completat rubrica – dracu’ s-o iai pentru asta răspundl în rest, n-am auzit, n-am văzut, na mă bag.

Omul revenea, se pare, la condiţia sa bişnuită: aceea de găinar mărunt şi abia de două, trei minute încercase un salt în altă categorie! Curios, şi tocmai de aceea…”

omenesc.

— Oricum, veţi primi o somaţie din partea serviciului nostru juridic. Sunt aici prea multe cusături cu aţă albă. Sunt aici răspunderi ce vor trebui asumate…

Juran Potra termină povestea intenţionat în coadă de peşte. Asta nu-l ajuta însă decât, cel mult, să treacă de la o enigmă la mai multe enigme, validând astfel, încă o dată, unul din postulatele dispărutului său prieten; Armand Bizonian. Căci, într-adevăr, necunoscutul se depunea în jurul întregii afaceri ca un nămol vâscos, făcându-i mişcarea tot mai nesigură şi anevoioasă. Când a insistat să fie trimis cu Koestler şi nu cu altcineva, avuse intuiţia că va descoperi ceva. E adevărat că ceva a descoperit. dar nu din faptele lui Koestler. ci din informaţiile deduse din discuţiile sale. În continuare însă, totul i-a fost potrivnic şi generator de alte necunoscute. De ce a fost ucis Lamax? Ştia Ellen de moartea fratelui ei înainte, sau aflase doar în

acea noapte? Felul în care aceasta primise vestea era relatat în ipostaze total contradictorii. Ospătara vorbise de un telefon, Thaxter sugerase drept sursă ziarul aflat în camera ei. Şi-apoi, încotro plecase Ellen, rupând-o definitiv cu motelul Le via Wall? Spre Las Vegas? Ziarul în care apăruse ştirea cuprindea şi unele relatări ce-l derutau. Căci numărul respectiv fusese editat de cinci zile şi se referea la decesul petrecut în cealaltă săptămână.

Ca să revină la Atlanta, Juran Potra luă o maşină de ocazie. Descoperi cu plăcere că familia care oprise la semnul său îl pofti într-un Mercury 79, pe bancheta din spate, fără a-l întreba altceva decât până unde voia să ajungă. Şi cu asta uitase de el. continuându-şi discuţia cu argumente pro şi contra, dintre cele mai pertinent* însă. despre existenţa sau nonexistenţa civilizaţiilor extraterestre.

Îi ascultă o vreme, ca pe urmă să-şi focalizeze gândul exclusiv asupra cazului ce-l frământa obsesiv. Totuşi, la un moment dat, îi atrase atenţia tonul mai ridicat al femeii.

— Nu, categoric nu. Rămân la părerea că sarcina ştiinţei terestre este să ateste sau să infirme existenţa altor

33

civilizaţii şi nicidecum să stabilească superioritatea sau Inferioritatea unoî ipotetice civilizaţii, în raport cu a noastei. Şi asta pentru airopial fapt că, dacă ştiinţa terestră (Witi-jte la «şa ceva, se anulează pe sine ca ştiinţă…

— E ud verdict dur, lipsă de nuanţările în care de ebicei excelezi, draga mea.

— DSntr-un motiv absolut explicaţii]. *Ce aş putea* nuanţa? Ca să judeci un sistem de civilizare diferit de al nostru, ar trebui să ai propriul a cod. Apucându-i codul metro, a în judeca-o strâmb şi r>eara submina caracterul ştiinţific al propriei naastjv şladiri. Sfcă spunem, bunăoară, că regnul animal este superior celui vegetal. Reeuooaştem totuşi că frauza este un labarator complex al fotosintezei. la înebipuk ţi că într-un alt colţ ai Universului (reţine, te

rog, ce prostie să eţiui deşire Univers că are colţuri), închipuieţi. totuşi, că acolo, pe temelia procesului de fotosin teză s-a creat o civilizare a renului veyetal. Ce te faci cu nuanţările <ind esenţa aistemului este auul?!

Cuvintele femeii aveau să-l preocupe pe Jur an Potra toată călătfiria. Ele sugerau, într-un fel. şi explicaţia înfrângerilor sale, poate chiar a celor şuieritr de Niky Deret întreaga afacere s-ar putea să aibă tai cod al ei, e cheie fără de care n-ai mm să ţi-eexplici şi, cu sân mai puţin, s-o rezolvi.

Ajuns în Atlanta, intră în tevatură cu poliţia aeroportului. Descoperi astfel că pe numele de Ellen Lamax fusese reţinut un bilet cu trei zile înainte. Şi nu pentru Las Yt-aş ba nici măcar pentru un zbor intern, ci în el t pentru Taipei, Tarwan.

Disperat de triumful cu care bătea pasul pe loc, Juran Patra s-a dus direct la *tui* birou local al American Antimafuiui şi a laissat în eter, în trei Voiri ante ţi i-a trei ore diferite ale zi iei, cântecul „Aş mai v>rea o portocală”.

Pe-st** o za a revenit. O/iţerui de serviriu avea dejii altă variantă a aneiuiaşi einite, înregkuată doar cu puţi» timp luaiate. După prima strea, Jiaan Petra renunţa să mai asculte restul când tecului. Nu avu nevoie lud de laborator pentru decriptare. În schii-b, se du» la ce! mai ek-ant botei al – era-ului, isde mehirie un

*M*apartament şi achită anticipai costul unui regim privffe» giat pentru saună, piscină şi sala destinată antrenamentelor de arte marţiale. Emily Dox acceptase invitaţia, da» impuse drept clauză asigurarea condiţiilor necesare continuârM programului de pregătire specială, început la New York.

8

Prima dintre cele cinci zile petrecute cu Emily Doa a avut o istorie ce se putea rezuma exclusiv într-un singur cuvânt: dragoste. Cine a zis că adevărata dragoste nu se gândeşte, numai se doreşte şi se face, nu a fost chiar un oarecare lipsit de experienţă.

Juran Potra a încercat în răeva rânduri să înfiripa

mici conversaţii, dar de fiecare dată Emily Dox le-a evitat prin cuvinte eschivante, dacă nu, pecetluindu-i de-a dreptul gura cu săruturi discrete şi tandre. Tăcerea lor a devenit astfel un altar al iubirii, în care cuvintele nu-şi mai aveau loc. Abia a doua zi, întoarsă parcă dintr-o lume edenică, Emily Dox acceptă discuţiile. Ba, le chiar provocă direct. În stilul ei operativ, rar întâlnit la o (» mele, şi cu totul excepţional la una frumoasă ca ea» această categorie având de obicei înclinaţii greu de cori –, jat spre conversaţia de-o efervescenţă uşor gratuită.

— Cazul tău, iubitule, seamănă cu un lanţ alcătuit din verigi de mărimi diferite. Voind să-l rupi. ai încercat cu verigile cele mai subţiri. Se pare însă că no acestea sunt şi cele mai slabe…

— Există întotdeauna riscul de-a te lăsa ademenit de aparenţe. E o boală generală, deşi mulţi n-a recunosc. La asta s-ar mai adăuga un mic artificiu: eu am căutat, pe baza împrejurărilor morţii lui Niky Doraet Furgonul incendiat şi carbonizat în acea zonă m-a condus inevitabil la „Mercurial Service. Aici, pierderile financiară galopante înregistrate la automatele stradale erau un semnal de alarmă pe care eu l-am interpretat din punctul meu de vedere. Când „m-am lăsat descoperit** de Gregory Hull, cunoşteam deja şi situaţia dezastruoasă în care se afla „Comercial Service** şi frământările existente la „Automatic Corporation”. Cu puţin teatru, am reuşit să intru, mi-am zis eu, în labirintul afacerii, fără să atrag atenţia. Intuitiv, l-am ales ca îndrumător în drumul meu de iniţiere ca viitor şofer angajat, pe Koestler. Antecedentele îl recomandau ca pe un posibil implicat. Graţie orgoliilor sale de mascul dornic să se culce cu Ellen Lamax, indiferent de mijloacele de convingere folosite, am auzit de fratele acesteia – cheia autentică pentru uşa ce trebuia s-o deschid. Descopăr însă că Joe Lamax e mort, iar soră-sa, în loc să-l plângă, aşa cum i-ar fi stat bine, pleacă taman la Taipei. Vorba aia: zi-i femeie şi te aşteaptă la orice!

— Despre morţi, numai bine! Credeam că ţii puţin la proverbul ăsta, mai ales că aparţine strămoşilor tăi latini,

de care vorbeşti cu atâta mândrie anacronică!

Juran Potra întoarse spre iubita sa nişte priviri derutate. Emily Dox le întâmpină cu o indiferenţă mimată perfect Era forma ei preferată de a-şi vinde secretele. Cu cât acestea erau mai importante, cu atât prefăcătoria în care erau ambalate era mai mare.

— Doar n-ai să-mi spui acum că şi Ellen Lamax şi-a urmat fratele?! veni Potra în întâmpinarea noutăţii sau, mai exact, a precizării ei.

— Excelentă formularea „şi-a urmat”, cochetă Emily, cu termenii, pentru a atrage iarăşi atenţia asupra ambalajului Cum veşnicia n-are spaţii definite, cu atât mai puţin graniţe şi distanţe, a spune că cineva care moare la Taipei urmează pe cineva care moare la Las Vegas, mi se pare a formula ingenios o relaţie de rudenie transcendentală…

— Ştii amănunte?

— Nu. Înainte de-a veni încoace, am trecut pe la biroul central de informaţii al Antimafului. Voiam să iau „pulsul planetei” – cum le place celor de acolo să li se vorbească despre rolul lor. Aveţi vreo noutate din Georgia? i-am iscodit eu pe băieţi. Direct din Georgia, nu, mi-au zis ei. Dar despre cineva plecată de acolo, da. Aşa am descoperit că „Floarea de Vişin* tocmai le ceruse informaţii despre cetăţeana americană Ellen Lamax, ucisă la Taipei în împrejurări neelucidate încă.

— Se lasă ceaţa peste tot, iubito, iar pe mine – trebuie s-o spun fără plăcere – destinul mă obligă să-mi fie dor de Orientul îndepărtat…

— Să înţeleg că pentru mine rămâne alternativa Las Vegas?!

Juran Potra avu o clipă senzaţia că se simte înăbuşit în privirea ei verde, ca într-o plasă duios maliţioasă de păianjen. Această femeie este iubita lui l şi totuşi, apar mereu clipe când nutreşte pentru ea o dragoste îmbibată de teamă şi ciudată nelinişte. Dacă în iubire este impetuoasă, şi el ştie prea bine acest lucru, în viaţa extrasentimentală, inteligenţa percutantă fa-e din ea un

om cu adevărat de temut.

— Faci tu pentru mine una ca asta?

Era o întrebare ce ocolea alte întrebări. De ce anume jicolo? A aflat sau vrea să afle alte lucruri legate de împrejurările morţii lui Joe Lamax? A depistat vreo deschidere către tâlcul afacerii pe filiera de vest? Dar prefera să-i respecte noua ei înclinaţie spre enigmatic. În schimb, nu ezită să o prindă iarăşi cu patimă în capcana braţelor sale puternice.

9

Lucru hotărât, Juran Potra făcea parte dintre oamenii capabili să miroase geografie. Citise despre unii fermieri ca adulmecând pământul proaspăt întors în brazdă, sunt în stare să-i stabilească alcătuirea chimică şi puterea de producţie. El nu avea nimic cu această categorie. Calităţile sale olfactive percepeau distinct anumite părţi ale pământului, cum globul terestru ar fi fost o vietate cu mai multe capete, fiecare cap având un miros specific. Aceeaşi senzaţie olfactivă îl încercă îndată ce aterizi la Taipei. Parcă întreaga insulă era un animal ieşit în zorii zilei din mare şi vântul îi răspândea mirosul de sar* şi alge.

Luă vra taxi şi, după patruzeci de minute, coborî într-unul din cartierele naufragiate într-o verdeaţă răzvrătită. Aşteptă să plece taxiul şi mai străbătu pe jos… distanţa de siguranţă11.

Revăzu mica vilă cu sentimentul tonic al regăsirii. Transmise prin sonerie în sistemul Morse cuvântul „linişte* şi poarta se deschise. Intră. Uşa e găsi deschisă, dar persoana dinăuntru, deşi sesiză intrarea lui, îşi văzu mai departe de treabă; Ce mai, ăsta era nesuferitul său prieten Gon Fe, care întrunea trăsăturile fizice, spirituale şi morale de natură să alcătuiască tipul uman sinteză pentru Orientul îndepărtat Coreean prin părinţi, născut şi crescut între chinezii din Talwan până la sfârşitul adolescenţei. format apoi ca luptător într-un centru japonez de lângă Yokohoma, el devenise – cum singur recunoştea uneori – depozit al reziduurilor specifice Asiei de sud-est. Câţiva ani petrecuţi în Europa ca angajat al

Interpol-ului n-au făcut decât să-i distileze şi mai mult comportamentul oriental.

Juran Potra se uită la ceas. Un gest cu semnificaţii doar pentru sine. Gon Fe exersa conştiincios complâfcal pregătirii sale fizice matinale şi nimeni şi nimic nu-l putea sustrage de la un asemenea tabiet. Aşteptă până când, câteva inspiraţii abrupte şi expiraţii lungi, amintind de vântul agăţat în cercevelele ferestrelor, anunţară finalul.

— Iartă-mă, prietene, dar se pare că n-am reţinut cu precizie ora la care mi-ai dat privilegiul să mă primeşti, spuse Potra maliţios, privindu-şi încă o dată ceasul.

— Dimpotrivă, prietene, dimpotrivă, i-o întoarse Gon Fe cu o mutră solemnă. La orele 8 ai intrat în grădina mea. Deci te-am primit la era stabilită. Că n-am discutat împreună decât la B şi 10 minute, asta e cu totul altceva.

Abia acum zâmbi Său. mai bine spus, faţa sa lată, eu nasul turtit şi ochii oblici, îşi asumă riscul zâmbetului.

— Începem cu ritualul ceaiului sau cu discuţia?

— Cu o discuţie la uit ceai servit clupa ritualul japonez, fu de părere Juran Potra.

Peste câteva minute, în faţă ceştilor din care se ridicau firişoare de abur înmiresmate, Gon Fe intra cu vorbe cumpănite în miezul problemei.

— Femeia care te interesează, Ellen Tamax, a fost ucisă la mai puţin de o oră după ce a sobH la Taipei.

— De ce atâta grabă?

— Voia probabil să stric* regula jocului.

— I s-a înscenat vrştffi accident.

— Nici măcar. A fcat pur şi simplu împuşcată împreună cu şoferul, în taxiul ce o ducea spre oraş de la aeroport

— Spectacol oribil! Stil tipic american! Există vree explicaţie?

— Mai multe... Una ar sugera-o chiar stilul american pe care l-ai sesizat într-un limbaj ahttfr, asta s-ar putea traduce: „Dacă vă băgaţi în arealul nostru, iată, aplicăm exact regula voastră!”

— Asta ar însemna ca iniţial să fi fost o conlucrare între cele două părţi, pentru că Ellen Lamax n-a venit pe un teren necunoscut. Dovada că a fost urmărită…

— Aceasta legătură o bănuiam înainte de-a veni aici, americanca… Nefericita ei întâmplare ne-o confirmă.

— Deci n – mi picat pe un teren virgin!

— O, să nu te aştepţi la cine ştie ce. Am ajuns doar au formulăm presupuneri. Aici s-a înfiinţat de câteva hmi sectă ciudată, patronată direct de „Marea Frăţie". Se cheamă „Cerul senin al morţii". Iniţiatorii ei vor cu tot dinadinsul să-i dea un ţel explicit După afirmaţiile lor publice, îşi propun să ridice artele marţiale la rangul de religie universală, superioară tuturor celorlalte religii pe temeiul Cf», dacă viaţa constituie doar răgazul pregătirii petif.ru i; toarte, lupta este suprema? or>un în care se poate desfăşura această pregătire. Leg. iNimtul rostit de noii adepţi este cât se poate de semnificativ: „Voi uita cine tot şi de unde vin, cine mi-au fost părinţii şi care mfce urnele. Nu am trecut şi nu am prezent pentru că nu ifet decât e dorinţă de zixir către cerul cât mai senin al ararţti.

Dincolo de această faţadă, iniţiatorii au mare grijă să apere cu orice preţ adevăratele scopuri ale sectei lor. Un lucru am aflat totuşi după investigaţii costisitoare şi periculoase. Că trupurile luptătorilor ucişi în unele dintre aceste mitinguri religioase în care rugăciunea înseamnă Luptă până la căderea adversarului, dispar în chip cu totul misterios.

— Ciudat! exclamă Juran Potra ca să-i dea aripi prietenului, sau poate să substituie cu exclamaţia sa o tresărire. Dar nu văd deocamdată legătura între Ellen Lamax şi această cumplită sectă.

— Nici eu n-o văd încă. împreună însă sper s-o descoperim I

Gon Fe îşi asumă iarăşi riscul zâmbetului. Juran Potra înţelese că Floarea de Vişin i-a fixat deja rolul şi partea sa de câştig va depinde de felul cum şi-l va juca.

*10

La „Culcuşul gazelei** din La A Vegas, îşi făcu apariţia o nouă angajată în industria sexului. Handicapată

da cei câţiva ani în plus faţă de adolescentele localului. Lilian Harper avea în schimb o „dotaţie” excelentă pentru ademenirea bărbaţilor şi, nu în ultimă instanţă, chiar a celor tineri sau foarte tineri, atraşi pe semne tocmai de rafinamentul cu care ştia să-şi prezinte feminitatea.

De altfel, această Lilian Harper captase atenţia prin felul aparte de-a intra în cea mai selectă şi scumpă oaza a desfătărilor de pe toată coasta de vest. Îşi făcu apariţia de una singură. Discretă, elgantă şi cu un şarm ce-i venea în egali măsură din frumuseţea fizică şi din manierele de care dădea dovadă. Existau motive suficiente s-o crezi o adevărată lady împinsă aici de vreo decepţie, sau de acea nestăvilită curiozitate, numită în cercurile unor psihosociologi adepţi ai moralei dogmatice, magnetul decadenţei.

De la bun început a atras privirile, dar a stârnit şi nedumeriri. Cum se explică apariţia ei atât de bruscă? Unde „a mai lucrat”? Cine a recomandat-o patronului? Cum de nu o ocroteşte nimeni? Erau întrebări justificate pentru că toate semnalau abateri de la regulă. O femeie nu poate să-şi vândă trupul după cum o taie capul. Mediul a impus un anume procedeu dintotdeauna, iar industria sexului nu a făcut altceva decât să modernizeze mai vechile obiceiuri. Cele care totuşi s-au încumetat să lucreze independent, au terminat-o repede şi prost, dacă nu de-a dreptul tragic. Să nu cunoască, frumoasa doamnă, acest adevăr?

Cert este că misterul în care din întâmplare sau cu bună intenţie s-a învăluit, avu darul să-i sporească popularitatea. La toate necunoscutele, mai adăugându-se una: în cele câteva zile şi nopţi petrecute la „Culcuşul gazelei”, Lilian Harper a agăţat exclusiv bărbaţi noi, prime apariţii, în businessul iubirii, tipi al naibii de bine, figuri aristocratice, obişnuite, după toate aparenţele, să trăiască pe picior mare. Faptul nu a scăpat neobservat şi urmările lui au fost resimţite din plin. Femeile au început s-o privească cu invidie, ocrotitorii acestora cu îngrijorare, iar bărbaţii obişnuiţi a-şi toca banii şi sentimentele aici, cu

stupoare, căci era cel puţin ciudat cum niciunul dintre ei nu ajunsese să se bucure de graţiile ei, din cauza celor abia intraţi în joc.

Pe un astfel de fond tensionat, în cea de-a cincea seară, s-a întâmplat şi un mic incident. Buster Dock – unul dintre tipii cunoscuţi şi temuţi în rândul oaspeţilor mai vechi de la „Culcuşul gazelei”, a luat drept ofensă o anumită privire care, cică, i-ar fi aruncat-o noul însoţitor al doamnei Lilian Harper. Motivul era prea vizibil cusut cu aţă albă, dar, din cauzele menţionate, o punere la punct a noilor intruşi coincidea cu dorinţele majorităţii. Din nefericire pentru galerie însă, lucrurile nu au decurs conform previziunii. Departe de a fi pălmuit, luat de guler şi dat afară, individul – un pirpiriu pe cât de slăbănog pe atât de arogant – l-a făcut ferfeniţă pe Buster Dock.

De aceea, cu o seară mai târziu, când Lilian Harper şi-a făcut în sfârşit apariţia cu Gleen Galone, un bine

«cunoscut petrecăreţ de-al casei, lumea a răsuflat oarecum uşurată. Unul mai potrivit pentru ea nici că se putea. Uns cu toate unsorile. individul va începe prin a a* naica de câteva ori cu ea, apoi, fie că o va plasa vreunul ocrotitor pe un bacşiş gras, fie că-i va da una dintre acele misiuni care duc de obicei la interogatoriul poliţiei. Rezultatul – singurul care trebuia luat în calcul – va fi oricum acelaşi: se va spulbera iluzia că o femeie da stradă, chiar curvă de lux fiind, poate să fie independentă.

Iată de ce tuturor persoanelor lezate în amorul propriu până şi de simplul fapt că Lilian Harper îşi propusese să fie altfel de cum ele concepeau viaţa la „Cuibul gazelei”, li se citea mulţumirea pe faţă. Era destul să-l priveşti şi ceva similar reflexelor apei argintate de soare şi văiurite de vânt, sugerau zâmbetele lor subversive şi maliţioase. Iar Gleen Galone, cel care părea s-o fi luat definitiv în stăpânire pe Lilian Harper, jubila. Se ivise ocazia să le dovedească şi altora virtuţile de mascul, a» acum le demonstrase în câteva rânduri că este în stare să iasă basma curată din cele mai complicate afaceri.

Întreaga seară derulă sub semnul acestor stări trăita

cu ardoare de mulţi dintre consumatorii localului. Ţinută sub observaţie disc retă, perechea împricinată le oferea mereu câte ceva de comentat – sarea şi piperul vieţii lor saturate de poftele trupeşti, una din şansele de-a întreţine cleveteala ca pe o alternativă spirituală a existentei lor.

Gleen Galone aprecie că trebuie să-şi cinstească propriul succes cu un pahar de vin în plus. Nu mica-i fu surpriza când Lilian Harper II opri.

— Când am promis că mă culc cu tine, uitasem să-ţi precizez un lucru, spuse ea în şoaptă. Eu fac dragoste după „Arta iubirii malaeziene”, care spune că masculul trebuie să le euforizat foarte puţin, ca încântarea ce au şi-a compromis-o prin alcool s-o poată dobândi înzecit prin actul sexual.

Mai târziu, când Gleen Galone o invită în apartamentul său, LIKan Harper invocă aceeaşi carte de căpfttâi pentru meseria sa de femeie dedicată voluptăţii, = – Femela nu trebuie să-şi părăsească propriul aşternut. Numai acolo ea se poate dărui fără nicio reţinere şi, poate oferi masculului prilejul călătoriei spre absolut.

Gleen Galone rămase fără cuvânt. Nicio altă femeie nu-i vorbise vreodată astfel, ba, nici nu-şi închipuise ci ar exista pe undeva un asemenea specimen. Actţin se simţea în egală măsură atras şi covârşit de fiinţa ce-i stătea alături. O dorea păgân şi era gata să facă orice pentru a-i intra în voie.

Uimirea lui cunoscu o creştere bruscă, îndată ce constată că femeia nu-l invită într-o cămăruţă oarecare, dintr-un apartament somptuos, cel puţin egal cu apartamentul său, reţinut la un preţ despre care nu-i făcea nicio plăcere să-şi mai aducă aminte. O clipă nerăbdarea, ca un resort lăuntric, îl împinse către tânăra doamnă şi, apucând-o de mijloc, o trase cu putere spre el.

— O, dragul meu, nimic nu este mai păgubitor în asemenea împrejurări ca graba. În „Arta iubirii malaeziene” se spune expres: tot ce se pregăteşte lent, se făptuieşte adânc şi temeinic. Amanţii se vor apropia între ei ca două râuri de şes, înainte de-a se revărsa într-o albie

comună. Iată de ce îţi propun să facem înainte câte o baia Separat, fiecare. Te previn însă că nu te voi primi decât gol, mai adăugă Ulian Harper, făcându-l pe Gleen Galone să renunţe la protestul gata să-l manifeste. Am şi eu dreptul, nu-i aşa, şi văd cu ce voi fi atât de frumos chinuită…

După zece minute, care i s-au părut o veşnicie, Gleen Galone îşi făru apariţia, încins cu prosopul. Lumina dormitorului avea ceva romantic şi un miros plăcut infuza aerul încăperii. Lilian Harper, îmbrăcată într-o superbă cămaşă de noapte, aştepta pe pat, ingenuă, surâzătoare.

— Ai uitat ce te-am rugat, dragul meu?!

Gleen Galone se opri locului, dar ezita să-şi arunce prosopul ce-i încingea mijlocul.

— „Arta iubirii malaezlene” insistă în mod deosebit asupra acestui detaliu. Sublimul actului sexual, se spune acolo, depinde hotărâtor de felul cum înţelege să se apropie masculul de femela dornică să-l primească în capcana trupului ei.

Gleen Galone aruncă prosopul şi, cu mădularul încordat, se apropie cu paşi rari de pat. Un scaun îi încurca mersul şi se văzu obligat să-l ocolească. Dar abia mai făcu un pas şi se trezi în faţa unui pistol pe care frumoasa doamnă îl scoase de sub cearşaf cu un gest extrem de rapid.

— Vă rog să luaţi loc, domnule Gleen. Scaunul n-a fost tocmai întâmplător aşezat acolo…

Omul încremeni locului, uluit. Mădularul i se ofili subit şi deveni un zgârci pierdut în părul sârmos, răzvrătit. Corpul întreg i se fleşcăi incredibil. Se pare că răsturnarea situaţiei şi postura în care fusese pus îi provocaseră un şoc extrem de puternic şi-i anihilă orice voinţă. Se urni cu greu şi se aşeză pe scaun ca pe o grămadă de sârmă ghimpată.

— „Arta iubirii malaeziene” mai cuprinde, stimate domn, şi un capitol special, cu sancţiunile ce se cuvin masculul!]! agresiv. Cum în cartea iubirii totale şi pedepsele aplicate sunt de-o severitate extremă, cred că nu-l prea dificil să-ţi imaginezi în ce ar putea consta

acestea. Îţi voi spune doar. spre exemplificare, că printre altele, vinovatul este castrat pe viu, de însăşi femela cu care n-a fost capabil să se comporte onorabil.

Gleen Galone încercă să zimbească. Trudă grea şi zadarnică Scoase la colţul gurii un >-îmbef trecător şi rece ca selipitul întâmplător al unui tăiş de cuţit.

— Noi nu trăim, din păcate, în Malaezia, continuă Lilian Harper. Din această cauză, suntem obligaţi să recurgem la procedee mai prozaice. Cum este. bunăoară acest pistol obişnuit, prevăzut, totuşi, cu excelentă surdinf... Şi cu dreptul absolut justificat de a-l folosi în caz de legilimă apărare.

— Nu înţeleg ce vreţi să insinuaţi! reuşi, în sfârşit, Gleen Galone să articuleze câteva cuvinte.

— Să insinuez?! Mă crezi, domnule Gleen, atât de naivă? A insinua înseamnă cu totul altceva! Eu am dovezi clare că am fost agresată. Poftim?

Liliana Harper îşi dezveli gâtul şi umărul stâng. Câteva vânătăi mari, ca nişte zăbrele dezordonate, se întindeau pe plelca ei uşor bronzată.

— Am şi motivul atacului foarte bine definit. Pe poşeta mea din piele de crocodil sunt amprentele tale. În poşetă se găseşte o broşă a cărei valoare se estimează ca ajutorul a minimum şase cifre. Scenariul este cât să poată de limpede: am fost invitata dumitale la restaurant, te-am invitat la rândul meu sus, dar în loc să te culci cu mine, m-ai atacat, cu scopul de-a mă jefui. În lupta inegală dintre noi, ca să-mi apăr viaţa, am fost obligată să recurg la pistol. Aşa cum n-a apucat să facă Joe Lamax...

Gleen Galone, îngălbeni şi începu să tremure. Abia acum avea revelaţia faptului că a căzut într-o cursă fără ieşire. Voi să îngaime ceva, apoi se răzgândi şi îşi pironi privirile în covor. După clipe lungi de tăcere, spuse cu glas ezitant:

— Nu există nicio dovadă că eu l-aş fi ucis pe Joe Lamax...

— Cei care m-au trimis pe mine nu dau doi cenţi pe toată povestea existenţei, sau neexistenţei dovezilor. Ei au

convingerea că tu l-ai ucis şi asta-i destul.

— Dar n-am făcut-o! Singurul meu rol a fost acela de a-l ţine de vorbă la un pahar de whisky…

— Bineînţeles! De a-l ţine de vorbă până când i s-a pus bomba sub pernă… De-a supraveghea să nu-şi ducă sus vreo femeie care să încurce lucrurile. Nu din alt motiv, des un Nu că aţi fi ţinut câtuşi de puţin la viaţa ei. De când şi de unde îl cunoşteai pe Joe Lamax?

— Din Argentina… Acolo ne-am cunoscut… Era pa timpul războiului pentru insulele Falkland.

— Mercenari, deci. Făceaţi parte din comandourile străine, pregătite să ataca vasele de război engleze. Eşti marinar?

— Nu. Aviator”.

— Ai zburat împreună cu Joe Lamax?

— Da. Am zburat de câteva ori sub comanda lui.

— Şi pe urmă? Unde şi când v-aţi mai întâlnit?

Gleen Galone încercă în zadar să se stăpânească. Umilinţa la care era supus îl copleşi. Adunându-şi resursele psihice, o fixă pe Lilian Harper cu o privire ce se voia dispreţuitoare, dar reuşea să fie doar încărcată de ură ne* putincioasă. În locul unul răspuns, încruntă din sprâncese şi sirinse din dinţi. Era evident că încearcă s-o înfrunte. Dar Lilian Harper avu o reacţie cu totul neaşteptată. Un glonte tras cu seninătate îi ciobi lobul urechii stângi lui Gleen Galone.

— Este prima şi ultima avertizare! Aici regula jomlut o hotărăsc eu. Te mai întreb o dată: unde şi când v-aţi mai int’init?

— Am fost o vreme internaţi imjjreună la Newcastle. La Institutul de terapie psihologică intensivă.

— Interesant… Foarte interesant… Ar trebui să te întreb cine şi cum v-au tratat acolo. Dar n-o fac… Îmi vei spune, în schimb, cine i-a pus bomba sub pernă lui Joe Lamax şi din ordinul cui?

— Nu ştiu…

Lilian Harper ochi. Încet, fără pic de emoţie, gest între lehamite şi plictis. O clipă, capul lui Gleen Galone i se

păru ceva nefiresc, ceva rotund, îndepărtat, cu circumferinţa neclară. Un miros înţepător o făcu să-şi coboare privirea. Descoperi astfel prelingându-se pe piciorul drept al acestuia un firişor de lichid gălbui, lud tor. Auzi o tuşă înfundată, urmată de un zmicrcăit sacadat, ceva asemănător grohăitului de porc înjunghiat. Gleen Galone era luat în stăpânire de instincte încontreriabile. Frica – un fel de caracatiţă invizibilă, ca zeci de braţe Interminabile – îl încolăcea şi-l strângea gata să-l strivească, iar el plângea şi urina animalic, dintr-un reflex de apărare mai presus de voinţa sa. Urmărindu-l, Lilian Harper îşi reaminti tot ce citise în documentarea despre acest individ. Pe ecranul memoriei sale frecură în devălmăşie secvenţe eu femei batjocorite şi împinse în pragul disperării, cu tineri drogaţi şi vânduţi pederaştilor, cu oameni oneşti şantajaţi şi cu ucigaşi plătiţi, afaceri tenebroase, murdare, în care el, Gleen Galone, a dat dovada unei cruzimi comparabile doar ea timpuri apuse, devenite de tristă celebritate prin sadismul ki.

Lilian Harper se cutremură de indignare şi privi iarăşi pe ticălosul din faţa sa dezgolit nu numai de haine, ci şi de orice miadrie bărbătească, prăbuşit în propria sa neputinţă.

— Vă jur că nu ştiu] îngăimă printre zmiorcaiell Gleen Galone. Eu am avut numai atribuţiile de care v-am *ăt* spus. Şi acelea mi-au fost date cu a zi înainte prin fete* fon. Vine prietenul tău Joe Lamax, mi s-a spus…

— Cine şi de unde ţi-a dat telefon?

— Nu ştia de unde mi s-ar dat… Vă jart Bămiiesa însă cui aparţinea vocea de la celălalt capăt al firahii. Cred că era proprietarul unui motel. Dacă nu mă înşel numele lui este Thaxter.

Spune Gleen Galone adevărul? Informaţia era extrem de preţioasă şi reprezenta un alt nod important pentru configuraţia plasei în care. dacă lucrurile vor fi dose până la capăt, ar fi normal şi firesc să cadă vinovaţii. Gleen Galone este însă atât de corupt încât ar fi cel puţin imprudent să nu-i verifici afirmaţia. Minciuna a devenit a

doua sa natură, iar şantajul un exerciţiu cotidian de existenta, astfel încât, chiar cu spaima morţii infiltrată adino în ţesuturi, el poate debita minciuni în virtutea obişnuinţei. Oricum, se desprindea necesitatea de a-i verifica exigent afirmaţiile.

— Eşti liber! spuse calm, dar cu vizibil dispreţ. Lilian Harper.

Giuen Galone făcu ochii mari. Nu-i venea să-şi creadă urechilor. Abia acum parcă se trezi din supliciul spaimei, descoperind cine şi unde este.

— Da. Ai auzit bine. Eşti liberi

— Eu… aşa cum v-am spus… N-am nicio vină… Eu…

Gura sa pipăia sunetele şi cuvintele, aşa cum un orb pipăie lucrurile aruncate alandala într-o încăpere necunoscută. Pe fondul acestor frânturi de fraze, ridicându-se în picioare, se îndreptă spre uşă, ca odată ajuns aproape de ea, să se arunce cu disperare s-o deschidă, făcându-se nevăzut. Câteva ţipete de femei se auziră de-a lungul coridorului. Un bărbat comolet dezbrăcat era, se pare, prea puţin obişnuit să iasă în public, chiar şi atei la „Culcuşul gazdei.

Femeia se ridici din pat. Închise uşa şi, luând telefonul. formă un interior.

— Plecarea peste cinci minute, spuse ea sec, fără alte precizări.

După o jumătate de oră de la cele petrecute într-mail din eleganter apartamente ale celui mai renumit hotel în marea şi înfloritoarea industrie a sexului, o Toyota mov, părăsind oraşul Las Vegas, se angaja cu toată viteza pe autostrada de Nord-Vest.

— Ai preferinţă pentru o muzică anume? întrebă pirpiriul de la volan, mutânau-şi dintr-un colţ al gurii în celălalt, cu o artă numai de el ştiută, pipa enormă şi înzorzonată, de care nu se putea dezlipi.

— Prefer o muzică după care să pot adormi cât mai repede, spuse Emily Dox, ghemuindu-se în scaunul său confortabil Lepădându-mă de numele de Lilian Harper, mă simt ca o nou-născută. Şi, după cum bine se ştie, nou-

născuţii au nevoie de somn lung şi adânc…

11

D, ieşi nu era chiar străin de arhitectura Extremului Orient, vizitase numeroase monumente clasice şi capodopere consacrate deja ale arhitecturii post-belice, Juran Potra rămase uimit de aşezământul în care intrase. Nu-i venea să-şi creadă ochilor că un complex de lupte poate arăta astfel. Clădirea întrunea supleţe, eleganţă şi o maximă funcţionalitate, beneficia într-o proporţie incredibilă de lumina zilei, generos infuzată prin pereţii şi acoperişul de sticlă, dar avea în acelaşi timp şi un aer religios, mistic, de sanctuar pentru jertfe şi aspiraţie transcendentală

Abia văzând toate acestea, avea senzaţia că descoperă miezul relatării pe care i-o făcuse Gon-Fe. Nu-şi putuse imagina atunci de ce o organizaţie atât de puternică şi cu profesionişti de înaltă clasă cum este Floarea de Vişin, are nevoie să rămână într-o expectativă prelungită faţă de un fenomen despre a cărui nocivitate este convins până şi ultimul ei detectiv. Dar acum are la îndemână câteva repere concrete ca să-şi poată forma măcar premisele unei imagini cât de cât fidele realităţii. Se găsea într-un edificiu construit cu ştiinţa de-a covârşi tot ce este individual, omenesc. Într-un asemenea cadru nu se poate concepe viaţa decât ca o intensă şi dramatică premoniţie a morţii, ceea ce de altfel se citea cu uşurinţă pe feţele celor câţiva luptători întâlniţi la intrare, în felul de-a fi al celorlalţi angajaţi.

— Care este dorinţa distinsului nostru oaspete? Omul din faţa sa făcu o serie de plecăciuni adânci, mişcarea sa lejeră semănând cu cea a unei trestii aplecate de vânt. Fără nicio exagerare, gândi Juran Potra, meseria acestui om este aceea de-a face temenele şi greu i s-ar putea găsi vreun cusur modului în care îşi face datoria.

— Aş vrea să negociez!

Omul afişă un surâs de serviciu, dar în spatele surâsului, căuta, evident, în dicţionarul cunoştinţelor sale, sensul cuvântului negociez. Fie că nu-l găsi, fie că, găsindu-l, se complică şi mai mult; în cele din urmă, peste

surâsul său se aşternu un vag sentiment de vinovăţie.

— Poate excelenţa sa, distinsul nostru oaspete, să mă lumineze în privinţa dorinţei sale? Este desigur vorba de un lucru deosebit, dar, cu toată ruşinea de care mă simt împovărat, trebuie să recunosc că nu înţeleg…

— Vin aici în calitate de sponsor, antrenor şi purtător de cuvânt al unui mare luptător. Vreau să angajez intrarea lui în concurs.

— Ah, acum înţeleg… Cum de nu mi-am dat seama? Dumneavoastră semănaţi leit cu un sponsor… Cu un foarte mare sponsor, excelenţă… Vă rog să aşteptaţi, să vă anunţ prezenţa.

Alte plecăciuni probară elasticitatea spinării individului, în timp ce acesta se retrăgea cu fundul înainte printr-o uşă laterală, pe care, din poziţia în care se afla, era greu de explicat cum a reuşit s-o deschidă.

Juran Potra zâmbi ca pentru sine şi se aşeză solemn pe una din banchetele simple, din lemn albicios, orânduite pe lângă pereţi. Nu fusese surprins câtuşi de puţin. Mai avuse ocazie să vadă asemenea scene definitorii pentru o anumită mentalitate de tip oriental, în care ipocrizia îmbracă formele cele mai elegante şi e gustată chiar ca artă a conversaţiei şi persuasiunii. Aici, ca nicăieri în altă parte de pe planetă, tehnica decapitării trezeşte

4 – Singur pllati» mariuji

Incomparabil mai mult interes decât decapitarea ca a taie. Rolul victimei nu este acela de victimă în serau] civilizaţiei europene, ci de participant activ la ceremonialul morţii.

— Excelenţa voastră este bine venită! anunţă individul, revenind ca o umbră neauzită în încăpere. Poftiţi! Urmându-l, Juran Potra ajunse într-un coridor îngust, padimentat cu lemn moale, de-a lungul căruia înainta fără pic de zgomot. La capătul coridorului, individul se opri, deschise o uşă abia sesizabilă în peretele discret înflorat şi cu aceeaşi succesiune de plerăchmi îl invită să intre.

Încăperea era infuzată de o lumină uşor verzuie.

Omul ce-l întâmpină se ridică de la o măsuţă aşezată sub incidenţa unul fascicul mai puternic. Iluzia de aureolă creată astfel dădea individului o prestanţă aparte.

— Tăni Kuzumaente încântat să vă cunoască! spuse omul rididindu-se în picioare şi schiţird un salut abia perceptibil.

— Ernst Holiday adaugă fericirii de-a vă cunoaşte şi satisfacţia faptului c-a trecut pragul acestei atât de onorabile instituţii.

— Şi a făcut-o, desigur, pentru o cauză nobilă!

Rostind aceste cuvinte, Tăni Kuzuma îşi încrucişa mâinile pe piept. Gestul avu darul să-l facă simţitor mai înalt. Voia astfel să reducă diferenţa dintre ei, şi proaspătul Ernst Holiday abia reuşi să-şi stăpânească un zâmbet ironic.

— Aşa cred şi aşa sper să fie. Cel în care am investit încredere, muncă şi bani este demn de cea mai nobilă dintre cauze, spuse el. adoptând o atitudine sugestiv eroică. El este un adevărat luptător.

— Ne bucură vestea ce ne-o aduceţi şi-am fi încântaţi să aflăm ce-a văzut şi ce n-a văzut, ce cunoaşte şi ce nu cun, ’n 1” desăvârşitul dumneavoastră luptător.

Ochii omului se îngustară subit. Lumina lor ţâşnea oţeloasă şi ascuţită prin două deschizături oblice. Era o probă vicleană. Dacă răspunsul nu respecta anumite norme ale virtuţilor consacratei, se puteau invoca motiva pentru respingerea luptătorului. Ernst Holiday deveni şi mai prav, evocând calităţile candidatului său.

— El a văzut cum răsare şi apune soarele, dar n-a văzut niciodată cerul înstelat de la miezul nopţii. EU a văzut şi-a cunoscut femeile cele mai frumoase, dar întotdeauna îmbrăcate, niciodată în goliciunea lor. El cinsteşte sângele rănilor, dar dispreţuieşte lacrima ochilor!

Omul afişa o plăcută surprindere. Dar musculatura feţii sale păstra o încordare ce trăda mai mult decât insatisfacţie. Sesizând probabil că nu-i (testul de convingător, făcu dţfva paşi întorcându-se în profil. Scormoni apoi întrebarea:

— Are acest virtuos luptător preferinţă pentru vreuna din metodele clasice de întrecere?

— Nu. El respectă tradiţia, dar admiră prezentul. El aspiră la glorie prin lupta totală, sinteză modernă a tuturor genurilor clasice de luptă.

— Şi care e numele lui?

— Vânt însorit.

— Aha. Vânt însorit, aşadar.

Omul aruncă asupra oaspetelui una dintre acele priviri care pretind a împărţi dreptate, putere şi viaţă. Începu iarăşi să se plimbe şi continuă aşa clipe lungi. Când H fixă din nou cu privH ea, Ernst Holiday descoperi te ochii săi mici şi oblici o aroganţă abia reţinută.

— Voi destina acestei întreceri pe unul dintre bunii mei luptători. El se numeşte Nor de Furtună. Frica şi mila sunt pentru el sentimente străine, iar sunetul osului frânt îi incintă urechea. S-ar simţi onorat dacă joi după-masă, prietenii săi şi-ar petrece siesta admirându-i curajul şi arta.

— Nimic nu-l va opri pe Vânt însorit să-i ofere o fansă… Golită de substanţa norocului, se-nţelege!

O clipă privirile lor se întâlniră. În aerul încăperii le auzi parcă un v-g frecuş de oţeluri.

12

Oraşul Taipei condensează în structura şi atmosfera sa trăsăturile întregii insule, aşa cum, la rându-i, Taiwanul adună laolaltă şi face să exulte într-o coexistenţă frapant contradictorie, trăsăturile unor etnii extrem de diferite. Chineză în esenţa sa, insula nu a cuprins niciodată chinezi mediocri, ci pe cei mai tenace şi curajoşi dintre ei, care s-au încumetat să-şi dureze aici lumea lor aparte. Râvnită fiind de japonezi, insula a constituit nu doar un punct de atracţie trecătoare pentru aceştia, ci pentru mulţi dintre ei un loc în care s-au stabilit definitiv, aducând aici. bineînţeles, şi zestrea lor etnică. Strategică fiind pentru portughezi mai întâi. englezi şi americani mai apoi, insula a devenit şi o oază fertilă pentru spiritul Occidentului şi

îndeosebi pentru practicismul său. Iată trei filoane vizibile în orice colţ al insulei, manifestate în chip viguros în realităţile şi atmosfera ei. Iar Taipei nu numai că reprezintă cel mai bine aceste filoane, dar şi adaugă ceva aparte prin structura sa Acest oraş nu are limite eltuşi de puţin clare, pe întinsul lui există zone total necunoscute pentru muritorii de rând, parcurile, străzile şi chiar unele cartiere fiind private şi în consecinţă înţesate de taine.

Urcând în maşină. Juran Potra rulă o bună bucată ele drum până se decise să iasă din noua sa identitate. Ernst Holiday se topi aidoma unei măşti de ceară pe chipul său real şi vechiul rictus, un semn al stării sale de meditaţie ironică. îi încolţi iarăşi la colţul drept al gurii. Ipoteza lui Gon Fe se confirma pe deplin. Ea se întemeia, după toate probabilităţile, pe informaţii extrem de exacte, culese de Floarea de Vişin. Asociaţia de lupte avea. fără îndoială, şi? era misterios, dacă nu de-a dreptul ocult, în felul ei de organizare. Nu era deocamdată în stare să aproximeze în ce consta faţa necurată a lucrurilor, dar niciun dublu nu avea că ea exista. Toată pompa protocolară, artificială şi desuetă, voit anacronică, era proba* bil menită tocmai să deturneze atenţia. Aşadar un viciu scos la vedere în chip viclean, ca să ascundă alt viciu, mai mare.

Aceasta să fi fost singura cauză pentru care Gon Fe a ţinut cu tot dinadinsul să-i pună la dispoziţie noul tip de maşină? Surâsul enigmatic cu care acesta şi-a însoţit insistenţele, îl face să creadă că nu. Dotarea ei cu memorie este fără îndoială utilă pentru cineva căzut din senin într-un asemenea oraş. Dar restul înzestrărilor? Şi-apoi de ce toate performanţele tehnice într-o tăblărie banală a unei Honda-Star seria optzeci?

Împresurat de asemenea întrebări ca de nişte iscoade invizibile, dar sâcâitoare, Juran Potra se urcă la volanul ciudatului automobil cu sentimentul că încalecă un armăsar năzdrăvan, travestit într-o gloabă răpciugoasă. Cele câteva sute de kilometri parcurşi într-o deplină cuminţenie înainte de a veni aici l-au convins că noua invenţie japoneză, ţinută deocamdată la secret ca o

veritabilă maşină de luptă, are un potenţial tehnic impresionant. Cum în sfera conlucrării dintre American Antimaf şi Floarea de Vişin niminu este întâmplător, s-a întrebat atunci de ce tocmai lui i-a fost oferit acest mijloc de locomoţie? Cu siguranţă, şi-a zis el, „gălbiorii" – cum îi plăcea uneori să-i alinte cu dulce ironie pe orientali – vor să impresioneze. Era o dovadă în plus că cei din Floarea de Vişin sunt nu numai orgolioşi, ci şi hotărâţi să-şi exprime concret orgoliile. Acum însă, după cum a fost primit de Tăni Kuzuma, şi-a împins mai departe bănuielile. Era atâta prefăcătorie şi dedublare în felul de-a fi al acestui individ, înrit…

Ei, da. Se pare că este urmărit fără pic de discreţie. O dovadă în plus că prietenii săi din Floarea de Vişin ştiau prea bine cu cine va avea de-a ace când i-au oferit pe „bătrâna" Honda-Star. O dovadă în plus că viclenia rămâne constanţa vieţii lor, la fel de indispensabilă spiritului de la soare-răsare, ca haina de blană pentru trupul eschimosului.

Şi-acum, la treabă! îşi îndemnă Juran Potra maşina, comandând calculatorului anexat la bord, unul dintre programele cele mai curioase.

Pe micul ecran al calculatorului apăru traseul cel mai scurt pentru Ieşirea din oraş spre nord-vest. „Bătrâna.

rulează alert, traversează câteva noduri ale reţelei rutiere destul de întortocheate şi intră pe magistrala nou construită, care preia fluxul străzilor din zonă. Urmăritorii îşi fac meseria pe faţă. Sunt doi, maşina Iot este una dintre cele cu performanţe de vârf şi asta parcă le condimentează cu aroganţă obrăznicia.

„Bătrâna cea răpciugoasă" dă semne de oboseală. Vibrează din toate încheieturile caroseriei, eşapează câţiva vălătuci de fum şi, culmea: aruncă deasupra capotei chiar smocuri despletite de aburi. Disperat şi ruşinat, şoferul trage în primul loc de refugiu.

Urmăritorii sunt în culmea fericirii. Misiunea lor se transformă pe neaşteptate într-o mare ocazie de distracţie şi vor să profite de ea. Încetinesc, rid, fac măscări… Dar,

după ce trec pe lângă „nefericitul* stăpân al acelei grămezi de fier vechi, ei înşişi sunt într-o oarecare dilemă. Ce să facă? întoarcerea nu-i posibilă decât prin locurile de legătură foarte rare, create între cele două sensuri ale autostrăzii. Încetinirea provoacă o neîntreruptă avalanşă de claxoane din partea mulţimii de autovehicule grăbite. Oprirea pe autostradă nu-i recomandată nici pe atât, iar până la celălalt loc de refugiu mai sunt câţiva zeci de kilometri…

Juran Potra zâmbeşte nostalgic. Dacă s-ar găsi aici Emily… Ar fi o formulă excelentă să vină şi să-i culeagă într-o altă maşină. Cu un mic machiaj ar pleca pe lângă ei, lăsându-i să aştepte pe săturate. Aşa însă… La treabă! îndemnă el „hodaroaga”, încercând să se distanţeze odată cu spaţiul parcurs şi de capcanele unul sentimentalism ademenitor.

În câteva minute, conform aşteptărilor sale, îşi reîntâlni urmăritorii… Erau în primul loc de refugiu. Trecu pe lângă ei, păstrându-şi o fizionomie de om preocupat şi crispat, nesigur pe autovehiculul de care şi-a legat rostul. A reuşit totuşi dintr-o ochire să culeagă imaginea necesară: cei doi aveau aerul tiranic şi arogant al motanilor ce-şi propun să chlnuie şoricelul înainte de a-l nfâşia.

După două minute îi avea iarăşi în spate. Mai puţin ifapaţi însă la tergiversare. Urmărindu-i în oglinda retrovizoare, dobândi convingerea că-l vor ataca şi programă pe computer „salt spontan. Când se repezi spre el şi ajunse doar la câţiva metri, „bătrâna* luă un demaraj ce-i lăsară pe cei doi cu gurile căscate. Dar nu se îndepărtă mai mult de câteva sute de metri. Aşteptându-i, lăsa impresia că motorul ei fusese suprasolicitat la mărimura, că urma inevitabil să-şi dea duhul. Găsi totuşi resurse de-a le mai repeta o dată aceeaşi figură, făcându-i să-şi muşte buzele. Apoi… Honda-Star este lovita din spate cu toată puterea de care este în stare maşina urmăritorilor. Cei doi sunt încântaţi la culme. Dorinţa răzbunării şi semnele concrete că pot să şi-o îndeplinească se dovedesc excitanţi

puternici. Feţele lor par a reproduce cu dezarmantă fidelitate măştile urii şi răutăţii din teatrul expresionist de tip oriental. În starea lor euforică nu observă că de fapt zgonotele de tinichea ale izbiturilor au consecinţe nefaste mai ales asupra propriei lor maşini. „Bătrâna râpciiigoasă” încasează din plin. dar caroseria ei are un grad neobişnuit de elasticitate.

Văzută „dinafară”, lupta părea desigur inegală şi dramatică. Ideea răfuielii între bande rivale era atât de famili mă taiwanezilor, că ea ca atare nu mai producea şoc nimănui. Singura preocupare a celorlalte autovehicule era de-a se ţine cât mai la distanţă de încăierare De aici şi o lungă coloană creată în spatele combatanţilor

Sosizind situaţia creată, Juran Porta trase pe prima dintre cele patru benzi şi încetini şi mai mult. Şuvoiul autovehiculelor prinse a curge pe lângă el cu maximă viteză. Pe nimeni nu scandaliza faptul că cineva este atacat şi se găsea în faţa unui pericol iminent. În mintea celorlalţi – era prea vizibil acest lucru – conta doar distanţarea cât mai rapidă de zonă unui posibil eveniment rutier.

Indiferenta crescândă faţă de semeni se numără fără îndoială printre cele mai noi şi generale cuceriri ale revoluţiei tehnico-ştiinţifice modernei Poftim! exclamă Potra, surprins de judecata morală care tocmai acum îşi găsise timp să-l bată la porţile ghidului. Ea făcea de altfel parte din „patrimoniul” Armand Bizoni an şi, ea atâtea» alte produse ale cugetării armeano-francezului, nu-şi ţie

minţea actualitatea, având, în ciuda scepticismului ce-l conţinea, un efect tonifiant asupra psihicului său.

Autostrada era acum degajată, frecvenţa autovehiculelor ce-i depăşea, normală. Zecile de lovituri încasate de „victimă44 îşi arătau consecinţele asupra „agresorului4. Cu faţa turtită şi capota ondulată după legile hazardului, maşina celor doi devenise vizibil schiloadă. Asta-i înfuriase la culme şi-i făcură să schimbe cărţile jocului. Tipul din dreapta deschise geamul şi scoase pistolul. Cauciucurile! sesiză Potra şi se grăbi să comande lăsarea apărătoarelor pentru a proteja singurele

componente vulnerabile la glonţ din construcţia „hardughiei44. Pe geamul din spate se auziră la rând câteva lovituri. Ticălosul ţintea direct în omul de la volan. Atacul primea astfel adevărata semnificaţie şi demonstra că în mintea agresorilor nu era câtuşi de puţin vorba de-o operaţie de intimidare, ci, fără echivoc, de o misiune de lichidare. Iar zeflemeaua cu care cei doi se apucaseră s-o îndeplinească era o mărturie clară că are de-a face cu indivizi care ucid» /u sentimentul că se distrează.

Încă puţin să-şi termine „grăunţele11 – hotărî Juran Potra. Aşteptarea lui era în egală măsură cavalerească şi sadică. Tipii optaseră pentru formula durităţii totale şi impuseră jocului principiul „care pe care”. El respecta principiu] şi-i lăsa să-şi încerce şansa. De aici şi sadismul legat implicit de cavalerismul său, pentru că – ştia prea bine acest lucru – nimic nu răneşte mai adânc pe ticăloşi, decât faptul de a fi trădaţi de propriile mijloace.

În sfârşit, harnicul pistolar încetă. Fie că-şi terminase „grăunţele”, fie că şi-a dat seama de inutilitatea încercărilor sale Oricum, tentativa de a „semăna44 pe „ogor înţelenit44 eşuă lamentabil.

Şi-acum, băieţi, încă o mică surpriză! decise Potra şi făcu iarăşi comenzi computerului de la bord. Hardughia frână brusc. Adversarii puseră şi ei frână, reuşind să evite o nouă coliziune, dar ajungând la mai puţin de un metru în spatele ei. Suficient ca banala ţeavă de eşapament a Hondei-Star să se prelungească miraculos, să agaţe automobilul ce o urmărea, de bara de protecţie din faţă, şi, acţionând ca un braţ hidraulic, să-l ridice binişor de flit. Acum cei doi killeri în variantă orientală stăteau ca într-un fel de nacelă ezitantă, care nici nu se înălţa, nici nu ateriza. Şi încă nici nu s-ar fi considerat probabil iremediabil compromişi, dacă de pe acoperişul aceleiaşi hardughii nu s-ar fi desprins trei stinghii lungi de oţel rezistent, care, întorcându-se împotriva lor, să le bată automobilul cu o consecvenţă demnă numai de mecanismele perfect reglate şi dirijate.

Era o experienţă cu totul inedită. Performanţele

noului automobil de luptă erau într-adevăr remarcabile, iar imitarea caroseriei vehiculul Honda-Star – o subtilă stratagemă vicleană, tipic orientală. Şi totuşi: de ce i-a fost pus la dispoziţie cu atâta generozitate acest automobilarmă?

În lipsa unui răspuns, Juran Potra îşi aduse aminte ca şi aici, ca aiurea, autostrada trebuie degajată de autovehiculele impracticabile. Drept consecinţă, abandonă în primul loc de refugiu tocătura rezultată din fostul automobil, convins că cei doi vor sta încă multă vreme pitiţi înăuntrul ei, aidoma şobolanilor surprinşi sub dărâmături.

13

Bunul şi regretabilul său prieten Armand Bizonian îi făcuse odată o lungă şi interesantă demonstraţie în jurul ideii duplicitare că de la sublim la ridicol nu ar fi decât un pas. Nimic mai adevărat şi nimic mai fals ca sâmburele acestei idei, îi spunea atunci detectivul filosof. Depinde hotărâtor cum priveşti lumea. Dacă ai tăria să te detaşezi de evenimente şi să judeci întâmplarea concretă în raport cu abstractul şi generalul, orice dramă esta ridicolă. Dacă ai şi mai mare tărie şi intri în joc asumându-ţi evenimentele, vrând-nevrând, te va împinge valul spre sentimente sublime. Iată lauda şi blestemul, sălăjluind una şi aceeaşi idee. Parşivă treabă, s-o recunoaştem, atât de parşivfi că n-are ce-i face nici Antimafull

Atunci Juran Potra a acorda» spuselor armeanului doar atât a atenţie, cât să nu-i rănească orgoliul. Acum realitatea îl obliga să-i dea dreptate şi să-l admire. Sala de lupte în care intrase, ritualul de aici, atmosfera creată de luptători şi asistenţă făceau grea, dacă nu imposibilă chiar, sesizarea graniţei enigmatica dintre sublim şi ridicol.

Singurul adevăr tranşant, fără dufcii, ce rezulta din spectacolul la care participa acum Juran Potra în calitatea sa de sponsor, antrenor şi impresrir, era acela că în spatele întregii afaceri trebuiau să se găsească forţe foarte puternice şi bine organizate, care îşi permiteau să se considere stăpâne pe situaţie. De altfel, cu o seară înainte, discutase cu Gon Fe îndelung pe această temă. Floarea de

Vişin adunase cu insistenţă şi discreţie informaţii de natură să facă ceea ce Gon Fe numea Ho secţiune transversală în portretul robotu al organizaţiei Marea Frăţie. Şi formula sa nu era doar o preţiozitate fără acoperire. Căci organizaţia de tip mafiot avea tentacule întinse pe o arie geografică imensă şi un sistem organizatoric ce nu permitea decât, cel mult, decriptarea unor secţiuni ale sofisticatei sale alcătuiri.

— Te-ai iiurebat. poate, decât>; u noştri ţi-au pus 1 «dispoziţie acel automobil de luptă, i-a spus la un moment dat, Gon Fe. Mă rog, nu trebuie să şi recunoşti că to-a ros la oiilcâie o asemenea întrebare, deşi eu am observat acest lucru. Adevărul e că gestul n-a fost deloc întâmplător. Marca Frăţie are o grijă excesivă faţă de comerţul cu moartea. Ku-ţi ascund că încercările noastre de-a penetra în acest domeniu al organizaţiei au avut până acum mai puţine şanse de reunită. Ucigaşii ace ei Ellen Lamax ne-au condus, într-o primă fază, la Tăni Kuzuma şi apoi ne-au făcut să emitem prima oară ijx>teza unor leaturi până pe continentul american. Ai apărut la. O şan-vn, dar şi un risc. Dacă vei iasă impresia că te ocupi exe uiiv de lupte – şi-au zis ai noştri – Marea Frăţie va ţine cu tot dinadinsul să te lichideze, pentru că n – tu nov zie de oameni incomozi într-un domuniu a-l aed exclusiv monopolul kir. Dacă te vei arăta însă extrem de puternic la alt domeniu şi doar cu un hobby pentru sponsorizarea luptelor, tot încerca să te un/rirească în continuare, plasându-te probabil în atenţia atâtor sectoare.

— Marele risc este al tău, i-a spus cu un aer grav şi pe deplin justificat, Juran Potra. Din respect şi teamă pentru tine, nu încerc să mi-l imaginez cum arată aed Nor de Furtună. Mă amăgesc însă cu gându] că ştii prea bine ce faci.

— Teama... Niciodată n-am avut răbdarea să-mi explic până la capăt dacă merită numele de teamă ceea ce simt uneori. E mai degrabă o tentaţie de care nu pot scăpa. E ca un fruct amar de care simt mereu nevoia.

Juran Potra încercă să asimileze în felul său de a fi

noile sugestii. Apăru la sala de lupte ca un tip de bani mulţi, superior şi distrat, doritor de senzaţii tari. Cartea sa de vizită cuprindea sub. numele de Ernst Holiday cinci adrese din cinci mari contre automobilistice din America, Europa şi Asia. Privirilor iscoditoare nu le acorda nicio atenţie, iar gesturilor protocolare le răspundea cu convingerea că sunt nişte artificii plicticoase, dar obligatorii.

Contrar obiceiului studiat de unii detectivi ai Florii de Vişin, Tăni Kuzuma nu a venit să-l salute de la început, deşi ca gazdă şi adversar trebuia s-o facă. Era o simplă încercare de a-l intimida, sau o sfidare făţişă? Toate la rândul lor! îşi astâmpără Juran Potra curiozitatea şi, după ce luă loc pe scaunul ce-i fusese rezervat, îşi privi cu discreţie ceasul. Avea puţin până aparatul de emisie-recepţie urma să-i atragă atenţia cu sunetele sale catifelate şi „întâmplător*, de ce nu? şi altor curioşi din preajmă.

Era un aparat-bijuterie. Cât o tabacheră de aur dintre cele aşezate la loc de tfnste în colecţiile de raritătţi- Scoţându-l cu discreţie şi folosindu-l la fel, ca să deranjeze c-it mai puţin posibil, Ei-nst Holiday avu totuşi o discuţie destul de lungă cu una din secretarele reprezentanţei sale economice la Tokio. Căci aceasta fusese la rându-i r & utată cu insistenţă de o altă secretară a sa. de la Detroit. unde se ivise o încurcătură cu aproape un milion de dolari.

— Nu-mi place să pierd, din principiu – conchise Ernst Holiday eu impresia că se simte mai afectat la orgoliu, decât la buzunar De aici însă nu mă întorc deeft mâine. Am promis acestui băiat să-i ofer o şansă pe măsura lui şi vreau să mă ţin de cuvânt.

După convorbire îşi concentră atenţia asupra spaţiului de luptă, unde se făceau ultimele pregătiri. „Abia sesiză* când îşi făcu apariţia şi Tăni Kuzuma. Şi poate nici nu ar fi sesizat, dacă acesta nu-l fixa cu insistenţă, ca îndată ce se convinse că-i observat, să-i adreseze un salut încărcat de toată politeţea Orientului. Videnie sau realism? Juran Potra rămase totuşi la convingerea că discuţia abia

purtată între Ernst Holiday şi secretara sa de la Tokio fusese de bun augur.

Întrecerea la care urma să asiste era organizată pentru trei categorii: începători, iniţiaţi şi luptătorii totali. Fiecare categorie era anunţată printr-un slogan adecvat. „Ei năzuiesc la cerul senin al morţii!” suna anunţul pentru începători. Care de fapt erau începători doar în sensul de nou intraţi în evidenţele Casei, altminteri mulţi dintre ei fiind luptători de temut. „Ei au ajuns *si1* vadă cerul «enin al morţii!” suna anunţul pentru cei din a doua categorie, şi „Ei se pot bucura de cerul senin al morţii!” pentru cea de-a treia.

Dincolo însă de acest ambalaj verbal, de ritualul însoţitor *fi* de aroganţa tipică unui feudalism japonez afişată cu ostentaţie pe unele feţe ale luptătorilor, sponsorilor şi asistenţei, lui Juran Potra îi scăpau multe dintre datele ce le bănuia ca făcând parte din specificul Casei. Pe ce criterii erau promovaţi luptătorii în cele trei categorii? Era suficientă doar prezentarea antrenorului sau sponsorului ca să se decidă? Şi-apoi: exista o acoperire în practică a sloganurilor enunţate în stilul reprizelor la meciurile de box? Dacă lucrurile stăteau astfel, însemna că luptătorii totali reproduc, oarecum deliberat şi programat, soarta gladiatorilor antici, că în final ei ajung efectiv să se bucure de „Cerul senin al morţii”. Deocamdată nimic nu prevestea totuşi vreo finalitate tragică. Dar se găsea în Orientul îndepărtat.

Or, unul dintre profesorii săi de la universitate spunea adesea: „La Soare Răsare viaţa seamănă mult cu magia. Acolo orice cuvânt închide cu zgomot o uşă. ca să deschidă Imperceptibil o alta. De aceea, rezistă şi există cei ce gândesc mult, mănâncă puţin şi umblă pe vârful picioarelor… Aşa că neprevăzutul era aici orirând mal posibil ca în alte părţi.

În sfârşit, se anunţă înfruntarea dintre Nor. de Furtună şi V; ni însorit. Luptătorii îşi făcuseră apariţia salutând publicul şi apoi salutându-se între ei cu excesivă politeţe. La rândul lor, se ridicară în picioare şi îşi făcură

datoria în calitate de sponsori Tăni Kuzuma şi… Ernst Holiday Nor de Furtună trebuia să aibă o carte de vizită impresionantă. Cel puţin aşa lăsase impresia publicului prin „oful” prelungit cu care-i însoţise numele. De altfel, şi crainicul avea cuvinte meşteşugite pe seama lui. Îl prezentă ca pe un bărbat extrem de generos. „Deşi nu i-au lipsit ocaziile de a ajunge în Cerul senin al morţii, acolo unde el ca Nor de Furtună şi-ar fi câştigat binemeritata linişte plutitoare, a preferat să-i ajute pe alţii să-şi îndeplinească dorinţa. Şi a rămas – încheia crainicul aluziv, făcând asistenţa să zâmbească – la fel de generos şi în ziua de astăzi…

Peste cinci minute, crainicul avea să-şi dea seama că apreciase cu totul eronat „generozitatea” luptătorului său preferat Nu numai că nu-l ajutase deloc pe Vânt însorit să ajungă în Cerul senin al morţii, dar, fără sprijinul viclean al arbitrilor, ar fi avut cu siguranţă toate şansele să-şi atingă chiar idealul mereu amânat din „spirit de sacrificiu –, pentru alţii După ce se aruncase de zeci de ori asupra adversarului şi acesta reuşi miraculos să-i alunece dintre mâini, Nor de Furtună se enervă şi renunţă la orice mijloc de autoapărare. O singură tentativă a fost suficient să o facă astfel şi Vânt însorit a speculat tot ce-i oferise şansa. L-a săltat pe umăr, iar de acolo pe mâini, învârtindu-l ameţitor şi aruncându-l răsturnat într-o parte. Apoi, cu o lovitură fulgerătoare de picior, i-a cosit mâinile cu care încerca să-şi amortizeze aterizarea forţată, astfel că celebrul Nor de Furtună căzu cu toată greutatea plus îngâmfarea, direct în cap. Arbitrii s-au grăbit să declare accident, Gon Fe s-a mulţumit să se supună respectuos deciziei lor, şi totul s-a terminat într-o tăcere semnificativă.

Apropiindu-se de Ernst Holiday, Tăni Kuzuma zâmbi ironic şi spuse cu nonşalanţă îngerească;

— Regret profund acest neplăcut accident şi cu siguranţă nu<i mult decât mine, U regretă luptătorul meu. BL însă este – aşa cum s-a spus – un mare generos. Aşa că nici nu va aştepta să se refacă pe deplin ptnă-4 va acorda revanşa acestui Vânt însorit al Speranţei.

Mai multă făţărnicie într-un ambalaj mai poleit nu se putea. Juran Potra folosi însă ocazia să-i întoarcă în aceeaşi monedă.

— Mă bucur nespus că dumneavoastră vedeţi o Speranţă acolo unde eu ştiu că se află o Certitudine. Dife>renta & nuanţă desigur rezidă numai în faptul că îl cunoaştem pe Vânt însorit al Certitudinii de un timp foarte inegal... Oricum, revanşa va fi o sărbătoare şi sunt de pe acu Tnefericit la gândul că nu voi fi şi eu de faţă.

— Să înţeleg prin asta că doriţi să-l licitaţi?

— Din păcate, da. Afaceri urgente mă obligă să renunţ pentru un timp la sublima satisfacţie ce ţi-o di condiţia de sponsor şi antrenor al unui talent ieşit din comun.

Peste un sfert de oră, Gon Fe era vândut. Pe bani puţini, căci licitaţia fusese o mascaradă condusă din priviri viclene de Tăni Kuzuma.

14

Rămas de unul singur în vihşoara kii Gon Fe, Juran Potra avu sentimentul că este neglijat. Ba chiar mai mult, că a nimerit într-o fundătură de unde va ieşi alegându-se doar cu timp irosit. Trecură trei zile de când îşi vin du-se luptătorul la licitaţie nimeni nu l-a căutat A trimis o lungă telegramă lui Gregory Hull. În care detectivul Kandy Strugaite o asigura că acţionează, a cercetat biblioteca lui Gon Fe şi în rest s-a apărat ca de ţtnţari pe malul bălţilor cu climă tropicală, de plictiseală.

Când a revenit Gon Fe, învoit pentru o singură seară, l-a luat direct:

— Nu te întreb cum şi când vei ajunge tu în Cerul jemn al morţii. Este firesc să îndrăznesc însă a te întreba ce am eu de făcut până atunci?

— Cum eu nu vei ajunge, sper, în câţiva ani acolo, este greu şi abuziv să-ţi planific munca pentru atâta timp. De aceea, vreau s-o iau încetişor. Într-o primă «tapă, te invit să înveţi a merge pe bicicletă. Nu râde. Vea constata rapid că nu-i simplu. Căci va trebui să mergi pe bicicletă nu oricum, ci ca un chisez sadea.

fii după-amiaza aceleiaşi zile, Jurau Potra s-a dus să-

şi cumpere mijlocul de locomoţie indicat. La magazin a fost întâmpinat cu toată curtoazia orientată – în fapt, un fel de ritual artificial şi desuet – dar şi cu vădită nedumerire. Repede s-a trezit iscodit de priviri curioase atât din partea vânzătorilor, cât şi a unor cumpărători aflaţi ai magazin.

— Ştiu că bicicletele dumneavoastră sunt foarte bum. Aş dori însă din tot sufletul să nimeresc wrui perfectă! Doresc să o ofer cadou unui tânăr prieten de aici.

Cm iozitatea s-a stifis ca o luminare în faţa geamului deschis. Abia acum înţelegea Juran Potra dificultatea de care îi vorbise Gon Fe. Dacă un occidental atrage atenţia în aşa hal aimpărând o bicicletă, se înţelege de la sine cât de popular va deveni încălecând-o şi intrând cu ea în fluviul străâi. Aşadar, la treabă!

A – şi lua se înfăţişare asiatică nu era pentru Juran Potra sarcină prea dificilă. Avea experienţă, o mai făcuse. Frisoane îi dădea numai ideea de a merge pe bicicletă în valul dens de biciclete care literalmente înţesau străzile oraşului.

A doua zi apăru ca turist garnisit cu aparatele necesare şi filmă pe străzi şuvoiul curgător ăl bicicliştilor. Seara, făcu o analiză atentă a întregului Matei ial filmat. Descoperi surprinzător de multe asemănări frapante în felul de a fi al acestor chinezi, pentru care calitatea de biciciişti devenise a doua natură. Fiecare îşi ţinea bustul drept, şi urmărea cu privirea aproape exclusiv pe «d din faţa sa. În privinţa pedalatului, păstrau ca toţii acelaşi ritm. realizând astfel o curgere aparent tentă, R realitate destul de rapidă şi uniformă. Câţiva din mulţimea bicicilştilor purtau aparate de radio cu căşti. Ideea şi-a însuşit-o îndată, pentru ca eventualele sale nesincronizări cu fluxul străzii îşi găseau astfel o posibilă explicaţie, iar el prefera să fie luat drept meloman, şi nu imbecil.

Prima încercare s-a soldat cu rezultate încurajatoare.

Angajat pe una din străzile cu sens unic, o singură dată a tamponat uşor pe biciclistul din faţa sa şi l-a obligat la mişcări suplimentare de precauţie pe cel din dreapta. Revenit acasă şi-a dat seama că era extrem de obosit, deşi

nu făcuse cine ştie ce efort fizic. Consumase, în schimb, printr-o concentrare prelungită, nebănuit de multă energie nervoasă.

După trei zile, prinse a se descurca binişor. Odată cu formarea deprinderilor, acţiona tot mai mult din instinct şi mersul devenea mai lejer. Nu mică însă i-a fost surpriza constatind că acea mişcare colectivă îi crea o senzaţie cumplită de depersonalizare.

Seara, Gon Fe îl aştepta acasă. De astă dată, cu o bicicletă nouă, „echipată pentru cumpărături”. În faţa ghidonului şi în spate, această bicicletă avea bine fixat câte un coş de nuiele. Adevărata menire a celor două coşuri era să mascheze extremităţile axului central al furcii, care nu era numai ax. Prin interiorul lui era petrecută o ţeavă de carabină cu posibilităţi de reglare între anumite limite. În coşul din spatele scaunului arma îşi avea închizătorul şi camera cartuşului, iar în coşul din fata ghidonului, surdina. Pe ghidon, la mijloc, ciudata bicicletă era prevăzută cu o oglindă rotundă – de fapt. capătul unei lunete ce funcţiona pe principiul unui periscop răsturnat. Percuţia se declanşa de la ghidonul mâinii drepte printr-un sistem ce reproducea pur şi simplu bine-cunoscuta instalaţie pentru frâna cu acţionare de mină Doar că instantaneu se declanşa şi soneria fixată în ghidon, având evident rolul de a anula zgomotul surdinizat al împuşcăturii.

Privind draconica bicicletă, Juran Potra slobozi un şuier uşor de admiraţie, după care II învălui pe Gon Fe într-o privire aspră.

— Mâine, începu acesta pe tonul său imperturbabil, va veni un microbuz să te ia. Amândouă bicicletele să fie ambalate. Ai grijă, şoferul s-o încarce şi descarce pe cea fără probleme. Microbuzul va fi comandat să te ducă 30 kilometri înspre nord-vest, la reşedinţa de vară a bunului un prieten, cosmeticianul Hu-Io. Omul cu acest nume te va aştepta la poarta unei frumoase grădini private. Rolul său în continuare se va limita la următoarele să te ducă şi să te instaleze într-o cameră din vila nelocuită aflată în mijlocul grădinii, să-ţi arate felul în care funcţionează instalaţiile şi,

folosindu-se de prima ta bicicletă, să supravegheze grădina ocolind-o mereu pe dinafara gardului ce o împrejmuieşte. Aleile grădinii sunt asfaltate şi drepte, oferindu-ţi condiţii excelente pentru antrenament.

La început a întâmpinat dificultăţi în mânuirea bicicletei-armă. Ţeava dinăuntrul fuselajului avea posibilităţi reduse de manevră pe orizontală şi verticală, de aceea, pentru ochire, trebuia bine gândită poziţia bicicletei în raport cu ţinta. Pe măsură ce s-a obişnuit, îi rămânea disponibilă o bună parte a fiecărei zile Profitând de aceasta, a reînceput cu sârg antrenamentele intensive pentru forţă, agilitate, memorie şi concentrare. Curând, a dobândit o formă fizică şi psihică maximă. Nu ca la terminarea cursurilor speciale, evident, pe atunci era cu un deceniu şi ceva mai tânăr, dar, ricum, pentru vârsta ce o avea se simţea într-o formă de vârf.

Gon Fe l-a găsit mulţumit de sine, dacă nu chiar exaltat.

— Este o armă bună, nu-i aşa?

— La 150 de metri, rezultatele obţinute sunt pozitiva în proporţie de 98 la sută.

— Distanţa nu va fi cu mult mai mare. Dar locul unde urmează să tragi va fi mai deosebit. Va fi un loc public! Da, un loc foarte… public.

Singur printio mafioţi

15

O blândă şi melancolică după-amiaza luase în stăpânire oraşul Taipei. Nicio boare de vânt nu-şi mai ţinea iscoadele pe străzi, soare mult, dar domol, sălăjluia ca o spuză străvezie peste lucruri.

Privilegiat ca poziţie, arhitectură şi confort, compleul hotelier „Taifunul iubirir beneficia din plin de favoarea unui asemenea timp. Parcul superb care se întindea cu toate cele cinci aripi ale sale, piscinele cu dotări ultramoderne şi rezervaţiile pentru nudism păreau locuri hărăzite prin graţia divină să găzduiască la acele ceasuri indivizi gata să simtă prin toţi porii plăcerile vieţii.

Excepţie făcea de la starea generală doar un colţişor

al renumitului complex. E drept, nu unul din colţişoarele obscure, dacă la „Taifunul iubirii” se putea vorbi de aşa ceva, ci tocmai colţişorul dinspre bulevardul „La porţile soarelui11, cea mai populară şi celebră arteră de circulaţie dedicată exclusiv cicliştilor. În acest colţ al celei mai mari şi moderne fabrici de plăceri din Orientul îndepărtat, cum mai era botezat „Taifunul iubirii*, se găsea un pavilion cu câteva încăperi, iar în faţa pavilionului, înainte de coborârea lină spre bulevardul „La porţile soareluiu. se găsea o mică esplanadă, pavată cu marmură albă şi prevăzută cu mese de alabastru şi scaune roşii din lemn de cireş. Era locul unde angajatele de elită ale complexului îşi primeau musafirii la ceai, oferindu-le privelişti alo lumii obişnuite, reale, cu un nesfârşit fluviu uman curgând pe biciclete, spre a simţi apoi mai puternic şi excitant şocul intrării în alcovurile de lux ale pavilionului, mai adânc şi nemărginit naufragiul sexual.

Aici, încă de dimineaţă, cuvintele de amor au fost nlocuite cu scurte comenzi, privirile lascive cu priviri

Ifi tăioase şi severe, iar paşii uşori, acompaniaţi de mătăsuri. cu alţii „atletici şi ferm»

Cine şi în ce scop luase decizia? Ordinul fusese dat de patronul general al complexului, dar pripeala cu care-l debitase şi gestica *ce* i-a însoţit cuvintele lăsau să se înţeleagă, în pofida prestigiului la care ţinea cu orice preţ, Că forţe misterioase şi imposibil de anihilat i-ar fi dictat hotărârea. Aşa că până şi în faţa celei numite „Jăratec divin”, adevărata şefă a micului pavilion, slăbiciunea şi bucuria inimii sale, a fost obligat să ridice neputincios din Umeri şi să-şi rotească ochii în preajmă a suspiciune şi neîncredere

Gon Fe a rămas, la rându-i, uluit de iuţeala cu care s-au executat dispoziţiile şefului său. Faptul dovedea, odată în plus. că pentru puţinii cunoscători ai organizaţiei secrete Marea Frăţie, printre care avea cinstea să se numere şi patronul general al complexului, simpla trimitere la aceasta stârnea panică şi impunea o supunere oarbă. Se confirmau astfel, cu vârf şi îndesat, toate

bănuielile pe care Floarea de Vişin le avea despre marea şi tentaculara organizaţie.

Desigur, i-ar fi plăcut să cunoască poziţia Ierarhică pe care şeful său, căruia el, Gon Fe, îi fusese făcut cadou de Tăni Kuzuma, o avea în cadrul organizaţiei. El ocupa, fără îndoială, un loc important în partea de vârf al piramidei, dar care? câţi mai erau oare deasupra lui şi ce rol concret îndeplinea el în tenebrosul mecanism? Curiozitatea sa era animată de cel puţin două considerente: în scopul de a putea aprecia cu realism ce gaură se va produce în structura superioară a organizaţiei, lichidarea acestuia şi – chestiune ce-l privea nemijlocit, pentru a-şi da seama ce proporţii va avea furtuna declanşată de evenimentele ce urmau a se petrece. Dacă…

O clipă Gon Fe se lăsă circuitat de ideea că ar fi po – săbilă şi o nereuşită. O clipă nefericită pe care o suprimă odată cu pesimismul din ea printr-o clipire energică a ochilor săi oblici şi tăioşi. Era un sentiment străin educaţiei ce o primise, o emanaţie din reziduurile vechi ale personalităţii sale, scăpată în chip regretabil de sub controlul intransigent al raţiunii suverane. Gând postulatul de la care trebuie să plece întotdeauna, postulatul standard al fiecărei acţiuni sună clar şi fără echivoc: „Mintea şi trupul ce se respectă şi se sprijină reciproc, nu vor afla niciodată ce este înfrângerea!”

16

În acelaşi timp, în aceleaşi minute ale aceleiaşi ore chiar. Juran Potra se pregătea să intre pe bulevardul „La porţile soarelui”. Avusese o noapte agitată, în ciuda eforturilor sale de a se detaşa de gravitatea şi dificultatea momentului. Se mascase anevoios şi măcinat de incertitudini Deşi stăpânea perfect fiecare mişcare – făcuse cel puţin treizeci de repetiţii – avea impresia că greşeşte mpreu. Cu toate că făptura sa primise cu exactitate trăsăturile asiatice convenite, începuse a-şi descoperi cusururi nenumărate, mergând până acolo incit să-şi închipuie că va fi descoperit de simplii şi întâmplătorii privitori. Îi slăbise capacitatea de a-şi supraveghea răbufnirea simţurilor, sau tensiunea acumulată în nervii săi

depăşea obişnuitul?

Mai acţionase în Orientul îndepărtat şi nu a fost încercat în momentele decisive de asemenea stări penibile. Un argument în plus, că adevărata cauză era numai şi numai arma ce urma s-o folosească. Bicicleta ucigaşă! A văzut la viaţa lui multe instrumente înzestrate cu calităţi funeste. Unele foarte simple, altele extrem de sofisticate Asta însă era scula cea mai trăsnită. Inventatorii ei făceau plauzibil şi apropiat viitorul în care aspiratorul de praf să fie folosit ca alambic pentru whisky, antena parabolică drept cuibar pentru îngeri, iar aparatul de măcinat cafea – calculator. Dar deocamdată se punea problema ca el să folosească drăcovenia oferită cu atâta generozitate de Floarea de Vişin iar asta-i venea ca unui căţel obligat să meargă la braţ cu motanu! Căci pe câtă vreme cu pistolul, arcul, cuţitul sau cu destoinicii săi pumni acţiona în virtutea instinctului, păstrându-şi raţiunea limpede, alertă şi axată asupra contextului, acum, în ipostaza Inedită şi oarecum caraghioasă în care se afla, tehnica execuţiei îi absorbea în bună măsură energia intelectului.

Intrase deja pe marele bulevard şi se încadrase în şuvoiul uniform al cicliştilor, parcă mai mulţi ca niciodată. O lume divizată în mii de unităţi individuale – fiecare având nu numai o traiectorie proprie a deplasării în spaţiu, ci şi în gândirea, preocupările şi sentimentele sale. Ce stupid să crezi că în pulsaţia asta umană pe cineva l-ar putea interesa chiar persoana ta – se mustră Juran Potra şi conchise: gata cu deraierile psihofatidice; la treabă!

Angajându-se într-o rulare lentă, pierdut în mulţime, începu să se concentreze asupra ceea ce avea de făcut. Totul este să se încadreze perfect pe partea stângă şi acolo, unde pe distanţa celor câţiva metri, când îi va apărea individul în cătare, să acţioneze cu max mă concentrare…

Incidental, privirea îi căzu în faţă pe una dintre siluetele ce înaintau odată cu el. Spa-le, mijlocul şi fundul unei femei tinere impuneau atâta armonie că era imposibil, cu păcatele şi virtuţile masculului fiind înzestrat, să întorci

ochii în altă parte. În plus, pendularea ei lasciv-molatecă pe scaunul bicicletei aprindea dorinţi, iuţea sângele bărbătesc în vene şi stârnea imaginaţia erotică. De unde această putere de a capta atenţia şi a înflăcăra? Prin ce se detaşa ea de celelalte femei? Nu atât perfecţiunea trupului pare. să te facă să dai în clocot, cât... H?! Nu cumva e filipineza cu picioare neobişnuit de lungi? Fata pe care Gon Fe i-o prezentase într-o seară, spunându-i: „Nu te grăbi să-i faci complimente!...” Fiinţa care-l tulburase atunci avea şi acum o putere de atracţie neobişnuită. Dar prezenţa ei ridica întrebări imperative şi fără de răspuns. Era controlat în ceea ce urma să facă? I se trimise, fără să fie anunţat, o dublură? Intervenise ceva?

Lin Harara – acesta era numele fetei – întoarse pentru o clipă capul şi-i zâmbi. Apoi încetini puţin până ajunse lângă umărul său.

— Cămaşa roşie este mai frumoasă decât cea vişinie! şopti fata într-o engleză duios-muzicalizată.

Asta era, deci, Gon Fe ţinuse să-i comunice că noul şi puternicul său stăpân purtă cu certitudine cămaşă roşie. O ţintă cât se poate de dară! făcu pentru sine o remarcă liniştitoare Juran Potra, deşi scaunele din lemn de cireş aveau aceeaşi culoare. Confuzia este totuşi exclusă, iar el o ştia prea bine de la repetiţiile făcute, când Min Mao – infiltrată cu abilitate de Floarea de Vişin printre alesele Pavilionului – i-a „pozat11 de nenumărate ori, inclusiv în chimonoul ei purpuriu.

În fond, afacerea se rezumă la a ţinti dintre toate scaunele roşii pe cel ticălos! gândi Juran Potra în stilul său de cugetător-zeflemist, dovadă că-şi regăsise cadenţa şi stăpânirea de sine.

17

Gon Fe traversamomente de exaltare aproape mistică. Spiritul marţial în care fusese crescut, principiila orgoliului şi trufiei, dispreţul suveran faţă de viaţa pământească – toate alcătuind substanţa învăţăturii sale din adolescenţă, substanţă.pe care o credea neutralizată de acumulările de tip accidental, iată, era încă trează, lucra şi-i infuza întreaga fiinţă cu energia miraculoasă a

luptătorului de elită.

Şi asta o simţea nimeni altul decât u «ul dintre cel predestinaţi să apere legea. I se confirma iarăşi, a câta oară? că între bine şi rău este adesea o linie subţire şi fragilă, că acelaşi braţ înarmat cu aceeaşi armă poate lovi, din motivaţii greu de deosebit, în direcţii contradictorii. De unde şi actualitatea perenă a ideii: „Foloseşte-te numai de muşchii ce i-ai hrănit să crească sub acoperişul minţii!

— Purta pentru prima dată sabia în alte scopuri decât decorative, iar acele scopuri le ştia numai el. Rămase surprins când şeful său îi ceruse acest lucru. Buretele umflat – cum îl botezase din prima clipă în care-l cunoscuse – voia cu tot dinadinsul să epateze. Nu era hotărârea sa doar o formă de întoarcere la ţinuta vechilor samurai, a. acelor luptători arhaici şi unici în felul lor, ci mai ales o sfidare la adresa adversarilor cu care se întâlnea. Căci, acum Gon Fe nu mai avea niciun dubiu: mafia orientală ce cultiva şi comercializa moartea în scopuri încă neelucidate pe deplin, era parcelată pe grupări adverse, legate între ele de interese mercantile şi de multă ură, de grupări imposibil a se desprinde din întregul organizaţiei, tocmai datorită pericolului ucigător la care gruparea ce ar îndrăzni o asemenea tentativă s-ar supune din partea celorlalte. Singurul lucru admis şi chiar stimulat prin toate mijloacele era rivalitatea părţilor, duşmănia mocnită dintre ele oferind liderului organizaţiei o cheie de control sigură şi «ficace. Iar Buretele umflat optase, printre alte mijloace de confruntare, şi pentru această sfidare făţişă: scutierul său purta sabie, în vreme ce toţi ceilalţi haidamaci din preajma şefilor cu care se întâlnea şi purta tratative, nu se sfiau sn-şi lase la vedere pistoalele, ba chiar să le mângâie şi să mârâie înfundat când unele discuţii deveneau aprinse şi promiteau scandal. Încăierări nu se produceau. totuşi, decât în cazuri cu totul izolate. Ele se pedepseau extrem de sever, căci diabolicul conducător suprem nu avea novbie de ucideri nesupravegheate, care deveneau din cauza asta nerentabile şi, pe deasupra, atrăgeau atenţia publică. Era

probabil raţiunea ce-l călăuzea şi pe Buretele umflat în adoptarea atitudinii sale arogante, tot aşa cum spulberarea acestei raţiuni şi crearea unei breşe în organizaţia mafiotă tocmai prin declanşarea unui mic război între tabere, era ideea de la care pornise Floarea de Vişin, elaborându-şi planul în egală măsură ingenios, îndrăzneţ şi riscant.

Pavilionul fusese împărţit încă de dimineaţă, cu par – cimonie şi gratulări reciproce – din capul locului înţelese ca false şi ipocrite – între cele două grupări. „Partea stângă! * – a stăruit Gon Fe să-şi impună punctul de vedere în fats celuilalt scutier. „Nu văd motivul preferinţei!” a ripostat acesta, îngustându-şi ochii într-un efort real de-a pricepe. „Vrem să stăm la inima sorţii!” s-a încăpăţânat el pe poziţie. „Capete de maimuţe11 a exclamat cu dispreţ trufaşul partener de discuţie. Gon Fe a înghiţit în sec şi s-a făcut că nu-i aude grosolănia. Partea stângă se referea inclusiv la masa şi scaunele de pe esplanada din faţa Pavilionului şi asta însemna o poziţie excelentă pentru Juran Potra. Acum, când fiecare grupare îşi ocupase camerele ce i se cuveneau, iar la masa de alabastru luaseră loc şefii celor două grupări cu denumiri sugestive – „Dragonul negru” şi „Crocodilul seme (14. împreună cu scutierii lor, totul depindea într-o primă fază de exactitatea cu care americanul – îşi va lovi ţinta, iar apoi de felul cum el, Gon Fe, omul resurselor nebănuite şi al imaginaţiei capabile să răstoarne regulile tradiţionale ale luptei, se va descurca în complicata încercare ce-l aştepta.

— „Dragonul negru”, începu cu pretenţii de atotputernic Buretele umflat, rostind numele grupării sale, a avut şi are generoasă înţelegere pentru toate grupările. din Marea Frăţie, dar pentru „Crocodilul semeţ* aş putea spune că bunăvoinţa noastră s-a arătat întotdeauna cu îndestulare.

— „Crocodilul semeţ” – se arătă iritat de la bun început şeful grupării cu acest nume – n-a rămas dator nimănui. Dacă i s-a făcut rău, l-a întors făptuitorului îndoit, dacă i s-a făcut vreo favoare cândva, undeva, deşi n-a simţit niciodată nevoia, nu s-a zgârcit cu răsplata.

Necruţător cu duşmanii, „Crocodilul semeţ” este dispus în principiu să negocieze cu prietenii, chiar şi atunci când sunt puse. În cauză lucruri ce-i aparţin în virtutea forţei prin care le-a dobândit…

Se anunţa mai mult decât Gon Fe prevăzuse: nu e simplă rafală verbală, ci o adevărată furtună. Într-un fel, incidentul conducea firesc spre deznodământul pregătit. O încleştare însă înainte ca Juran Potra să acţioneze strica totul, cei vizaţi să dispară alegându-se doar cu eventuale răni şi contuzii. Oricum, el trebuia să fie pregătit pentru oricare dintre eventualităţi.

— Cine înfruntă „Dragonul negru” se iubeşte prea puţin pe sine însuşi, din cel puţin două motive: se îndepărtează de adevăr şi se condamnă la o pieire sigură şi neglorioasă!

— „Crocodilul semeţ” nu face decât să-şi păstreze arealul! Şi pentru asta este în stare să se ofere generos morţii, dar ştie prea bine că nu el va muri primul…

Gon Fe trase sabia din teacă şi o aşeză pe genunchi într-o poziţie convenabilă. Adversarul său scoase pistolul la vedere şi desfăcu închizătoarea tocului în care-l ţinea. Privirile celor doi se întâlniră o clipă cu acea indiferenţă sadică, specifică profesioniştilor morţii.

Liniştit şi calm, Gon Fe începu să se pregătească fizic şi psihic pentru actul decisiv. Nicio părticică din organismul său nu rămânea pasivă. „Ca apa de cleştar filtrată prin nisipuri, ca lumina zorilor în frunzişul de mirt să te pătrundă voinţa” era principiul ce-l invoca şi-l urma cu o putere de concentrare ce constituia ea însăşi o performanţă de excepţie.

18

Lin Harara luă un mic au» M faţă de Juran Potra, pe care-l păstră neschimbat. Pedalând în faţă, la doi, trei metri, îşi făcea clare intenţiile. Ţinea ocupat un spaţiu de manevră, care, la timpul potrivit, să-l părăsească, sporindu-i astfel lui libertatea de acţiune. Ţinuta ei trăda concentrare şi emoţie. Mai fermă fiind, mişcarea trupului său revela o şi mai agresivă feminitate. Iar asupra lui Juran Potra fata produse un efect remarcabil, tonifiant. Propriile

sale emoţii se transferaseră parcă asupra ei, iar el devenea tot mai degajat, cu gândul ager şi simţurile feline.

Bulevardul se înscrise pe o pantă uşoară, abia perceptibilă. Aceasta avea o lungime de şapte sute optzeci de metri după care urmau cincisprezece metri de suprafaţă plană, ca îndată bulevardul să continue pe un povârniş lung de o sută de metri, până ajungea să treacă pe lângă deluşorul deasupra căruia trona Pavilionul şi esplanada din faţa sa. Acolo, pe distanţa celor cincisprezece metri, când furca bicicletei transformată în armă ajungea în linie dreaptă cu ţinta, urmau clipele decisive pentru care s-au făcut atâtea pregătiri şi s-au depus ritea eforturi, clipe nodale în derularea întregului plan.

Juran Potra se plasă pe o linie la cinci metri de bordura din stânga şi, mobilizându-şi exemplar resursele volitive, deveni una cu bicicleta, subordonându-i, până în cele mai mici detalii, mişcarea.

Mai sunt de parcurs câţiva metri de pantă. La orizont se profilează partea de sus a complexului „Taifunul iubirii –, apoi acoperişul Pavilionului. Lin Harara ţâşneşte înainte şi-n faţa lui rămâne un gol apreciabil. Cu picioarele încremenite pe pedale şi respiraţia oprită, Juran petra scrută oglinda-luneta. În cătare îi apăru un geam. un pervaz cu ghiveci de flori, iar undeva în dreapta, o parte din pata roşie. Manevră abia perceptibil ghidonul. Pata roşie ajunge încet în mijlocul cercului, astfel încât crucea cătării ar despica-o perfect…

19

— Dacă bunăvoinţa „Dragonului negru* este neegalată în „Marea Frăţie*, furia lui nu cunoaşte mar* ginii exclamă gutural Buretele umflat. Nimeni n-a îndrăznit să-i aducă vreodată afrontul ce i se aduce acum. Dar dacă se vrea război, ei bine, va fi un război…

Buretele umflat sări din scaun cu mâinile ridicate în sus şi ultimele cuvinte îi îngheţară pe buze.

Gon Fe lovi fulgerător Celălalt scutier nici nu reuşise să ridice pistolul când tăişul sabiei îi reteză gâtul, iar şeful

„Crocodilului semeţ” schiţă doar un reflex de apărare când lovitura îi despică ţeasta.

— Moarte pentru moarte, ticăloşilor, strigă în fine Gon Fe. convins că Marea Frăţie înregistrează toate discuţiile şi certurile grupărilor, ca astfel îşi asigură un alibi credibil şi necesar.

Buretele umflat era încă în picioare. Încercarea lui de a vorbi se solda cu un horcăit tot mai înecat. Roşul aprins al cămăşii devenise pe piept un roşu închis. Trupul se înclina înainte spre cădere. Inreversibilul se produse. Juran Potra ochise perfect.

Dintr-un salt. Gon Fe se aruncă dincolo de esplanadă. rostogolindu-se pe povârnişul dealului. Asta însenina pentru eventualii privitori din Pavilion, sau pentru alţi martori oculari întâmplători, urmărirea curajoasă, dar prevăzătoare a adversarului. Ajuns lângă zidul ce străjuia parcul, se căţăra pe el şi de acolo, cu sabia plină de sânge la mină, agitat, încerca să descopere un fuga* imaginar în şuvoiul bicicliştilor ce rulau liniştiţi pe marele bulevard.

— Din acea mulţime câteva capete se întoarseră spre ciudata lui siluetă de luptător, pe cât de crud, pe atât de caraghios şi anacronic. Ţipătul de uimire şi gestul unei frumoase tinere avu darul să atragă atenţia asupra scenei inedite, făcând-o să se imprime în memoria multora. Era o prevedere în plus. de natură să facă autentic întregul scenariu, aşa cum, în zona în care el escaladase zidul, la o adică, se mai puteau descoperi cu relativă uşurinţă urmele „fugarului” neidentificat.

Revenind pe esplanadă, Gon Fe era pregătit să facă faţă oricărei situaţii. Pe acest segment, încă din concepţie, scenariu] rămânea alb. Pentru că în pivuion, unde fiecare grupare avea câte cină luptători, se puteau întâmpla lucruri greu de prevăzut; practic, orice variantă imaginabilă era posibilă.

Intră în raza vizuală a celor din Pavilion, adoptând poziţia vulpoiului la pândă; lipit de pământ, ridicând capul doar pentru o fracţiune de secundă. Inspiraţie utilă, căci sâmburele de plumb se & pat de pistolul cuiva situat la

una dintre ferestre, făcu să sfârâie văzduhul deasupra capului său. Situaţia nu-l făcea câtuşi de puţin fericit. Primul indiciu era ca în Pavilion părţile „Crocodilului semeţ” ieşiseră învingătoare. Asta, dacă nu cumva înfruntarea continuă, dar şi în această variantă adversarul înseamnă că deţine un mare avantaj de vreme ce unul sau mai mulţi dintre oamenii săi îşi permit să ţină sub observaţie esplanada. Oricum, odată începute, jocurile trebuiau făcute până la capăt.

„Mai întâi să stabilesc numărul şi poziţia agresorilor” – o luă Gon Fe cu calmul său imperturbabil. Şi începu să se rostogolească lateral, la stânga şi dreapta, într-o succesiune întâmplătoare, fără nicio noimă. Fiecare rostogolire era urmată de o fulgerătoare ridicare a capul îi şi de regulă, de consecinţa logică a impertinentului gest: de câte un cartuş adresat scăfârliei sale.

Auzul şi experienţa îl ajutară să stabilească fără efehivoc: era un singur trădător situat la ultimul geam din stânga. Anihilarea lui presupunea ca şi el să aibă la îndemână un pistol.

„Deci, să procurăm pistolul, dacă aşa se pune problema”. zise sinelui său Gon Fe. ceremonios cum s-ar fi adresat unui elev spre a-l deprinde cu actul grav şi absolut ne esar al învăţării. Asemenea obiecte se procură din sursa cea mai apropiată pentru îi în cazul lor nu-i niciodată important preţul, ci timpul în care le procuri.

Îşi scoase cămaşa, făcu din ea un bulgăre de cârpă pe care-l implântă în vârful sabiei. „N-aş putea spune că seamănă leit cu moaca mea. aprecie Gon Fe privindu-l. poate că-i cu ceva mai arătos, dar în linii şenemle, aduce”. Se rostogoli apoi spre dreapta până când considera că pp Imia dreaptă dintre el şi agresor, se situează masa de alabastru la care se purtaseră funestele tratative. Ridicând capul trezi iarăşi interesul pistolarului. După o clipă doar. la mai puţin de un metru, bocceluţa de cârpă primi în plin două cartuşe. Instantaneu, Gon Fe se ridică şi din toată forţa muşchilor săi făcu un salt înainte, pe burtă. Tabla mesei sub care ajunse sună scrâşnit de trei ori la rând.

Erau ultimele din şirul de cartuşe ce-l fusese destinat.

Nici nu ştii. prietene, de cât de mare ajutor mi-eştii „dialoga” el cu fostul său adversar, smulgându-i, din mina inertă pistolul. Niciodată poate, cât timp ai fost în viaţă, nu te-ai dovedit atât de util.

Ca de altfel şi tu. Burete umflat, îşi lăudă Gon Fe stăpânul, trăgându-l alături, după ce se convinse că dintre toţi trei arăta cel mai puţin a cadavru. îl ridică în fund şi-l împinse energic spre stânga, el aruncându-se în dreapta. O fracţiune de secundă, la geamul deschis al Pavilionului apăru silueta trăgătorului Destul ca Gon Fe să-şi satisfacă, încă o dată, orgoliul ţintaşului de elită.

20

Bulevardul „La porţile soarelui” ieşea din oraş către răsărit, îşi îngusta lăţimea la jumătate, devenea o şosea, dar continua să taie în linie dreaptă un câmp nesfârşit haşurat de livezi şi orezarii. Majoritatea cicliştilor rămâneuu în perimetrul oraşului, pierzându-se pe nesimţite în străduţele laterale. Cei care continuau drumul îşi dovedeau şi motivaţia –, ei purtau, legate cu meşteşug, la biciclete, diferite unelte sau coşuri.

kiran Purta continuă să ruleze în ritmul obişnuit, în urma tinerei femei. Era liniştit şi cuprins de o plăcută mok şeală… Singurele simţuri ce se ră7. vrăreau în trupul său erau cele sexuale. Şi asta pentru simplul motiv că Lin Uarara fel propusese – nu mai avea niciun dubiu – să-l aprindă cu orice preţ. Poziţia ei pe bicicletă – cu scaunul ridicat la limita ce i-o permiteau picioarele neobişnuit de lungi, cu trunchiul aplecat mult înainte şi o pendulare leneşă a feselor modelate parcă de un mare maestru al proporţiilor desăvârşite – era o sursă desexapeall pe care Lin Harara o folosea cu o cunoştinţă de cauză deloc împovărată de false pudori.

Este singura fără motivaţia ieşirii din oraş, observa Juran Potra. treeindu-şi privirea peste ceilalţi drumeţi. Ei şi? De ce nu s-ar admite şi în această parte de lume o plimbare de dragul plimbării?!

Se pare însă că partenerii săi asiatici nu erau obişnuiţi să scape din vedere nici contracararea unui

asemenea gând răzleţ. Dovadă că sub ochii lui, din bluza de pe spatele miădics al femeii, crescu un coş cu nimic deosebit în aparenţă de multe alte coşuri purtate de femeile ce se îndreptau spre câmp. Convinsă de efectul surprizei. Lin Ilarara întoarse capul şi-i zâmbi ştrengăreşte. Apoi, ea semnaliza cu nuna la dreapta şi, după câteva clipe, ieşiră amândoi din şosea pe o alee îngustă, bine îngrijită.

Pilcul de sălcii spre care se îndreptau promitea un adăpost Juran Potra avea să constate însă că după perdeaua lor verde se ascundea un mic paradis compus dintr-o vilă, o piscină, teren de tenis şi bază de antrenamente marţiale.

— Vei rămâne aici până se va decide pasul următor, spuse Lin Harara.

— Singur? îşi arătă Juran Potra nemulţumirea într-un fel sugestiv, aproape obraznic.

— EL, nu chiar singur – îi acceptă ea jocul. Dacă îţi va face plăcere, voi încerca să-ţi ţin de urât.

— O.K! Problema e cu ce începem?

— Cu începutul fiecărei poveşti care vrea să fie interesantă, şopti Lin Harara, arătându-i piscina cu apa limpede, adormită.

21

Trei zile la rând, Gon Te-a continuat să locuiască la „Taifunul iubirii”, în clădirea centrală, între camere ce fuseseră şi ele reţinute, dar care rămăseseră goale, chiriaşii lor optând în ultima instanţă pentru morgă. Nu era deloc plăcut contextul acestei găzduiri. Nimeni nu-i acorda vreo atenţie şi totuşi, toate semnele de care se folosise – pe cât de criminale, pe atât de trăsnite – îi confirmau că era urmărit pas cu pas. Lucru de altfel nu numai previzibil, ci şi de dorit, orice avansare spre taina tenebroasei afaceri presupunea noi confruntări.

Abia în cea de-a patra zi, la uşa camerei sale sună o femeie de serviciu cu „dotări” mai speciale.

— Era şi cazul! o luă de scurt Gon Fe, punând capăt rolului pe care aceasta se pregătea să-l joace. Aici s-au

întâmplat crime şi trădări ce nu pot rămâne nepedepsite. E cazul s-o ştii chiar dacă s-ar întâmpla să faci parte din „Crocodilul semeţ”. Personal am jurat credinţă stăpânului meu şi nu voi avea linişte până când răzbunarea nu va fi deplină...

— „Crocodilul semeţ” nu mai există! interveni femeia cu severitate. Nici „Dragonul negru41 nu mai există! În consecinţă, orice legăminte sau sentimente legate de aceste două grupări se sting. În sufletul tău trebuie să mai ardă numai focul sacru al datoriei pentru Marea Frăţie, căci doar ea are dreptul de viaţă şi moarte asupra ta, ca asupra oricăruia dintre aleşii săi. De aceea te vei pregăti chiar acum să treci probatoriul. Jos te aşteaptă o dubă asemănătoare celor din dotarea serviciilor de electricitate. Urci în ea prin uşa din spate.

— Pot să fac-un duş? întrebă Gon Fe, devenind deodată preocupat şi grav.

— Nu, zise femeia cu autoritate. De acum, singurul lucru ce ţi-e permis este să te îmbraci sub stricta mea supraveghere. Te-aş ruga să ai în vedere faptul că sunt cunoscută şi apreciată tocmai pentru precizia cu care execut ordinele superiorilor mei.

Era absolut convins de spusele ei şi era util să-i creeze impresia de supunere. De aceea se îmbrăcă fără să crâcnească şi apoi solicită din priviri *o* aprobare. Înainte de a-şi scoate pieptenele *ca* să-şi aranjeze părul Femeia înclină capul fără să-şi ascundă plăcerea că individul pe care 11 avea în faţă, deşi pachet de muşchi „depindea în multe privinţe de simplul ei gest la rându i. Gon Fe tţ arătă recunoştinţă. Şi avu temeiuri dintre cele mai serioase să i-o arate.

n

Cum intră în dubă, uşa se închise automat şi porni motorul. I se rezervase de fapt o cuşcă pe roţi. Cu toate că nu avea nicio ferestruică prin care să privească afară, după mai puţin de un minut de la pornire se stinse şi unicul bec din plafon. Intenţia celor din cabină era limpede: întunericul trebuia să facă şi mai dificilă

eventuala lui încercare de a ghici traseul pe care se deplasau.

Nu-s chiar proşti, îşi zise Gon Fe, dar nici prea deştepţi nu sunt. Şi rămase în picioare la mijloc, concentrându-se. Realiză astfel că timp de o jumătate de oră, cât dură drumul, s-au deplasat într-un cerc aproximativ, cu circumferinţa mereu lărgită. Era curios dacă are dreptate şi îşi propuse ca mai târziu să verifice. Oricum, când vehiculul se opri, îşi scoase pieptenele şi-l trecu la repezeală prin părul său des ca peria. Coborî într-un garaj închis, unde fu legat la ochi înainte de a fi condus la liftul ce-l urcase aproximativ zece etaje.

— Dezleagă-i eşarfa! se auzi glasul unui bărbat.

Însoţitorul execută ordinul şi se retrase. Se afla într-o cameră de mărime obişnuită, fără alt mobilier decât o masă şi două scaune.

— Ia loc, te rog, îl invită bărbatul din al cărui ordin fusese dezlegat la ochi. Era un tip între două – vârste, îmbrăcat sobru şi elegant, în felul cum obişnuiesc să apară indivizii cu profesii în sfera relaţiilor cu publicul.

— Nu neg şi nu-ţi ascund, intră acesta direct în subiect, că asupra dumitale planează multe suspiciuni. Ai şansa să te aperi şi în ce mă priveşte îşi doresc succes.

— Bănuiesc la ce vă referiţi, dar nu înţeleg de ce, totuşi, comportamentul meu crează suspiciuni. Oricum, vă stau la dispoziţie şi dacă apărare înseamnă a fi sincer cu tine însuţi, atunci mă voi apăra.

Mica sa tiradă nu trezi nicio reacţie. Bărbatul de cealaltă parte a mesei se mulţumi să-şi privească ceasul absorbit parcă de alte gânduri.

— Tohiro Rinoco era unul dintre cei mai buni pistolari. (Acesta era numele scutierului ucis). Viteza sa de reacţie era cu totul ieşită din comun. Dacă cineva l-ar fi răpus folosindu-se de pistol, ar fi trezit bănuieli asupra modului cum a procedat. Cu atât mai indigestă este ideea c-a putut fi învins prin mânuirea unei săbii.

— Mai întâi v-aş cere permisiunea de a demonstra că-i posibil. Nu mă îndoiesc că aveţi şi puterea şi dreptul de a

mă pune la încercare cu un pistolar cel puţin la fel de bun ca Tohiro Rinoco.

— Dacă vom aprecia că e. cazul, o vom face. Convingerea noastră este însă că Tohiro Rinoco a fost surprins datorită unui plan de atac elaborat dinainte.

— Stărui să cer probarea practică a afirmaţiilor mele. În acelaşi timp, onoarea mă obligă să recunosc aici că mă aşteptam la un atac şi în sensul acesta aveam un plan mental bine stabilit dinainte.

— A existat deci intenţia de-a lovi şi a ucide?!

— Nu. A existat numai dorinţa de a întâmpina un atac. Însuşi stăpânul meu ştia că se pusese ceva la cale. Nu bănuia de unde va primi lovitura, dar era sigur de iminenţa pericolului. Discuţiile au început prost şi asta a însemnat pentru mine un prim avertisment. Apoi am surprins un gest făcut cu mâna de adversarul stăpânului meu, pe care l-am interpretat ca semnal dat cuiva. Atunci mi-am scos sabia din teacă, făcându-mi clare intenţiile de a interveni la nevoie. Drept răspuns, Tohiro Rinoco şi-a pus pistolul la îndemână şi i-a desfăcut închizătoarea tocului…

Reproducea cu lux de amănunte cele întâmplate. N-ar fi exclus, gândea el, să existe şi o peliculă cu întreaga întâmplare. Într-un astfel de caz, mărunţişurile verificabile ar acoperi prin numărul lor unele „inexactităţi” pe care le-aş putea pune pe seama stării mele de nervozitate. Fusesem doar prevenit că „Crocodilul semeţ” vrea să distrugă „Dragonul negru1.

— Ei, bine, fiind amator de amănunte poate ne spui şi împrejurările concrete în care a fost ucis stăpânul tău.

Tipul cu ţinută de înalt funcţionar public, zâmbi. O cută apărută brusc în obrazul drept, trăda firea lui sadică şi zeflemitoare.

— Atenţia mea era concentrată asupra adversarului direct şi asupra şefului său. Simţeam iminenţa atacului, dar nu intuiam felul cum s-ar putea petrece. Stăpânul meu vorbea. Tocmai spunea ceva despre război, când i s-au rupt cuvintele şi a sărit în picioare. Am înţeles că se produse crima şi am acţionat brusc, necruţător. Prima ţ Singur

printre mafioţi lovitură am dat-o ridicinilu-mă de pe scaun lvnt.ru tea de-a doua am făcut un salt înainte şi astfel am ajuns în dreptul stăpânului meu. Când m-am întors către el i-am văzut pata de sânge pe piept şi privirea aţintită undeva în faţă. Am înţeţes că de acolo s-a tras şi m-am aruncat pe povârnişul dealului. Am mai apucat să văd doar o siluetă sărind de pe zid. Deşi ara ajuns foarte repede pe zidul pe care o văzusem, mi-a fost imposibil să-i depistez urma în mulţimea cicliştilor. Cred că dincolo de zid îşi adăpostise îi el o bicicletă cu ajutorul ei a devenit imec Tiat unul dintre cei mulţi.

Individul cu înfăţişare de înalt funcţionar public îşi reluă zâmbetul. Buzele sale deveniseră două linii vinete, severe, pe un fond galben pământiu. Se auzi o sonerie discretă şi prin cele două uşi laterale ale biroului, uşi. de a căror existenţă discretă Gon Fe lua abia acum cunoştinţă, intrară concomitent, cu paşi elastici şi iuţi, doi bărbaţi. Fiecare puse în faţa individului ce continua încă să zâmbească acidulat, câte un mic dosar. Acesta le desfăcu şi începu să le cerceteze în paralel.

Era evident că urmăreşte ceva comparativ o clipă, faţa lui lăsă impresia de triumf, apoi reveni la surâsul dinainte, dar pentru un expert în observaţia psihică de talia lui Gon Fe, lucrurile deveniseră clare: individul mizase pe ceva ce s-a întâmplat, şi miza lui ieşise taman pe dos. De fapt, era în stare să numească aproape sigur şi obiectul analizei: trebuia să fie cartuşul extras din trupul „adulatului său stăpân şi supus unor analize chimice speciale în scopul stabiliri» distanţei de la care s-a tras. Numai că experţii Florii de Vişin au rezolvat în stilul Vor caracteristic problema, aşa că orice „mărturie clasică” probează drept adevăr, minciuna.

— Instanţa suverană va decide asupra destinului tău, spuse individul, ridicându-se pe vârful picioarelor, ca să dea parcă mai multă înălţime cuvintelor Oricum, un lucru rămâne clar şi mal presus de orice îndoială, de aceea am permisiunea să ţi-l aduc la cunoştinţă: o mie de ochi te vor urmări pretutindeni, o mie de braţe vor fi pregătite să te

sugrume la cea mai mică dovadă de nesupunere, aşa cum o mie de trepte vor sta cu umilinţă sub picioarele tale în urcuşul spre glorie, dacă-ţi vei dărui viaţa pentru Marea Frăţie.

Ca om bine informat asupra formulelor specifice confreriilor secrete, Gon Ferealiza perfect ca situaţia în care se afla nu era câtuşi de puţin disperată. Ameninţarea şi îndemnul, ambele subliniate printr-o formulă cu încărcătură căutat magică de către individul cu moacă pretabilă pentru un funcţionar la box-office-ul înmormântărilor publice, corespundeau în fapt cu acceptarea sa pe mai departe în rândul uneltelor, omeneşti folosite de atotputernica organizaţie. Aşadar, va continua jocul în vestibulul morţii; nimic mai plăcut şi interesant pentru unul ca el.

N-a fost dus prea departe. A mai urcat cu acelaşi lift preţ de câteva etaje, apoi a fost condus într-un apartament elgant, cu dotări mai mult decât moderne: sofisticate. Astfel încât, oi puţină imaginaţie, falsele geamuri

— Nişte dreptunghiuri ce imitau lumina naturală puteau trece cu uşurinţă în rândul aceloraşi dotări pline de fantezie.

I-a fost servită la alegere o masă copioasă şi îndată după siestă a fost consultat dacă ar prefera pe vreuna dintre frumuseţile casei.

— Depinde! a spus el, privindu-l cu subînţeles pe ofertant. Care fără întârziere s-a repezit la televizorul din sufragerie şi l-a fixat, după un cod numai de el ştiut, pe ceea ce nu s-a sfiit să numească „programul gladiatoarelor intimee.

— Pe asta o vreau! se decise Gon Fe după ce asistase la o întreagă expoziţie de trupuri goale, filmate pe de-a-ntrefţul şi în prim-planuri ale părţilor apetisante.

În câteva minute fata îşi făcu apariţia.

— Vă mulţumesc şi mă simt îndatorată că v-aţi oprit la mine, spuse ea, înclinând capul cu supunere.

— Rămâne de văzut dacă ai motive! zâmbi, în felul său strâmb, Gon Fe. Sunt adeptul metodelor dure, spuse

el, când privirea-i căzu pe colierul ce-l purta femeia la gât. Dacă ea părăseşte clădirea şi dacă între acele perle ar putea aşeza şi-o altă „perlă” asemănătoare…

— I îmi permiteţi să mă dezbrac? întrebă femeia cu glas subţirel, ca de pasăre. Cât priveşte metodelei; dure de-a face dragoste, adăugă pe acelaşi ton persuasiv, sunt întru totul de acord. Chiar îmi plac foarte mult…

22

— Într-un mare oraş, oriunde s-ar găsi el pe meridianele globului, se pot petrece întâmplări dintre cele mai ciudate. Asta decurge din posibilitatea reală ca mai mulţi indivizi să aibă mai multe capricii. În oraşele din Extremul Orient în timpi arile ciudate sunt mai frecvente faţă de alte părţi ale globului, iar în Taipei ele depăşesc orice măsură

— De ce?

Ca să răspundă la această întrebare pe care i-a pus-o, Juran Potra, frumoasa Lin Harara s-a lansat (într-o demonstraţie pe cât de diversă ca argumentaţie, pe atât de minuţioasă şi coerentă ca, prezentare. Istoria, ptnoqrufia. folclorul. sociologia, psihologia şi morala erau tot atâtea surse din care Lin Harara îşi extrăgea ideile şi le chema în sprijinul ipotezelor sale Asc: ltându-i discursul raţional şi auster. În mintea lui Juran Potra s-au declanşat instantaneu alte imagini ale fiinţei ce-o avea în faţă: imagines femeii ardente şi voluptuoase care l-a copleşit cu puterea de a-l seduce şi arta de-a i se dărui şi. nu mai puţin şocanta imaeine a femeii capabile să participe cu sânge rece ia acţiuni care-i pun în pericol iminent, însăşi viaţa. Dincolo de faptul că Lin Harara etala o personalitate de excepţie. Juran Potra mai trase două concluzii utile: că Floarea de Vişin a selectat pentru serviciile sale numai vârf urile şi că importanţa colaboratorilor ce i-au fost daţi este o dovadă în plus a interesului manifestat faţă de el şi implicit faţă de American-Antimaf.

— M-ai convins pe deplin că venind aici, interveni Potra după ce ascultă cu interes demonstraţia frumoasei femei, am nimerit în oraşul posibilităţilor extreme. De

altfel, am avut ocazia să mă lămuresc, într-o oarecare măsură, din scurta mea experienţă. Dar am o serioasă îndoială că faci pentru mine risipă de informaţie din interes pur ştiinţific, chiar dacă am venit în întâmpinarea dorinţei tale cu banala mea întrebare. Sunt mai degrabă convins că mă aşteaptă ceva deosebit şi, în stilul tău persuasiv, ai început să mă pregăteşti

— Mai corect spus, ar fi: ne aşteaptă ceva. Nu neapărat deosebit dar. În tot cazul, inedit.

Surâsul ei transformă vina de-a fi încercat să-şi ascundă intenţiile într-o invitaţie la complicitate.

Juran Potra o luă în braţe şi schimbă grăbit sensul discuţiei.

— Ia spune-mi tu mai bine dacă în acest oraş al ciudăţeniilor există ceva care să merite a fi mai dorit decât tine.

În locul răspunsului, simţi buzele ei fierbinţi pecetluindu-i gura şi avu iarăşi senzaţia răscolitoare, că între trupurile lor diferenţa devine tot mai vagă, că elstrânge în braţe o fiinţă în care-şi regăseşte până la durere starea plăcerii sublimate de teamă.

— Eşti oaza visată de orice cămilă pierdută-n deşert, avea Lin Harara să-i spună puţin mai târziu. Şi totuşi va trebui să ne întoarcem la adevărul mai puţin confortabil ia să realizăm ceea ce ni se cerei ne vom schimba pentru o vreme felul de-a percepe lumea: în loc s-o vedem, ne vor fi preface că o pipăim. Sunt sigură că vei descoperi lurruri dintre cele mai interesante…

A doua zi. Într-una din pieţele cele maj circulate ale oraşului. Îşi făcură apariţia două persoane neviizătoare. El – o înffiţişare distinsă, costumat elefant şi decent, ea – o tânără suplă, a cărei vestimentaţie largă, dar de bun gust, sugera excesul de pudicitate, datorat probabil condiţiei nefericite pe care i-o rezervase destinul. În ciuda handicapului lor, bărbatul şi femeia nu păreau nişte marginalizaţi şi cu atât mai puţin nişte înfrânţi. Explicaţia venea de la sine: era destul ca cineva să privească mai îndeaproape calitatea îmbrăcămintei lor ca să-şi dea

«a seama de categoria socială din care făceau parte. Până şi bastoanele albe de care se foloseau cu un fel de discreţie şi aroganţă pentru a-şi căuta drumul erau parcă mai zbfisticate decât cele obişnuite. Cei doi se plimbară o jumătate de oră împreună, după care se despărţiră continuând să se plimbe fiecare pe câte o latură a pieţii.

A face pe orbul – iată un rol absurd, dacă nu cumva şi macabru, gândi Juran Potra, îndată ce luă cunoştinţă de noua sa misiune. Şi trebui să recunoască din nou că cei de la Floarea de Vişin au o imaginaţie debordantă. Graţie acestei imaginaţii bine servite cu soluţii şi mijloace tehnice adecvate, detectivii lor pătrund în firescul cotidian, se pierd în mulţimea străzii unde actions ază cu discreţie şi eficienţă. Ingrat rolul ce i se rezervase, dar probabil util personajul, recunoscu el în cele din urmă şi astfel începu, sub semnul plictiselii obligatorii, acomodarea cu noua sa condiţie.

23

Gon Fe era mai mult decât mulţumit. Trăia sentimentul pericolului cu o satisfacţie firească şi discretă. Ştia că fiecare mişcare îi este atent urmărită, că fiecare gest al său va conta în favoarea sau defavoarea existenţei sale în clipele imediat următoare. Ideea că nimic din ce face nu scapă unor camere de luat vederi, chiar dacă era să fie exagerată, îl ajuta să-şi impună un autocontrol ce devenea el însuşi motiv de performanţă. Aşa a procedat până şi în repriza de dragoste cu femeia ce i-a fost oferită. A posedat-o cu o furie animalică, deliberată, şi cu convingerea că undeva, în faţa unui mic ecran, scena era urmărită cu lux de amănunte. Fără doar şi poate acelaşi lucru îl ştia şi femeia. Din reacţiile ei a înţeles perfect până unde şi-a jucat rolul şi ’începând de când s-a abandonat efectiv în devălmăşia simţurilor, indiferentă la impresia ce-o crea astfel şefilor de care depindea. O nimerise din plin cu duritniea actului sexual, partenera dovedind că spusele ei n-au fost de circumstanţă, că acel „chiar îmi place foarte mult” era o formă destul de exactă prin care îşi anunţa elanul hormonal.

De un firesc imposibil de contestat a fost şi „incidentul* cu colierul de perle. Exprimându-şi de la început şi fără rezerve admiraţia faţă de frumuseţea lui, femeia şi l-a păstrat! a gât. În amorul intempestiv, „cu totul întâmplător”, colierul s-a rupt şi a fost apoi necesară o probă de abilitate cavalerească în a căuta, recupera şi înşira iarăşi la locul. lor preţioasele podoabe. E drept că una dintre aceste podoabe era cu totul nouă şi urma să îndeplinească şi alte roluri decât cel estetic, dar cine putea sesiza substituirea, când întregul colier absorbea lumina pentru a o întoarce vederii mai plină de farmec?

Cât despre meteahna lui de-a se pieptăna mereu... Asta trebuia să ţină, pentru cei care-i urmăreau inclusiv respiraţia, de un narcisism bolnăvicios, tipic indivizilor urâţi, dar atletici, care, fărându-şi din volumul muscular singurul criteriu de apreciere, ajung să-şi aduleze febril, urâţenia. În realitate, Gon Fe experimenta soluţia unică în felul ei, de-a transmite informaţii despre locul unde se afla în urmă cu câteva luni, printr-o operaţie chirurgicală pe cât de simplă, pe atât de ingenioasă, i-au fost plantate câteva fire de păr cu totul speciale. Reproducând cu o fidelitate mai presus de orice îndoială calităţile părului natural, firele în cauză, după ce erau încărcate cu electricitate prin simpla lor frecare de colţii pieptenului, emiteau semnale pe o frecvenţă înaltă, insesizabilă pentru urechea obişnuită. Dacă presupunerea că femeia cu care s-a culcat va părăsi clădirea se adeverea „perla” din colierul ei va prelua şi retransmite mai departe semnalul, sporind şansele ca acesta să fie receptat. Iar localizarea şi identificarea sursei de emisie va rămâne doar o chestiune de rutină pentru „micro-lasserele japoneze” – cum sunt numiţi băieţii din serviciul tehnic al Florii de Vişin.

„Am intrat cu adevărat într-o zodie bună* – recunoscu Gon Fe, când fuse scios la lumină şi i se încredinţă o dubă pentru probe de condus. N-a fost niciodată un şofer excelent şi cu atât mai puţin se gândea să devină în viitor. St; ivea însă o nouă ocazie să comunice cu ai săi şi ea trebuia folosită.

Încă de la probele de simulare pe calculator şi-a dat seama că mai are un concurent pentru post. Faptul în sine era în egală măsură şi bun, şi rău. Important rămânea ce parte reuşea să-şi adjudece el din împrejurarea ivită. Or, ca să-şi realizeze intenţiile trebuia să fie până la un moment dat un concurent redutabil.

Reuşi să depăşească prima probă. Cu rezultate similare, în linii generale, cu celălalt pretendent. La testarea vitezei de reacţie îşi ridiculiză concurentul. Nu era indicat, dar era necesar. Trebuia să arate cum a fost posibilă intervenţia sa atât de fulgerătoare în confruntarea din faţa Pavilionului. La proba de poligon ieşi pe locul doi şi astfel se văzu în finală, la proba de oraş, în care standardul cerinţelor era ridicat la nivelul aşilor volanului. Aici urma să joace la risc aşa cum îşi propuse.

Duba pătrunse într-una din zonele oraşului cu o reţea stradală dintre cele mai complicate.

— Poligonul a decis ordinea! anunţă Arbitrul.

— Nu era cazul să ştim dinainte că unele probe sunt mai importante decât altele? se arătă Gon Fe surprins şi afectat.

— Cine pricepe meseria n-are nevoie de lămuririi i-o întoarse ironic Arbitrul.

Urcând la volan, celălalt concurent deveni important. Punându-l la punct pe Gon Fe, Arbitrul îşi exprimase indirect preferinţele. Gon Fe trecu în spate, nu înainte însă de a lăsa din ochii săi oblici un sclipăt de furie.

Arbitrul nu era un nepriceput. În poligon intuise perfect calităţile celuilalt. Proba de oraş nu făcea decât să-i certifice flerul: preferatul său era într-adevăr un şofer de excepţie şi asta se vedea nu atât din viteza cu care executa ce i se cerea, ci mai ales din felul cum făcea trecerea de la o mişcare la alta, imprimând maşinii o rulare fluentă, cu maximă eficienţă la fiecare treaptă de viteză.

Veni şi rândul lui Gon Fe.

— Vă rog să-mi acordaţi câteva clipe de pregătire I solicită el, pe un ton ce numai a rugăminte nu suna.

— Pregătire? Nu înţeleg în ce ar putea consta

pregătirea ta de acum?!

Arbitru) nu se sfii să caute privirea preferatului şi să-i tragă semnificativ din coada ochiului.

— Cine pricepe psihologie n-are nevoie de lămuriri! i-o servi în aceeaşi formulă agresiv-ironică Gon Fe şi, sărind din maşină lângă rondul cu flori unde parcaseră, începu câteva exerciţii de yoga din sistemul recomandabil pentru calmarea nervilor. După ce le încheie, îşi scoase pieptenele şi se pieptănă grijuliu, ba îşi aranjă şi ţinuta de parcă urma să-şi facă poză de nuntă. Pedanteria lui idioată trezi o oarecare satisfacţie răutăcioasă pe feţele celor doi.

— La ordinele dumneavoastră, domnule, se arătă dintr-odată supus şi disciplinat, Gon Fe.

Arbitrul îl avea acum la mână şi voia să-l înveţe minte. D.apă douăzeci de minute, pe chipul îndărătnicului se rostogoleau picuri mari de sudoare. Virajele, opririle şi pornirile băgaseră maşina în toţi dracii. Comenzile se succedau scurt şi apăsat, executarea lor se făcea cu bruscări nepermise. Nu mai era vorba nici pe departe de arta de-a conduce, ci numai de orgoliul de-a rezista cu orice preţ, încercărilor la care era supus.

Tensiunea crescuse destul ca să justifice o greşeală. Dar trebuia să se ivească şi ocazia prielnică, acea conjunctură care să-l oblige să recurgă la claxon. Avea bine pregătită în memorie scurta propoziţie ce urma să o transmită. Dacă „pieptănătura” a avut efectul scontat, era imposibil ca vreuna din antenele ultrasensibile ale posturilor de recepţie mobile cu care era împânzit oraşul să nu înregistreze şi semnalele transmise în codul simbolic – o formă de morse readaptată, în care prin lungimea şi intensitatea lor. sunetele corespundeau unor grupuri de litere sau chiar unor cuvinte abreviate. Descifrarea se făcea automat, pe calculator, prin eliminarea grupelor de litere identice, intrate în componenţa altor cuvinte, eliminare ce avea la bază semnalul criteriu şi semnalul de culoare. Pe baza lui se ştia de la început familia în care trebuie căutat cuvântul sugerat şi din ce altă familie va porni cuvântul următor, sugerat de sunetul consecutiv.

Cursa de probă se putea termina în orice moment. Arbitrul îşi satisfăcuse orgoliu! cu vârf şi îndesat. Nu mai era niciun minut de pierdut.

— Dreapta! ordonă Arbitrul, după ce maşina abia reveni pe patru roţi dintr-un viraj foarte strâns, făcut la stânga. Dieapta! repetă el precipitat, dar era prea târziu. Maşina depăşise spaţiul adecvat unui asemenea viraj şi intră cu toată viteza pe una din străzile principale.

— Să întorc? se arătă preocupat de „gafa" comisa, Gon Fe.

Maşina intră cu toată viteza pe roşu. Scrâşnete de frâne şi trosnete de tăblărie, strigate şi claxoane răbufniră deodată peste zgomotul monoton al oraşului. Duba făcu un slalom greu de imaginat printre vehiculele ce-i tăiau drumul. Arbitrul şi favoritul său fură izbiţi de părţile metalice ale caroseriei ca de pereţii unei bărci aruncate de valuri. Singur Gon Fe rămase înfipt în scaun, manevrând volanul şi claxonând ca un apucat. Ieşise din intersecţie, dar claxonul maşinii sale nu mai contenea.

— Termină, idiotule! urlă Arbitrul, revenindu-şi. Vrei să atragi toată poliţia pe urmele noastre?!

— Scuzaţi, m-am pierdut pur şi simplu, se văicări Gon Fe. Am… Am obosit la creieri Am capul dt o băşică de crocodil şi sunt sigur că va plesni imediat…

24

Încă de la prima ieşire în public, în noua sa condiţie, Juran Pot: – a avut câteva surprize. Lin Harara nu făcuse precizări deşarte; ca „orb" i se deschideau perspective de observaţie nebănuite. Mai ales că oehelarii fumurii folosiţi îi ascundeau perfect ochii şi din acest punct de vedere jocul de-a nevăzătorul se făcea fără efort. Trebuia să fii atent ca să nu te trădezi pentru simplul motiv că, fiind luat ceea ce nu erai, lumea îţi neglija cu desăvârşire prezenţa sau, după caz, îţi acorda importanţă excesivă şi „nemeritată".

La un moment dat, mergând agale în spatele unor indivizi, văzu cum opera nestingherit un hoţ de buzunare. Tentaţia de-a interveni era gata să-l trădeze. Se stăpâni la

timp şi asistă la întreaga scenă. Descoperi astfel că hoţul nu numai că nu era inevreaţ de vreun sentiment de teamă, dar trăia evenimentul cu o pasiune ieşită din comun, de-ţi venea să crezi că portmoneul subtilizat îi produce efectiv mâncărimi excitante.

Nostimă a fost şi întâmplarea cu alt hoţ, care şi-a propus, nici mai mult, nici mai puţin, decât să-l prade tocmai pe el. N-ar Îi cedat la iniţiativa aceluia, dacă ştia că va avea de-a face cu un găinar. Dar individul promitea mai mult şi Potra se gândea că vrea să-l atragă într-o cursă dictată de interese, majore şi secrete, că poate Marea Frăţie, prezentă peste tot, pune sub semnul întrebării identitatea lui de asiatic nevăzător. Aşa că s-a lăsat momit de la prima tentativă, când individul s-a apropiat de el şi i-a spus:

— Stimate domn, la nici douăzeci de metri în faţă, din cauza unui grav accident de circulaţie, a căzut un stâlp de iluminat peste trotuar.

— Şi ce-i de făcut? s-a arătat el descumpănit.

— Permiteţi-mi să vă conduc printr-o mică ocolire pe care o folosesc cei mai puţin dornici să se cocoţeze peste stâlpul căzut.

— Vă mulţumesc, domnule, se arată el recunoscător şi dispus să-l urmeze.

După câţiva paşi intrară într-un gang luminat obscur.

— Banii sau viaţa! ameninţă individul fără alte taclale, împungându-l în piept cu vârful unui mic cilindru metalic. Dacă încerci o singură şmecherie, apăs pe trăgaci.

— Sunt un om handicapat... Trăiesc şi eu de pe o zi pe alta cu ajutorul altora, încercă Juran Potra să obţină clemenţă.

— Las că vă cunosc eu cât sunteţi de ticăloşi. Cât profitaţi de pe urma simplului fapt că sunteţi chiori. Banii, am zis. Banii sau viaţa!

Ticălosului i-a fost limbuţia cu totul nefastă. Dezvăluind că trăieşte de pe urma ameninţării orbilor, că duce într-un fel o existenţă de corb care caută stârvuri, a reuşit să-l scoată de-a binelea din sărite pe Juran Potra. Şi,

în consecinţă, victima s-a hotărât să rupă nasul agresorului. Ceea ce a şi realizat îndată, cu o lovitură nu atât de brutală, cât de caraghioasă, trasă de sus în jos, exact peste partea incriminată.

Cel mai mult l-a distrat însă încercarea de-a fi sedus. Gagica, după toate aparenţele, o japoneză cu figură de pisică plouată, s-a ţinut de el o bună bucată de vreme, măsurându-l din ochi. I-a căzut cu tronc şi urmarea a fost că, fără nicio reţinere, l-a abordat direct, la subiect.

— Vă urmăresc, domnule, de minute în şir şi trebuie să vă mărturisesc că-mi plăceţi foarte mult.

Incredibil, dar adevărat! Auzea cu urechile lui, ba chiar vedea cu ochii lui ceea ce desigur era pe undeva necinstit Căci femeia cu mutră de pisică plouată îşi permitea să fie atât de îndrăzneaţă, adăpostindu-se, după convingerea ei, în întunericul bărbatului căruia îi vorbea. Ea confirma în chip explicit o veche şi trâmbiţată teză, elaborată pe bază de observaţii îndelungi, după cum singur se lăuda, de bunul său prieten, Armand Bizonian. „Dacă vrei să deduci neadevărul ascuns în gândurile şi cuvintele oamenilor – susţinea cu ironie gravă acesta – pune-i mereu să-şi vorbească pe întuneric14.

— Nu vă contest bunul gust, intră Juran Potra cu orgoliu uşor sesizabil în jocul femeii, ca imediat să devină melancolic. Tocmai de aceea însă am şi eu unele pretenţii…

— Vai de mine! se arătă cu ţâfnă femeia. Dacă m-aţi vedea, v-aţi simţi cu siguranţă obligat să-mi cereţi scuze.

— Departe de mine intenţia să vă supăr, doamnă. Eu mă refeream cu totul la altceva când aminteam de unele pretenţii. Dar dacă tot veni vorba, aflaţi că eu ştiu prea bine cum arătaţi după felul cum rostiţi cuvintele. Şi ca să vă convingeţi că nu mint, am să vă spun de exemplu că aveţi faţa ciupită de vărsat, fundul mare şi picioarele crăcănate… Apropo, unde mergeţi? Păi nu era vorba că vă face plăcere compania mea?!

Niciodată nu a avut impresia că vorbeşte o japoneză mai autentică. Şi mai la subiect. Spusele sale au fost ca o

lovitură bruscă, dar efectul lor va fi cu siguranţă de lungă durată. Ideea sugerată slutei, că prin” felul de-a vorbi îşi descria înfăţişarea, va face cu siguranţă din ea una dintre cele mai taciturne personaje.

Trecuse o săptămână de când practicau jocul de-a nevăzătorii. Exersase destul ca să pară naturali în noile lor condiţii şi mai ales studiară locurile din care aveau o bună vizibilitate asupra carosabilului ce traversa piaţa. Căci sâmburele misiunii lor ăsta era: la momentul oportun, ce le va fi transmis cu ajutorul unor instalaţii de radio minuscule, implantate în extremităţile ramelor de la ochelari, să identifice o anumită maşină, o dubă, şi cu ajutorul bastoanelor pentru nevăzători – transformate dintr-o singură mişcare în carabine de mare precizie – să execute foc asupra celor din cabină, sau numai asupra şoferului. Dificultatea consta în faptul că scenariul urma să fie elaborat în detalii abia cu câteva minute înaintea acţiunii, pe măsură ce vor primi precizările necesare. Se bănuia doar că duba va transporta o marfă cu totul speciâia şi că va fi însoţită, printre alţii, de Gon Fe. Dacă acesta se va afla în cabină, ei vor trebui să acţioneze astfel încât să râmfnâneatins. Dacă el va fi între eventualii însoţitori din spate – aumci va fi necesară anihilarea urgentă a celor din cabină, urânând ca Gon Fe să facă acelaşi lucru cu persoanele dinăuntru. Întregul spectacol va fi public şi cu efecte speciale pentru psihologia de masă. Nevăzătorii vor prelua comanda dubei şi vor dispărea din piaţă urmăriţi de formaţiunile de intervenţie ale poliţiei. Asta va sugera clar existenţa unei organizaţii rivale şi va face credibilă dispariţia dubei care, odată ajunsă în afara oraşului. În urma luptei angajate cu poliţia, va cădea cu toţi indivizii dinăuntru – morţi şi vii deopotrivă – „involuntar”, peste parapeţii pentru protecţia şoselei. Esenţial era ca pe distanţa parcursă sub urmărirea astfel înscenată, ei să facă toată documentarea lămuritoare la natura mărfii transportate, la adresele expeditorului şi destinatarului, la alte indicii care să arunce lumină asupra resorturilor tenebroase ce fac din Marea Frăţie un abator

uman.

Scenariul putea să rămână în linii generale neschimbat, sati să cunoască diferite schimbări, fie de detaliu, fie chiar de esenţă. Felul cum va continua va depinde de realizarea lui în fiecare etapă. Important era ca şi după ce vor pune stăpânire pe dubă, între el şi cei care vor participa la susţinerea acţiunii să fie asigurată o comunicare perfectă.

— Mâine s-ar putea întâmpla să ne redobândim vederea, îl anunţă Lin Harara.

Stăteau amândoi tolăniţi pe aşternutul patului, sfârşiţi de dulcea oboseală de după dragoste. Căci zilnic urmară cu stricteţe acelaşi program. Plimbarea prin piaţa oraşului, reîntâlnirea la vila dintre sălcii şi antrenamentele intense de tir şi întreţinere fizică, încheiate inevitabil în culcuşul patului, pe covor sau direct pe pardoseală, unde instinctul erotic îi îndemna să-şi consume dorinţa reciproca de posesiune, tot mai ardentă şi eliberată de orice reţineri.

— Drăguţ din partea ta că mi-o spui abia acuiji înţeleg deci că asta s-ar putea să fie ultima…

— Eu, dragul meu, fiecare întâlnire de-a noastră am considerat-o ultimă; şi m-am bucurat def ea ca atare.

25

Gon Fe avusese una dintre puţinele sale nopţi bântuite de vise. Graţie educării voinţei până acolo încât să şi-o impună şi peste zonele inconştientului, somnul devenise pentru el, ca de altfel pentru oricine atingea asemenea autoperformanţă, un deşert monoton şi cenuşiu, a cărui străbatere echivala cu odihna. Cu atât mai puţin avea o explicaţie verosimilă teribilul vis. Se făcea că pluteşte printre nori spuzaţi de lumină, bătând alene din mâinile-aripi şi scrutând întinderea verde a unei imense orezării. Deodată, acolo jos, sesizează ceva. O vietate parcă aleargă din greu, peticnindu-se şi căzând mereu, dar rididindu-se de fiecare dată ca să-şi continue drumul. Simte cum se deşteaptă în simţurile lui dorinţa de pradă, irezistibilă. Se lasă într-un picaj abrupt şi, înfigându-şi

ghiarele puternice ale picioarelor în vietatea speriată, se ridică fără şovăire până la norii spuzaţi de lumină, când o aude vorbindu-i cu glas încet şi supus: „Cât priveşte metodele dure de-a face dragoste sunt întru totul de acord. Chiar îmi plac foarte mult…

Nu l-a neliniştit atât faptul că a visat, cât visul ca atare. Cum e posibil să i se întâmple lui una ca asta? Un personaj obscur parcă se strecurase în eul său, ca în jocul vieţii să facă o mişcare vicleană, potrivnică regulamentului.

Riscase destul da mult cu concursul pentru postul de şofer. Nu în privinţa pericolului la care s-a expus, evident, pentru că un asemenea pericol trebuia să fie plinea lui cea de toate zilele. Ci riscase să dea o turnură neprevăzută evenimentelor, să provoace vreun accident care să-l scoată din joc. Era totuşi mulţumit că-şi făcuse numărul complet. În final, reuşise să scape, ca prin minune, şi de urmărirea poliţiei stradale. Proba trecută astfel, deşi nu făcea parte din concursul pe care l-a pierdut cu brio, a avut darul să închidă gura Arbitrului şi să-l facă pe celălalt concurent să-şi muşte limba înainte de a se umfla în penele câştigătorului. Gon Fe însuşi şi-ar fi dat o notă bună pentru felul spectaculos în care şi-a „revenit” după bâlbâiala de la intersecţia cu semafoare. Spera de asemenea ca şi poliţia stradală ce se luase pe urmele sale să aibă nişte „merite” în faptul că reuşise s-o ducă de nas.

Oricum, trebuia să acţioneze în continuare, pornind de la ipoteza că ai lui au reuşit să-i intercepteze semnalele şi au ajuns să cunoască dinafară ceea ce el dinăuntru nu reuşea decât cu aproximaţie, cantonând mai mult în câmpul presupunerilor

Nu mai avea nicio îndoială, totuşi, că va participa la un transport foarte important. Asta sugerau cel puţin preocupările la care era obligat zilnic: exerciţii de luptă gen comando, autoprovocarea unor stări psihice – furie, ură, melancolie – sub detectorul de minciuni, şi continuarea antrenamentelor de conducere auto, ca secund al celui care câştigase concursul.

Arbitrul devenise în mod explicit şeful său şi acum înţelegea din ce cauză acesta îşi manifestase atât de direct dispreţul faţă de el şi preferinţele faţă de celălalt; nu era în fond decât aplicarea metodei folosite de regulă în Marea Frăţie: aceea de-a conduce prin dezbinarea subordonaţilor. În alte condiţii i-ar fi făcut o reală plăcere să administreze fudulului una dintre acele bătăi tărăgănate, specifice amatorilor, care lasă. timp victimei să spere, să-şi organizeze apărarea, ba chiar să încerce atacul pentru a se umple şi mai mult de ridicol. Aşa însă era obligat să-i suporte aroganţa exagerată şi, ca să-i vină mai uşoară treaba asta, trecuse în cealaltă extremă: făcea pe supusul fără crâcnire, pe omul sărac de minte, a cărui reuşită se bazează exclusiv pe forţa muşchilor, fără vreo legătură cu creierul, într-un cuvânt, pe durul prostănac ce poate fi condus la fel ca un taur după ce i-ai băgat veriga în nas. Nu uita în schimb să-i contabilizeze abuzurile excesive, socotind că atunci când se va pune problema revanşei ar fi sub demnitatea lui să-i rămână dator.

Aşa petrecuse Gon Fe câteva zile la rând şi nimic nit i-ar fi tulburat echilibrul dacă n-ar fi avut acel vis – fenomen extrem de rar în existenţa sa şi unic prin ciudăţeniile ce le-a cuprins. Auzi. nebunie, să visezi în culori şi chiar cu femeia cu care ai făcut dragoste!

26

Când s-a găsit prima dată formula „picătura chinezească” pentru a condensa în ea o anumită minuţiozitate sadică, acel cineva evoca de fapt una din caracteristicile întregului Orient îndepărtat. Căci tiparul „picăturii chinezeşti” este în fond perfect valabil vietnamezilor, coreenilor, thailandezilor, cambodgienilor, cât despre japonezi ce se poate spune altceva decât că fac din „picătura chinezească14 o mostră de... japonezărie.

Floarea de Vişin a luat principiul... picăturii chinezeşti” şi i-a dat prin aplicare un grad sporit de genialitate, făcându-l metodă, conform căreia orice, fie spre bine, fie spre rău, picătura trebuie servită astfel încât parcimonia să devină supliciu. Nu mai departe decât

proprietăţile ochelarilor de nevăzători. După ce Juran Potra le-a admirat capacitatea de-a crea confort privirii şi virtuţile tehnice graţie cărora extremităţile ramelor îndeplineau şi funcţia unor mieroreceptoare, a trebuit să accepte că purta călare pe nas un instrument şi mai sofisticat.

— E momentul să mai afli câte ceva despre calităţile utilitar-distractive ale acestei tehnici ele camuflaj, îi spusa Lin Harara, luându-i ochelarii şi acţionând cu un ac subţire asupra unor orifilii minuscule din rama lor. Acum, purtându-i, nu mai eşti un element pasiv în mecanismul acţiunii, care să poată doar asculta ce i se transmite, ci unul cu drept la cuvânt. Este destul să vorbeşti în şoaptă şi punctul tău de vedere va fi auzit foarte sus.

— Sar. t mai mult decât încântat de generozitatea Florii de Vişin – adoptă Juran Potra atitudinea unei tâmpe naivităţi, ca să-şi poată plasa înţepătura. Mă gândesc doar de cât timp o să am nevoie ca să cunosc măcar în parte, arsenalul ce-l port pe nas.

— *R*-Nu dispera, dragul meu, îi acceptă jocul cu melancolică ironie. Lin Harara. Mai degrabă gândeşte-te că vei avea noi motive de-a reveni. În Orientul îndepărtat. În viitor, aici vei avea toate şansele să întâlneşti chiar şi unele femei oneste în sentimentele lor.

Fusese singurul moment când superba filipineză insinuase condiţia ei. Juran Potra se mulţumi s-o mângâia cu acea delicateţe de care numai un italian dezarmat în faţa propriului suflet este în stare.

Ajunşi în dispozitiv – fiecare pe cele o latură a pieţii – schimbară între ei câteva cuvinte pentru a se convinge că emisia şi recepţia ochelarilor funcţionează perfect. În continuare, Juran Potra se concentră exclusiv asupra misiunii. Începu prin a urmări ce se întâmpla în preajma lui, pe acea latură a pieţii. Nu-i scăpă faptul că printre mulţii pietoni grăbiţi se afle categoric un pierde-vară. O dublură, un adversar sau, pur şi simplu, un individ fără tel precis?

După câteva observaţii atente dindărătul lentileloi

negre, ideea că individul cu UI vă voit condiţia de pierdeară dobândi argumente. Va trebui deci să-şi împartă bine atenţia, fără a abdica însă de la principala datorie.

— În cel mult zece minate vei primi un cadou, vorbi lin Harara, sec, profesional, de astă dată.

Aşadar ea mai avea o linie suplimentară de convorbiri. Probabil pe altă frecvenţă. În fapt, conducea acţiunea.

— Apropo, reveni lin Harara pe un ton la fel de distant. Sper să nu împărţi cadoul cu nimeni!

Deci, nu se înşelase: individul urmăreşte acelaşi lucru-Dar cu siguranţă din motive diferite. Şi nu este singur. Apropoul făcut de Lin Harara se întemeia pe observaţiile ei de pe acea parte a pieţit.

În starea de spirit a lui Juran Potra se petrecu un transfer emoţional brusc. Se eliberase de orice teamă pentru el, devenind în schimb agitat pentru ce ar putea să se întâmple eu lin Harara. Cum se numeşte în plan afectiv această substituire de persoană, domnule Juran? A, te fata că n-auzi, nu vezi. Ei bine, ţi-o spun eu: dragoste? Şi încă una cu adeziv puternic şi durabil. Asta e!

— Soseşte cadoul! se auzi iarăşi Lin Harara. Bucură-te!

În planul îndepărtat al pieţii îşi făcu apariţia duba ce-i fusese descrisă încă de dimineaţă cu lux de amănunte. Chepengul de deasupra, deschis şi ridicat o făcea inconfundabilă între celelalte vehicule.

Schiţa de acţiune repetată mental de zeci de ori îi ocupă gândirea. Totuşi, cum să rămână descoperit faţă de pierde-vară? Un semnal de alarmă îi scurtcircuită simţurile. La câţiva paşi în spatele său se găsea un palmier cu trunr mi-l imens, ridicat din asfalt la limita dintre trotuar şi artera rutieră. Instinctiv, se întoarse şi, fără a sugera grabă sati panică, se duse până lângă palmier, retrăgându-se după trunchiul lui. Abia ajuns aici îşi deoonspiră intenţiile. Fu necesara o singură mişcare şi bastonul alb se transformă în ceea ce tăgăduise până atunci că ar fi: o armă cu randament excepţional. Ridicând-

o la umăr, luă linia de ochire spre cel de la volan. Cu o fracţiune de secundă înainte de a apăsa pe trăgaci, avu impresie că llncă şofer se zbate ceva. Trase. Două focuri de armă se auziră instantaneu. Lin Harara acţionase cu puţin înaintea sa. Schiţase gestul alergării spre dubă, când un cartuş se înfipse cu o plesnitură seacă în trunchiul palmierului. Instinctiv, se aruncă înainta pe partea stângă şi, în cădere, ridică arma. Pierde-vară ajunsese doar la câţiva metri de al şi se pregătea să tragă din nou. I-a luat-o înainte cu acea unitate de timp insesizabilă ca durată, dar monstruos de importantă pentru distanţa dintre viaţă şi moarte Mai mult ca sigur l-a lovit în burtă. Primitiv şi – ribii.

A ajuns la duba ce se oprise în stâlpii bordurii, aproapa în acelaşi timp cu Lin Harara. Deschizând uşa a tras jos trupul inert al şoferului şi s-a urcat la volan. Lin Harara a «arif peste celălalt trup căzut lângă uşa deschisă d «partea ei şi. urcându-se, l-a stricat:

— Fereşte-te de geamul din spate!

Repuse duba pe carosabil şi porni cu toată viteza, dar stând la volan într-o poziţie caraghioasă. La rândul ei. Lin Harara. s-a lăsat jos lângă scaun în compartimentul din spate, despărţit printr-un perete metalic prevăzut doar cu rreamul de care trebuiau să se ferească se auzeau zgomotele inei lupte aprige Au pnrcurs o bună bucată de drum până auauzit strigătul lui Gon Fe.

— E-n regulă, daţi-i zor!

Motorul oriose a dudui înfundat ca un cazan sub presiune Parametri? lui tehnici erau folosiţi la limitele da sus Undeva, în arma tor. se aureau sirenele unor maşini de poliţie Cât era înscenare şi dt adevăr din această urmărire? Greu de prerteat şi mai ales. inutil, gândi Juran Potra. Ri trebuie să-şi respecte scenariul propriu şi-atât

— Atenţie la geam! strigă Gon Fe.

Urmară câteva lovituri puternice, până când peticul de sticlă mată. specială, cedă. În spărtură apăru figura lui Gon Fe

— Care-l programul? se interesă A

— Documentaţia completă asupra transportului, şi – pai un naufragiu, 8 spuse Lin Harara.

— Poate centrul să ne asigure „supozitoare* ca tel» * comandă şi un aparat de fotografiat?

— Să-ntreb.

Lin Harara enunţă câteva fraze. Cuvintele ei semănau cu o stranie evocare de felul celor folosite în şedinţele de magie neagră ale unor popoare primitive.

— Dacă se justifică, da.

— În acest caz, întrucât am o documentaţie completă asupra transportului, propun schimbarea scenariului şi aprobarea lui în următoarea variantă: „anihilarea” urmăritorilor, continuarea drumului spre aeroportul particular de lângă Den Dao, predarea containerului şi urmărirea lui în continuare de către centru, noi urmând să ştergem „urmele** rămase. Condiţie esenţială pentru noua variantă

— Să primim pe parcurs, înainte de zona Den Dao, cel puţin două „supozitoare* cu telecomandă.

Concentrat asupra traseului, Juran Potra se străduia să nu scape totuşi nimic din ceea ce se întâmpla. Floarea de Vişin făcea o nouă demonstraţie a posibilităţilor sale.

Lin Harara reîncepu ciudata evocaţie magică. Cifrul folosit se baza probabil şi pe registrul cântat al limbilor orientale. Când primi răspunsul, îşi regăsi expresia seacă directă.

— Floarea de Vişin este de acord. Trecem la varianta propusă. Unu: „anihilarea** urmăritorilor. Reducem viteza până se apropie la cincizeci de metri.

Juran Potra execută întocmai. Când prima maşină dintre urmăritori se apropie la distanţa potrivită. Lin Harara deschise uşa cabinei, ieşi cu picioarele pe treptele de urcare, se întoarse cu spatele în sensul de mers şi, prinzându-se cu stânga de chenarul cabinei, ridică „bastonul alb” cu dreapta, folosindu-l ca pe un pistol. La rândul său, Gon Fe ieşi prin chepengul de deasupra şi, ridicându-se până la brâu, scoase pistolul împrumutat de la cel care se odihnea încă într-o folositoare uitare de sine,

întins jos, de-a lungul containerului.

Se încinse un război pe cinste. Cuprinse de panică, celelalte autovehicule treceau pe banda lejeră de circulaţie şi intrau în primele locuri de refugiu. Curând, combatanţii aveau la îndemână întreagă suprafaţa carosabilului din sensul lor de mers. Urmăritorii puteau începe demonstraţia neputinţei lor. Prima dintre cele trei maşini se răsuci spre stânga şi, după o pendulare forţată, se opri în parapetul cu înălţime de un metru dintre cele două sensuri contrare ale autostrăzii. A doua suferi concomitent exploziile roţilor din faţă, râcii betonul pe o distanţă de câţiva zeci de metri şi rămase cu botul în pământ. Faptul că inerţian-o aruncase peste cap ţinea pentru orice observator dinafară, doar de purul hazar 5 A treia maşină continuă să execute un tir îndrăcit asupra dubei. Din nefericire însă unul din cartuşele adversarului i-a atins rezervorul de benzină. Presupunere dificilă, dar viabilă, totuşi, de vreme ce a luat foc.

Retrăgându-se în cabină, Lin Harara luă legătura cu centrul.

— La circa zece kilometri este o deviaţie spre dreapta, spuse ea, după ce primi noile instrucţiuni. O vom lua pe acolo până la prima plantaţie de lămâi.

Când se apropiară de plantaţia de lămâi, deasupra Iop îşi făcu apariţia un elicopter din care se aruncă ceva. În cădere, din bulgărul mic şi negru, să-i zici o pasăre fără aripi, se desfăcu o paraşută cât o umbrelă. Pachetul atârnat de ea atinse solul la câţiva metri de dubă.

— Oprim aici câteva minute, anunţă Lin Harara.

— Mă iertaţi că nu vă fac cunoştinţă pu „prietenul* meu, se adresă Gon Fe celor doi. Timpul şi împrejurările nu sunt dintre cele mai potrivite.

— Suntem înţelegători din fire, găsi de cuviinţă ffuran Potra să adopte acelaşi stil persiflant.

— În această cochetă valiză diplomatică veţi găsi de lucru pentru aparatul de fotografiat. În schimb, daţi-mi supozitoarele. Prietenul meu are nevoie de tratament de

urgenţă.

Juran Potra cu Lin Harara se apucară de lucru. Conţinutul genţii diplomat era pe cât de abundent, pe atât de ciudat: desene, diagrame, statistici, formule şi fişe de observaţie încifrate. Foloseau capota dubei drept masă qt ţineau la îndemână bastoanele albe care trecuseră cu brio examenele şi-şi dovediseră eficienţa.

Gon Fe urcă în compartimentul din spate, îşi dezlegă „prietenul" şi-i scoase căluşul din gură.

— Lata unde duce neîncrederea în oameni! începu el să-i vorbească celul care se întâmpla să fie tocmai temutul Arbitru. Dacă mă lăsai în faţă lângă şofer şi rămâneai aici cu sluga ta credincioasă, nu-ţi diminuai atât de necruţător şansele. Aşa însă m-ai obligat să recurg la metode specifice vouă celor din Marra Frăţie şi pentru asta sunt foarte indispus.

Arbitrul îşi frecă mâinile amorţite de legătoare şi se mulţumi să-i arunce o privire bolovănoasă, grea de ură.

— Uite ce e, schimbă Gen Fe tonul, renunţând la ironie. Ştiu prea bine că nu eşti prost deloc. Însuşi faptul că m-ai bănuit tot timpul dovedeşte că ai cap şi fler. De aceea te trăsc, dar nu te desconsider şi nici nu *8 subestimez. Şi ca atare ţi-arr pregătit un instrument pe măsură f? 4-ţi jos pantaloniif

— Prefer moartea! şuieră individul printre dinţi.

— Sunt convins, fu de părere Gon Fe. Dar „Cerul senili al rrorţii 4 – ca să folosesc unul dintre sloganurile preferate ale organizaţiei tale – este inaccesibil pentru tine. Tot ce ţi s-ar putea rezerva ar fi drumul cumplit şi umilitor, drumul amăgitor şi degradant către cerul visat. Contez pe inteligenţa ta.

Arbitrul se supuse şi rămase cu pantalonii pe vine, nehotărât.

— Nimic mai simplu decât administrarea acestui supozitor, îi explî – s Gon Fe. Este o treabă la fel de pudică precum o iniecţie şi mai scutită le neplăceri.

— Şâacuir. reluă Gon Fe, fii atent şi ia seamă la cele ce-ţi voi spune. Supozitorul este o bombă miniaturizată.

Telecomanda ei se găseşte la mine şi pentru operativitate am s-o fhee* cu un plasture la piept, direct pe piele Aoţioneaa A fie pe cale mecanică, prin apăsare, fie prin biocurenţii şoc, p-odusi de corpul meu aflat în primejdie. Cred că m-an făcut înţeles. Vei adăuga numai că este cea mai sădiră bombă intimă, Inventată vreodată: efeo în! ei mortal este sigur, dar mimai dună o lungă şi peniţflă agonie.

28

Gon Fe şi Arbitrul continuară drumul. Duba se înscrise pe banda rapidă a autostrăzii. Şoferul era concentrat la drum mai mult decât i-ar fi cerut-o traficul tsistent la acea oră. Sau, cel puţin, asta exprima faţa ta crispată până la încruntare.

— Iură faci să cred că eşti un şofer prost, rupse tăcerea după o vreme, Gon Fe. Conduci de parcă ai sta pe un arici. Şi când la gândeşti că erai un Arbitru plin de ifose…

Celălalt persista în muţenie. Gon Fe îşi crea o clipă Iluzia că în locul motorului mârâie duşmanul său de moarte a asta H făcu să zâmbească, în ciuda riscului deşi mai mare sluţenie, la care se supunea faţa sa printr-un asemenea gest.

— Nu cred că s-a inventat în ultima vreme ceva mai formidabil ca mini-bomba asta. Ea poate împinge ura dintre doi oameni piuă dincolo de închipuirea obişnuită. Să faiâm, de exemplu, cazul nostru. În momentul de faţă tu suferi de-o boală incurabilă. Doctorul ca putere deplini asupra ei. dar hotărât să nu intervină nicicum pentru a le salva, sunt eu. Aşa stând lucrurile, să na-mi spui că ai avut vreodată mai serios motiv să urăşti pe cineva, că nu te cred.

— Ce vrei de fapt?! întrebă Arbitrul şi Gon Fe constată cu plăcere că glasul acestuia este într-adevăr foarte asemănător cu mârâiala motorului.

— Vreau să mă urăşti destul ca să poţi dobândi luciditatea necesară. Organizaţia mea n-are nicio datorie mai sacră decât pe aceea de a distrage Marea Frăţie. În

mecani-Tr-ul ei, tu ai devenit e piesă temporar necesară; o piesă ce vă trebuie să funcţioneze!

— Eşti un ticălos! Un spion împuţiţi Un găinar! – Bineînţeles. Din punctul meu de vedere şi tu eşti te fel. Făeind, deci, adunarea şi scăderea, rămânem chit şi pornim de la realitatea de necontestat că eşti la cheremul meu. Şi-acum bagă bine în cap următoarea poveste: o organizaţie duşmană ne-a atacat, urigând rul şi pe ajutorul său. Bărbatul şi femeia care au preluat duba nu bănuiau că noi suntem în compartimentul din spate După ieşiiea din oraş, între noii stăpâni îi dubei şi maşinile poliţiei pornite pe urmele lor a început o luptă directă. Atunci am intervenit noi. Tu ai spart geamul dintre compartimente şi ai ţinut şoferul sub ameninţarea pistolului, euz am i-it prin chepengul de deasupra, am lichidat-o pe femeia ce trăgea de la geam şi-apoi am deschid focasuprn maşinilor de poliţie. După ce am scăpat de urmăritori, ne-am descotorosit şi de omul de la volan Până aici povestea este obligatorie şi reproducerea ei la Den Dao, dacă vei fi întrebat, face parte din tratamentul bolii de care suferi.

— Te crezi deştept, dar n-o să ti meargă!

— Pardon. N-o să ne meargă, el vrut poate să spui. Şi mai vezi ce faci cu nervii mei. Este suficient să-mi provoci o creştere şoc a biocurenţilor şi se va produce ireparabilul.

Tăcerea se aşternu iarăşi între cei doi. Gon Fe o simţi ca pe o perdea de praf ce devenea tot mai densă. I, a adăpostul ei se concentră asupra viitoarelor mutări în jocul pe care singur îl iniţiase, dar care nu-şi avea din păcate bine fixate niciuna dintre legi, sau, altfel spus, şi le fixa doar pe măsură ce se făcea şi închega ca joc. De aici, evident, şi pericolul ca însuşi iniţiatorul să cadă pradă invenţiei sale. Îşi imagina mai multe variante posibile şi se gândea ce trebuia să facă în cazul fiecăreia dintre ele. În cele din urmă ajunse însă la concluzia că e de preferat, pentru amănunte, să se lase în seama inspiraţiei de moment.

Arbitrul mai făcuse cu siguranţă drumul spre Den Dao şi aproape sigur cu scopuri similare. Se desprinse de

autostradă, intră într-o linie rutieră secundară şi de acolo pe o alee pavată, fără nicio dificultate.

— Aici voi vorbi numai eu! îl somă Arbitrul pe Gon Fe.

— Facă-se pe deplin voia ta, se arătă acesta întru totul de acord. Mizase pe ecooperare oarecare, fie ea chiar obţinută prin constrân-ere şi avea, în fine, dovada acceptării.

O construcţie cochetă – simbioză între arhitectura modernă şi. cea populară de sorginte chinezească – apăru printre tufani de orhidee. În apropierea ei, aleea se dilată, transformându-se, înainte de-a ajunge la cele câteva trepte ale clădirii, într-un mini scuar creat parcă mai ales pentru somptuoasa compoziţie statuară din mijlocul lui, ce se încăpăţâna şi reuşea doar în parte să redea o scenă din ritualul ceaiului.

În apropierea dubei, un individ ce-şi etala misiunea de gorilă prin simpla înfăţişare, îşi făcu apariţia şi se instala pe trepte, fără a încerca să mascheze lenea de care era vizibil cuprins.

— Aţi întârziat nepermis de mult! îl luă acesta la rost pe Arbitru.

— Sper că sunteţi informaţi cu cele întâmplate.

— Probabil, şefu'* vrea să-ţi vorbească.

Arbitrul întoarse o faţă hârbuită de rânjet către Gon Fe.

— Du-te, şopti acesta. Nu uita însă, că orice tentativă de-a te sustrage de sub control, sau de-a mă pune pe mine în pericol, îţi va fi fatală.

Gorila urmări cu amestec de zeflemea şi plictiseală intrarea celui chemat la „şefu'", apoi făcu semn şi de după un colţ al clădirii apăru un motostivuitor silenţios, condus de un tinerel îmbrăcat în salopetă portocalie.

— Deschide uşa clin spate! ordonă Gorila muşcându-şi pe jumătate cuvintele.

Gon Fe sări sprinten de la locul său şi se supuse ordinului. Excesul său de zel contrasta cu atmosfera de

lâncc-zeală. Fu sesizat de Gorilă ca atare, şi chiar răsplătit cu un zâmbet de îngăduinţă.

Iată o premisă, gândi Gon Fe, şi se oferi să ajute la preluarea containerului. Nu prea avea însă un obiect concret al muncii, motostivuitorul preluându-l cu uşurinţă prin uşa deschisă, aşa că începu să chibiţeze pe lângă tinerelul în salopetă portocalie.

— Mi-ar plăcea la nebunie să călătoresc pe mai departe cu containerul ăsta!

Tinerelul întoarse spre el o moacă vădit contrariată.

— Nu în container, d însoţind containerul, încercă Gon Fe să se explice.

Tinerelul ambi acru, dar nu conteni să arunce asupra lui o privire pe cât de defetistă, pe atât de dispreţuitoare. Se uită la mine ca la o vită sortită abatorului

— Observă Gon Fe şi nu întârzie întrebarea: de ce?

GSud reapăru, Arbitrul aducea pe faţă mărturia unei spaime evidente, în ciuda efortului de-a o ascunde. Se întâmpla ceva, Arbitrul şi tinerelul trădau, fiecare în felul lor, conştiinţa unui fapt pe care el nu-l cunoştea concreW dar nu avea niciun dubiu asupra gravităţii lui. A fost descoperit jocul? În acest caz ar fi fost reţinuţi imediat. E vorba de acea bănuială cronică pe care Marea Frăţie o păstrează şi cultivă cu obstinaţie între toţi membrii ei? Sau… Gon Fe nu-şi duse gândul până la capăt. Mai formulase aceeaşi ipoteză şi la venire şi probabil fusese atunci inspirat.

„— N-i mai pot conduce, spuse Arbitrul.

— Te înşeli, i-o reteză scurt Gon Fe. O să constaţi că poţi conduce foarte bine.

— În ochii celor de aici eu n-am fost niciodată şofer…

— Nu te combat. Dar ţin să-ţi aduc aminte că nici cadavru n-ai fost. Pe când alţii…

— Ce vrei să spui?!

— Mai nimic… Ori, până una, alta, vreau să spun doar atât: că te vei urca la volan şi cu zâmbetul pe buza vei încerca să ieşi cât mai repede de aici.

Ajunşând în autostradă, Arbitrul se încadră pe banda

lejeră. Gon Fe sesiză nu numai că spaima persistă pa faţa acestuia, ci şi consecinţele ei din ce în ce mai extinse. Broboade de sudoare îi curgeau pe tâmple, paloarea lui devenise aproape cadaverică, iar mâinile îl tremurau tot mai mult pe volan.

— Aruncă din tine ce ştii până nu-i prea târziu! strigă Gon Fe ameninţător, intuind că individul rumegă da unul singur drogul cumplit al unui mare pericol.

— Trebuie să fim foarte atenţi. Nu ne-au crezut... Au lăsat doar impresia că iau de bună toată povestea. De fapt vor...

Artrimd schiţă un salt dezordonat şi căzu pe volan. Instinctiv, Gon Fe se ghemui jos. Rafala de automat trasă dintr-un automobil de pe banda rapida mal coOtimia. Dulă o luă însă spre dreapta şi acum primea inviturile io Iau? râla.

Simţi izbitura de parapet şi trecerea peste el. Deschide uşa şi arcuindu-se sări cu toată forţa, călăuzit doar de gândul d? – a se distanţa cât mai mult de maşina în cădere. După ce atinse pământul, continuă să se rostogolească până când bălăriile tufoase între care nimerise reuşiseră să-i opună rezistenţa cu tulpinile lor. Auzi explozia şi pe moment fu tentat să se ridice şi să vadă ce s-a întâmplat. Îşi imagina num? i că, ajunsă undeva mai jos, duba a luat foc, zgomotul puternic fiind produs în?! a – **, ra extinsă dintr-odată pe tot spaţiul în care se răspândise benzina din rezervor. „Ce prostie!", se amendă el cu severitate. Şi ca să se convingă dacă era pe rsle sau nu să facă o mare gafă, se retrase ch precauţie după un arbust ca ramurile încâltdt. e, de urate încercă să observe ce se petrece sas. pe marptnea aatt» – străziv Acolo hi făcuseră deja apariţia doi indivizi. Umil cu automatul gata de intervenţie şi altul, situat puţin! n spatele acestuia, contemplând priveliştea printr-tei ochean gen srpectaeol, ceea ce, în aprecierea lui Gon Pe

— Chiar dacă metnml ar fi fost o stare de miopie avansată – nu făcea gestul mai puţin arogant şi ridicol. Încă un mafiot handicapat de la natură şi cu atât mai

capabil da cruzimi la o adică, unul dintre aceia care găsesc în acte demenţiale şi gratuite revanşele necesare şi niciodată suficiente pentru lipsa de generozitate ce-a avut-o destinul faţă de ei. Aşa gândi Gon Fe, dar se felicită că ixu se trădase şi când individul cu ochean consideră afacerea tranşată şi se retrase urmat de cel cu automatul, lăsă o fărâmă de zâmbet în colţul gurii – nu mai consistentă cât firul de tutun desprins dintr-o ţigară – drept mulţumire pentru felul cum reuşea să încheie un episod interesant al activităţii sale.

Peste o jumătate de eră, când fu cules de – pe autostradă, Gon Fe era bine dispus şi – în ciuda obiceiului său – avea chef de glume. Lin Harara şi Juran Potra 11 ascultau cu deferenţă, dar nu se lăsau contaminaţi de verva lui. Gândurile lor devansau momentul şi imaginau un viitor în care se îatikieau mereu împreună. Dar nu aveau încredere în acel fel de anticipaţie, luciditatea se dovedea mal tare decât dorinţa. Şi atunci se căutau din ochi, împrumutându-şi reciproc din suferinţa fiecăruia, reţinută şi tandră.

29

La Institutul de psihoterapie intensivă din Newcastle (sau la Clinica de nebuni, după o denumire mai transparentă) pacienţii ajung repede să-şi netezească asperităţile personalităţii şi să dobândească „virtuţi” comune întregului grup, care-i absoarbe nemilos şi fără menajamente în structurile sale. Curios rămâne faptul că asistenţa de speculitate – de la medici la surorile de caritate, şi de îs psihologi la tehnicienii aparatelor medicale – nu se opun acestui proces de barbară deteriorare umană. Ba. dimpotrivă. Convingerea lor, transformată direct în metodă, era aceea că abia după ce creierul a scăpat de imaginea trecutului, devenind o clasică tabula rasa, trebuie cultivat din nou ca un ogor asanat de buruieni. Sau, cu alte cuvinte: ca să redevină om, individul trebuie să ajungă mai întâi, obligatoriu, animal Desigur, exista şi riscul ca unii dintre pacienţi să nu mai dispună de resursele necesare înălţării din condiţia

dobitoacelor. Aceştia erau declaraţi calamităţi şi trecuţi la pierderi Fript regretabil până la un punct, dar ce victorie durabilă se poate obţine fără înfruntarea pericolelor şi cum şi-ar putea cineva închipui o fericire generală fără sacrificiul unora?

Aceste reguli guvernau viaţa la celebrul Institut de psihoterapie intensivă din Newcastle. De aceea, abaterea de la ele constituia inevitabil un eveniment. Şi cum a-a ceva st întâmpla foarte rar. evenimentul atrăgea atenţia personalului şi, în mod deosebit, făcea vâlvă mai ales către vârful piramidei. Exact ca acum.

Fii explicit, doctor Golfettol se arătă iritată directoarea Institutului de psihoterapie intensivă.

— Noua pacientă are o teorie ciudată – explică bătrânul, convins că satrapul feminin din faţa sa nu avea nicio neclaritate, ea făcea un transfer de sens, considerând confuz tot ceea ce era în realitate inconvenabil. Noua pacientă susţine că există două direcţii ale anormalităţii omeneşti. O anormalitate numită de ea subnormalitate, categorie în care intră handicapaţii mentali de diferite grade, şi o anormalitate în sensul de supranormalitate, numită de ea, nebunie superioară.

— Ei şi?! Femeia o fi nimerit aici din greşeală, dovadă că are. un sistem de gândire coerent. Mai ţineţi-o câteva zile şi faceţi-i vânt!

— Păi, tocmai aici e problema, insistă bătrânul medic: în lipsa de coerenţă pe durată relativ mare. Căci segmentele existenţiale explicit lucide sunt brusc întrerupte de adevărate furtuni alienante, când se manifestă un transfer total de identitate şi un blooaj puternic al memoriei. În dimineaţa asta, de exemplu – tocmai făcea un expozeu despre căile de acces la nebunia superioară: dezvolta o teorie foarte interesantă, când. la jumătatea unei fraze, s-a produs şocul; un şoc perfect interiorizat. atestat doar de faptul că femeia a continuat cu totul altceva: „Şi. după ce s-a aprins lumina şi tipul şi-a dat seama că sunt Ava Gardner – observaţi ce transfer de identitate! – a început să se bâlbâie îngrozitor. Vedeam că-i

pierdut, dar l-am lăsat să-şi trăiască până la capăt surpriza. Să mă culc eu cu Ava Gardner?

— Zicea, şi numai la auzul numelui meu se excita şi sărea prin cameră ca un armăsar gata de împerechere. Doamne, ce-a mai putut face cu copitele pe covor şi cum a mai înspumat geamurile cu spermă lăptoasă Trebuie să le curăţ, zicea, şi ăsta-i detergent... „După un sfert de oră s-a reîntors, la fel de discret, la identitatea sa şi a continuat să facă o largă demonstraţie conform căreia aspiraţia este un pas nu numai mental, ci şi real. tocmai pentru că este şi afectiv, spre anormalitatea de tip superior.

„Ce fericiţi sunt artiştii în cazul ăsta, am intervenit eu, folosindu-mă de subiect. Ei trăiesc intens afectiv

(1 astfel cred că pot atinge pragul nebuniei superioare. Am văzut /. iJele trecute un film toi Ava Gardner. A Iost o revelaţie... *»

„Artiştii? s-a arătat ea surprinsă. Nici poveste, domnule. 13 pot atinge doar performanţa de-a copia nebunia. Reţineţi, vă rog, ca nomele de Ava Gardner nu ia mai atras atenţia în niciun fel.

— Ei bine, doctor Golfetto, de ce n-ai început cu asta? Mi se pare că suntem în faţa unui caz excelent. Am spus-o în repetate rânduri că experimentele noastre sirtt condiţionate covârşitor de premisele de la care plecăm. Mi-aţi dat de înţeles că cer imposibilul. Iată că nu eram deloc absurdă.

Femeia satrap se plimbe înciniată prin încăpătorul ei cabinet. Doctorul Golfetto lăsă vederii o satisfacţie bine cântărită: atâta cât să-i dovedească participarea la buna dispoziţie a celei de carM era o teamă permanentă, ferindu-l în acelaşi timp de pericolul de a fi acuzat de îngâmfare.

— S-o pregăteşti pentru intervenţie – conchise directoarea Institutului de psihoterapie intensivă. Încearcă să stabileşti cu ce. frecvenţă se manifestă blocajeve totale de memorie şi dacă durata lor este mereu cam aceeaşi.

— Am să vă prezint în> acest sens o diagramă completă – se angaja Golfetto înainte de a face o mică

plecăciune şi a se îndrepta spre uşă.

— Apropo, doctore, cum zicea că arăta individul ăla excitat de numele Ava Gardner?

— R-Ca un armăsar gata de împerechere!

— Hm... Ciudat... Ciudat şi sublim totodată Mulţumesc!

Bătrânul Golfetto o luă de-a lungul coridorului. Henunta tot mai greu la lift, dar nu putea abandona mişcarea zilnică, esenţială pentru vârsta lui. Va coborî scările preţ de două etaje şi apoi va lua liftul. Asta-i viaţa! Şi când se gândeşte că în tinereţe primele convingeri în virtuţile eugeniei şi le-a format pornind de la potenţialul său...

Aproape de capătul coridorului se întâlni cu tânărul Inginer de întreţinere Briile, cea mai nouă achiziţie la personalul Institutului. Mergea spre cahinetul directoarei cu un avânt masculin specific indivizilor mândri şi siguri de ei. În afara pacienţilor, nimeni de sub acoperişul clădirii nu era străin de motivaţia reală a aducerii sale. Privind id urma lui, doctorul Golfetto nu-şi put» stăpâni un surâs ironic. Se gândea că peste câteva minute tipul va trebui să joace rolul armăsarului despre care satrapul feminin a manifestat, deloc întiraplălor, atât* interes.

3 a

Pe ruta aeriană Taipei Taiwan – Atlanta 8 U.A. s «afla mai bine de două ore un Boeing 747, poreclit de cel din Compania JEN şi balena zburătoare. Nimeni nu era, se pare, ferit de plictiseala unui drum atât de lung. Poate doar un singur călător, dar şi acesta nu pentru că şi-ar figăsit ceva ademenitor de făcut, nu, nici vorba de aşa ceva. Bietul, avea, după toate aparenţele, unul dintre acele supărătoare şi penibile deranjuri stomacale. care îl obliga să străbată cu o tenacitate meritorie şi demnă de o cauză ferită de forţă majoră, drumu'. de la scaunul său, la toaletă. Şi asta în ciuda faptului? a tipul, tânăr şi viguros, te ducea cu gândul spre orice, numai spre boală şi suferinţă, nu. Dar cine ne dă nouă dreptul să judecăm oamenii după unul şi acelaşi calapod?

În fine, şi acest pacient se linişti plictiseala devenise generală. Ea constituia, se pare un tribut obligatoriu al unor asemenea călătorii. Iar bărbatul cel tinie şi viguros avea în egala măsură şi antidotul împotriva plictiselii, şi priceperea de-a şi-l administra. De cum încetă cu plimbările, adormi buştean.

Cam asta era imaginea creată despre sine pentru ceilalţi de către Juran Potra. *Sub* scutul acestei imagini» el reuşi însă o performanţă deloc neglijabilă. Mai tntil stabili legătura cu American Antimaf – via satelit – şi ceru informaţii precise asupra rutei urmnte de avionul ce decolase cu zece ore înainte, de la Den Dao.

Când reveni la toaletă, prjmi un răspuns… Ce mai! avionul urma perfect traseul intuit de el. Primeau astfel consistenţa realităţii ipoteze ce şi le conturase încă în primele zile după sosirea la Taipei, şi dobândeau suport logic alte presupuneri şi posibile corelaţii. Până şi legătura dintre containerele trimise de Marea Frăţie şi pierderile însemnate de dolari ale companiilor Mercurial Service şi Automatic Service îi apărea acum una de cauzalitate directă.

Cel de-al treilea „deranj” cu deplasarea făcută chiar sub ochii plini de compătimire ai stewardesei i-a dat posibilitatea să transmită tot ce credea el că este urgent să se iniţieze pentru cantinuarea acţiunii.

— Somnul făcea parte din program, ba chiar era o componentă riguros necesară a acestuia. Căci evenimentele se precipitau şi factorul rezistenţă urma să joace un rol important în derularea lor.

Când fu anunţată aterizarea şi balena zburătoare, cu burta ei plină de vietăţi bipede, se aşternu într-o coborâre lentă, Juran Potra se uită la ceas şi nu-şi putu reţine un şuier de admiraţie: dormise aproape zece ore. Deşi nu putea cuantifica energia acumulată şi nu-i simţea prezenţa în trup, avea conştiinţa că ea este acolo şi asta îl făcea foarte sigur de el.

Găsi automobilul solicitat exact acolo unde i se promise, cu uşa deschisă şi cheia în contact. Salută discret

pe cel care făcuse trebuşoara asta, recunoscându-l cu uşurinţă după felul cum îi zâmbea dintr-un automobil alăturat, şi apăsă încrezător pe acceleraţie.

Spre seara aceleiaşi zile, la motelul Levis Wall trase în parcare un automobil din care cobori un singur individ cu o înfăţişare despre care ai fi putut spune că era caraghioasă, dacă nu s-ar fi cuvenit să spui mai întâi că era tristă.

— Domnule Thaxter, începu Individul protocolar, după ce se prezentă, rostind un nume imposibil de reţinut, cu tot respectul ce vi-l poartă, firma noastră de asigurări se vede obligată să-şi îndeplinească, prin umilul ei agent care sunt cu, misiunea de-a controla modul cum sunt îndeplinite clauzele contractuale dintre noi. Ştiţi prea bine deviza ce ne călăuzeşte: „Pe toţi îi ocrotim, dar pe cei care nu uită să se ocrotească şi singuri îi creditǎm nelimitat şi cu iubirea noastră!” Şi mai ales de când incendiile se ţin lanţ…

— Bine, omule, dar n-au trecut nici două săptămâni de când ne-aţi întors pe dos cu controalele voastre! răbufni Thaxter, fără a da vreun semn de înţelegere faţă de cerinţele siriitoare ale Companiei de asigurări.

— Aşa e, aveţi dreptate, sări ca ars, agentul. Dar aţi auzit, sper, ce s-a întâmplat? Sau… Accidentul ăla grozav! … îipi dau seama că nu ştiţi… Of, Doamne, cu asta trebuia să încep. Un accident tragic, domnule Thaxter, ne-a lăsat fără trei dintre cei mai buni şi experimentaţi agenţi ai Companiei noastre. S-a scris, de altfel… Dar se scriu atâtea! Iar nefericiţii noştri colegi erau asupra lor şi cu documentele constatărilor făcute de ei în ultimul timp. Vă daţi seama că trebuie să le refacem şi faptul că ei au murit… Vă daţi seama ce sentimente ne creează?

— Ei bine, controlaţi ce vreţi, se hotărî Thaxter să pună capăt pălăvrăgelii nepoftitului. Dar nu în prezenţa mea. Nici timpul, nici nervii nu-mi permit…

Caraghiosul şi tristul agent de asigurări mai merita cu prisosinţă un calificativ: pe acela de tipicar. Îşi făcea meseria cu minuţiozitate sadică. A adus-o până şi pe T-

oredana Bufallo – o mexicană molcomă, tocmai pentru că era înceată şi leneşă, pusă de Thaxter să-l însoţească în controlul său meticulos – într-o stare de intoleranţă.

— Dar, pentru Dumnezeu, domnule agent, de ce întoarceţi atâta pe o parte şi alta chiar şi lacătele de la uşi? Ce or fi având astea cu pericolul de incendiu?

— Vai de mine, stimată doamnă, cum să nu aibă? Ia închipuiţi-vă: dacă lacătele sunt comune şi puse de formă, cum din fericire nu e cazul aici, nu poate intra orice răuvoitor să dea foc? Sau dacă ele sunt foarte bune, dar prost întreţinute, dacă nu se pot deschide operativ, nu sunt ele o piedică pentru o intervenţie, Doamne fereşte, care trebuie făcută la timp?

8 – Singur prinţi 6 mă (iol

Oricum, în ciuda ploconirii îndelungi cru care şi-a încheiat constatarea, aruncând mulţumiri ca nemiluita, individul a lăsat în urma sa o impresie foarte păgubitoare pentru Compania de asigurări.

Nu însă şi pentru el. Căci, acesta nafiind altcineva decât Juran Potra, avea observaţii importante, tiparele cheilor şi, nu în ultimul rând, un plan bine pus la punct pentru etapa următoare.

31

Emily Dox – pacienta ce atrase atenţia doctorului Golfetto şi devenise un caz important pentru directoarea Institutului – dormise bine, aproape confortabil. Trecuse trei zile de când fusese „transferată* de la un mic sanatoriu din nord şi mai bine de douăzeci şi patru de ore de când înţelesese din comportamentul bat rin ului doctor că i se va ivi în curând şansa pe care miza. Aseară reuşi pentru prima oară să ia legătura cu Juran Potra după revenirea lui în America. Graţie faptului că intrase în rândul cobailor, i se rezervase o chilie separată. Acolo îşi permise una din „crizele” pregătite dinainte. Ţinuse o lungă tiradă despre culoarea verde care este de fapt un animal, care animal locuieşte într-o pasăre, care pasăre bate toată ziua la maşina de scris declaraţii de război şi tratate de pace.

Vorbind, gesticulase mereu cu mâinile. Ţinându-le la douăzeci, treizeci de centimetri de gură. Apoi, se întinse pe pat şi aşteptă eu degetul arătător al mâinii stângi proptit de ureche. După o jumătate de oră avu o dublă satisfacţie. Auzi un semnal slab, dar totuşi perceptibil. Deci, „unghiile duble11 mascate perfect de oja sidefată funcţionau la parametri normali. Iar semnalul… Semnalul reproducea primul segment melodic al cântecului „Aş mai vrea o portocală”. Şi astfel Emily Dox, cart s-a dus până acolo cu îndrăzneala încât să se folosească aici de propriu nume, lăsându-se furată de dulci amintiri, a adormit într-o cu totul altă atmosferă, decât cea din realitatea imediată.

Dar orele ce urmară aveau să dovedească binefacerea acelui somn. Căci, sub îndrumarea bătrânului doctor Golfetto, fu practic târâtă printr-o sumedenie de cabinete dotate cu aparatură sofisticată şi supusă la tot felul de analize, măsurători şi observaţii. Doi haidamaci o luau şi purtau la comandă. Ce făceau ei s-ar fi putut numi gimnastică pe o temă dată, folosindu-se pentru executarea exerciţiilor de un obiect comun, însufleţit, în tot acel travaliu muţesc şi absurd, ea reprezenta jucăria folosită ca experiment şi nimic altceva, masă, volum, circuite şi mecanism de funcţionare păreau că sunt scopul prioritar al fişelor, diagramelor şi calculelor ce se făceau aproape în fiecare cabinet şi apăreau pentru câteva minute pe imprimantele calculatoarelor din dotare.

În acest timp, Emily Dox continuă să-şi joace rolul. Optă ca formulă pentru tirade scurte, haotice, urmate de tăceri senin-visătoare. Dedublarea trebuia să fie convingătoare, în afara oricărui dubiu şi în egală măsură eficientă. La scutul nebuniei simulate, ea trebuia să vadă şi să audă totul. Informaţiile adunate de American Antimaf şi coroborate cu cele ale Florii de Vişin configurau acum, fără echivoc, imaginea unui trust secret internaţional. Era deja destul de limpede până la un punct şi profilul acestuia sau, mai precis, profilul filialei sale asiatice, constituite pe scheletul Marii Frăţii – organizaţie guvernată de reguli inspirate din cutumele asociaţiilor de samurai japonezi.

Acolo, sub pretextul unor concursuri de lupte iniţiate în umbra legii, se punea la cale o extracţie bestială de organe umane din trupurile muribunzilor. Finalitatea traficului cu acestea trebuia să fie, în mod logic, transplantul organelor recoltate. În ce scop? Nu se ştia. Se bănuia doar că, prin metode chirurgicale moderne, se fac experimente de o cruzime şi monstruozitate greu de imaginat.

Pe măsură ce supoziţiile i se confirmau, Emily Dox se simţea mai atrasă de aventura în care intrase şi mai marcată de pericolul ce o pândea. Energia necesară acestei dedublări tranşante şi istovitoare o producea din pasiunea pentru arta dedublării însăşi. Găsise – avea convingerea – şi o formulă adecvată în acest sens. Era destul să-şi imagineze un coşmar şi să-l descrie exact aşa cum şi-l imagina, ca să creeze – iluzoriu pentru ea, convingător pentru cei din preajmă, o existenţă comparabilă cu existenţa sa autentică.

Pe măsură ce era dezgolită, una dintre gorilele doctorului Golfetto manifesta pentru ea un interes tot mai special. îi măsura sânii cu căuşul palmei, îl pipăia picioarele şi fesele, bikini, şi-i palpa zona sexului.

Bătrânul doctor îl privi cu dezaprobare, dar bărbatul rânji zgomotos, mârâind:

— De ce nu?

Celălalt îi ţinu isonul.

— Chiar aşa. doctore! Asta-i bucăţică foarte rară. Cu una ca asta nu ne întâlnim în fiecare zi.

— Cunoaşteţi regulamentul, le aminti doctorul. Ştiţi prea bine că între personal şi pacienţi sunt interzise asemenea relaţii. Unde s-ar ajunge dacă am ceda presiunilor şi am accepta unele excepţii? Asta ar însemna cu siguranţă începutul decăderii noastre.

— Nouă ne vorbeşti de excepţii, doctore? interveni cel mai pornit dintre bărbaţi, înteţindu-şi rânjetul Tocmai nouă, care avem ochi şi urechi foarte bune? Poate ne spui de ce s-a amânat două săptămâni intervenţia chirurgicală în cazul tânărului acela mexican? De ce se închidea psihologul St ars împreună cu el în cabinetul dumiâale? De

ce i-a numit sanitarul Dirk infidel pe psihologul Stars şi din ce cauză a plâns. În hohote psihologul după moartea tânărului?

— A fost un caz nefericit, recunoscu doctorul Golfetto. Vă asigur însă că a sttrnit o furie foarte mare la nivelul conducerii şi dacă Stars nu ar fi fost considerat un psiholog de excepţie…

— Şi dacă dumneata, doctore, n-ai fi profitat da ocazie ca să te răzbuni pe sanitarul Dirk…

— Băieţi… deveni moale, împăciuitor, doctorul Gol* fetto.

— Ne-o dai o sigură zi! Una singură şi daci n-o să-i placă

Râsul celor doi deveni repede un gâlgâit gutural, asmuţit de pofte.

— Este imposibil, reveni speriat bătrânul doctor. O zi întreagă este cu desăvârşire imposibil. Şi nu se poate ordind… Mă gândesc numai la acele perioade scurte. În care intervine blocajul memoriei. Atunci sunt de acord, deşi riscurile sunt enorme, vă rog să mă credeţi. Dar vreau să vă convingeţi că ţin la voi ca la nişte prieteni.

Cum intră din nou în chilia sa, Emily Dos încercă să-şi pună ordine în gânduri şi să ajungă la acea autostăpânire de sine absolut necesară judecăţii lucide şi intuiţiei folositoare. Suportase greu probele la care fusese supusă şi mai ales pornirile acelui ticălos. Se străduia să-şi reprime repulsia care îi provocase pur şi simplu greaţă.

Câteva exerciţii speciale des respiraţie, singurele ce şi le puteau permite fără riscul de-a se trăda în cazul unei supravegheri mascate. Îşi făcură în cele din urmă efectul. E apa liniştită şi eu sunt la cârmă – îşi spuse Emily Dox. Să le iau la rând.

Rezistă supoziţia că iniţiativa de viol preconizată de cei doi ar putea fi o înscenare? Aparent ei manifestau o obsesie reală. Oricum, pericolul de-a fi posedată prin forţă, la modul bestial există şi pentru orice eventualitate va trebui să găsească mijloacele adecvate de apărare. Ast: în primul rând.

Să-şi fi ridicat snmne de întrebare asupra nebuniei mele? Dacă da, ameninţarea cu violul nu va rămâne singura capcană ce mi se întinde. Aşadar, păstrează-ţi „nebunia”, fetiţa, ca pe singurul bun de preţ ce ţi-a rămas!

— Găsi Emily Dox de cuviinţă să se povăţuia? că, simţind o clipă că autoironia nu-şi dezminte virtuţile reconfortante.

Dacă totuşi sunt descoperită, ce fac? Rămâne oportun apelul imediat la cei dinafară, sau încerc salvarea pe cont propriu? Pentru prima alternativă lucrurile sunt simple, pentru cea de-a doua trebuie găsite soluţii.

Şi o ultimă, dar extrem de dificilă, opţiune: dacă jocul rezistă, până unde trebuie împins? Desigur, cu cât şi-ar prelungi postura de cobai, cu atât ar avea şansă să afle mai multe. În acelaşi timp, însă, riscul ireparabilului creştea vertiginos, cu cât se apropia de Intervenţia chirurgicală şi nu era exclusă ideea ca în cazul deconspirării, ticăloşii să recurgă totuşi la o asemenea operaţie prin care şi-ar atinge un dublu scop: s-ar răzbuna şi

— În lipsa unui martor viu – i-ar justifica decesul, ei pozând, bineînţeles, pe mai departe, în blajinii urmaşi ai hâi Hippocrat. O contraţnăsură ar fi…

Emily Dox rămase cu întreaga sa energie mentală concentrată asupra unui punct abstract. De acolo, din acel nimic, trebuia să se nască soluţia. Şi nu avea nicio îndoială că prin comuniunea fertilă dintre gândiâe şi îndrăzneală ea se va naşte.

32

Deşi aşezat comod în elegantul automobil trasântr-iua loc de refugiu de pe autostradă, în apropierea motelului Levis Wall, Jura Potra dădea uşoare semne de aelinişte. Ieşise din pielea agentului de asigurări şi intrase în altă piele, definibilă acum nu după criterii profesionale, ci etnice: de fapt redevenise asemănător cu ceea ce fusese tot timpul la Taipei: un japonez în venele căruia se putea ghici şi suige european. Nu această schimbare îl făcea însă nelinişţit, „nupârlirea” de o identitate şi intrarea în alta,

fiind la el un proces aproape la fel de natural precum al reptilelor. Se scursese mai bine de un sfert de oră şi autofurgonul Companiei Mercurial Service nu-şi făcuse încă apariţia. S-a întâmplat ceva, sau autovehiculul a intrat în alt regim de viteză, decât cel semnalat în prima parte a deplasării? Era o chichiţă la prima vedere şi totuşi, în realitate, un amănunt important. aşa cum tot mai importantă devenea de acum fiecare verigă din alcătuirea unui lanţ al cănii capăt U bănuia, fără a-i şti însă meandrele şi lungimea.

m

În sfârşit, prin faţa ochilor săi trecu înscrisul „Mercurial Service” – cu litere mari, de un roşu aprins pe un fond verde-pal, ocupând trei sferturi din laterala autofurgonului. 11 urmări cu privirea şi. văzându-i numărul, tresări: avea, se pare, şansa unei revederi. Koestler? „Toate miracolele sunt fascinante, dar mai ales cele neîntâmplătoare”, suna unul din aforismele neuitatului său prieten. Armand Bizonian. Să credem deci că va S Întâlnire fascinantă – se îndemnă Juran Potra, luat prin surprindere de idee ci că se va Lovi iarăşi de namila primitivă şi brutală, care era acest Koestler.

Se încadra în fluxul autostrăzii şi după câteva minuta doar ajunse în parcarea de lângă motelul Le vis Wall. Într-adevăr, nu se înşelase: silueta şoferului coborât din autofurgon îi era cunoscută.

Şi-acum, să ne lăsăm în seama tehnicii – jeans pentru sine Juran Potra. Se cuibări mai bine în scaun, dădu drumul aparatului de radio de la bord, sau mai exact, unui segment al acestuia, pe când celălalt îl cuplă la nişte căşti discrete, greu observabile. O muzică de jazz infuză atmosfera din elegantul automobil, îi fixă volumul astfel încât să fie auzită discret de vreun eventual trecător, apoi îşi puse căştile, evadând într-o aşteptare plină de curiozitate. Implantase o seamă de microemiţătoare pe tot traseul străbătut în „controlul” său meticulos, făcut în calitatea agentului de asigurări. Şi totuşi urma o vânătoare la întâmplare. Capcanele erau puse. dar mai trebuia şi

vânatul să cadă în ele.

Deocamdată se auzea un amestec de zgomote şi fraze greu decelabile, provenite din mai multe surse. Era un amalgam ce punea cu adevărat (vechile la încercare în câteva noduri avu impresia că desluşeşte frânturi dintr-un dialog interesant şi căută să-l localizeze pe scala aparatului, dar 11 pierdu. Era pe cale să-şi piardă răbdarea când auzi desluşit două voci cunoscute.

— …ca untul, Thaxter, asta e. Dacă ai valoare nu se poate, în cele din urmă, să nu dobândeşti şi încrederea şefilor, că valoarea stă mereu la suprafaţă, în ochii lor, ca untul.

— Te-ai ajuna, Koestler, al naibii să fiu daci HL Cu ţi-o mărturisesc sincer că văzusem în tine de multă vreme omul potrivit. Chiar ziceam în sinea mea: ăsta-i, dom'le! Ce tot bâlbâie ăia, când este clar că pe Joe Lamax numai Koestler îl poate înlocui?!

— Mulţumesc, Thaxter!

— N-am zis-o, e drept, dar jur că am gândit-o. Pentru că era evidentă. Al naibii să fiu dacă nu era evidentă.

Discuţia se purta probabil la una dintre mesele de lângă geamuri şi era captată de microreceptorul prins sus, după blana ferestrei din mijloc. Dovadă că nu se auzeau pe fondul discuţiei paşii făcuţi pe parchet de persoanele ce treceau cu siguranţă prin preajma celor doi.

Urmară câteva fraze de circumstanţă şi un gâlgâit prelungit. Aparţinea incontestabil lui Koestler, era felul său hulpav de a bea bere direct din conservă.

— Şi cine vine mâine cu „pasărea”? întrebă el pe un ton jovial?

— Cu care „pasăre11? se arătă Thaxter surprins.

— Cu condorul, să zicem. Sau cu barza, că mie mi-e indiferent, numai „pasăre” să fie!

Se auziră două hohote de râs în registre diferite.

— Deci ţi s-a explicat procedeul, după câte înţeleg eu.

— Da. Sau poate numai mi s-a spus: Koestler, ai voie să-ţi aminteşti ceea ce nu trebuia să cunoşti până acum.

De astă dată răbufni orgolios numai râsul plin de

noduri al lui Koestler.

— Ei bine, în acest caz nu-mi rămâne pe dimineaţă decât o mică surpriză, reluă Thaxter, văicărindu-se. Dar aia sper să-ţi placă…

În continuare dialogul alunecă spre subiecte comune: femei, fotbal american, ultimele rezultate ale luptelor de cocoşi. După ce se convinse că pentru el discuţia nu reprezenta decât un balast verbal, Juran Potra abandonă căştile şi opri paratul de radio. Avea nevoie de linişte să-şi regândească planul în funcţie de noile elemente. Acum avea confirmarea unei idei ce-i dăduse târcoale în repetate rânduri. Mai bine mai târziu decât niciodată – se agăţă el de un proverb de sorginte europeană, găsind astfel o scuză fortuită atât pentru ezitările lui, dt şi ale reputatului său coleg, Niky Dorset.

Căci într-adevăr a fi contemporan cu zborurile interplanetare şi a nu te gândi de la bun început la soluţia cea mai simplă prin care un criminal poate ajunge în douăzeci de minute de pe o parte pe alta a unui murite fără vreo legătură rutieră, înseamnă a nu vedea pădurea din cauza copacilor şi pisica neagră din cauza covorului alb, pe care doarme şi toarce.

Drept sancţiune pentru gândirea mioapă de care am dat dovadă până aici – se arătă Juran Potra justiţiar şi neînduplecat cu sine – îmi voi petrece zorii zilei de mâine sub aripile „păsării”. Era o pedeapsă, un legământ şi mai ales o secvenţă din scenariul pe care-l elaborase. O clipă avu impresia că în orizontul simţurilor sale s-a oprit îndoiala: şi dacă „pasărea” nu se găseşte acols unde crede el?!

O îndoială asemeni unui câine hoinar şi înfometat, care se aşază pe labele dinapoi şi priveşte la masa plină de bunătăţi ale celor ce-şi petrec weekend-ul la iarbă verde, dar nu are curajul să se apropie. Piei, drace! se văzu Potra obligat să-şi alunge repede îndoiala şi se bucură că asemeni dinelui fără pripas ce ar fi luat-o la fugă prin simplul gest de ameninţare al stăpânului acelor bucate, şi dihania iluzorie a îndoielii st. pierdu repede în spaţiul

mohorât şi incert de dincolo de orizontul simţurilor. Convingerea că va ajunge direct la „pasărea” invocată de Koestler îşi intră iarăşi în drepturi. făcându-l să-i simtă efectul sub forma unui plăcut confort psihologic.

Făcu o mică plimbare până la furgonul lui Koestler şi exersa puţin până-i deschise uşa cabinei. Tapetat cu poze din playboy, locul de muncă al namilei explicita mutaţiile petrecute în gusturile sale şi Juran Potra observă că în mai puţin de o lună şi jumătate aceste gusturi se pervertiseră simţitor îi puse o „pilulă” emiţătoare în berd şi – se retrase cuviincios.

În aşteptarsa zorilor, îşi transformă scaunul în pat, fixă aerul condiţionat la o temperatură convenabilă pentru un somn prăbuşit! n adâncurile odihnitoare alo eului.

Înainte ca motelul Le vis Wall să se trezească la viaţă, o umbră se furişă pe lângă zidurile garajului ce aducea mai degrabă cu hangarele vechilor depouri pentru locomotive. Lacătul uşii glisante se deschise cu o uşurinţă contrară aspectului său mătăhălos, iar uşa din spate a unui furgon de mare dimensiuni, aflat înăuntru, nu se opuse nici ea cu îndfrjire unei chei potrivite, dar încă nouă şi nerodată.

Intuiţia se dovedi cu acoperire totală. Înăuntru, cu elicele desfăşurate într-o poziţie de-a lungul furgonului, se afla un elicopter pentru două persoane, prevăzut – detaliu semnificativ – şi cu o magazie frigorifică destul de încăpătoare. Practic, cel mai bine ar fi să aştepte derularea evenimentelor ascuns în cabina elicopterului. Dar cele două uşi rimase deschise l-ar trăda. O altă soluţie… Nu, mai iuţii să vadă cu ce şanse ar putea rămâne la prima. Uşa furgonului se închidea şi automat S-ar putea deci închide pe dinăuntru. Uşa de la intrare în schimb se zăvorăşte numai eu Lacătul, pe dinafară…

Cercetă interiorul garajului. În clar-obscurul sfârşitului de noapte (nu făcuse imprudenţa să aprindă lumina) descoperi într-un colţ o fâşie lăpţie. Sus, în tavan era un chepeng de aerisire lăsat pe jumătate deschis. Dacă ar putea ajunge până acolo…

Important era să acţioneze înainte de trezirea

celorlalţi. Ieşi, puse lacătul şi trecu în spatele. garajului. Hardughia avea până la acoperişul-terasă o înălţime de peste când metri. În căutarea unui reper, Juran Potra se opri în cele din urmă cu privirea pe o stivă de lemne, aranjată la câţiva zeci de metri în fundul celei de-a doua curţi a motelului – un spaţiu izolat şi prea puţin îngrijit. Erau trunchiuri groase din lemn de fag verde. Alese pe cel potrivit ca lungime şi încercă să-l salte pe umăr. O clipă avu senzaţia că se va prăbuşi sub greutatea lui. Îşi regla respiraţia şi păşi, încordându-şi muşchii la maximum. Când ajunse lângă ad îl slobozi în pământ cu capătul din faţă, apoi îl ridică, proptindu-l cu capătul de sus de marginea acoperişului. După efortul făcut, căţăratul i se păru o joacă plăcută, înainte de-a se urca în elicopter, fixă şi în cabina acestui furgon o „pilulă" identică celei puse în bordul lui Koestler, apoi îşi amenajă un culcuş dt mai comod po &ibil, jos, în cabina etiepoterului, în faţa celor două scaune, pregătindu-se pentru o aşteptare de durată, doar vag previzibilă. Din fericire, îşi găsi şi o preocupare în egală măsură utilă şi captivantă. Aparatul pentru comunicaţii radio ultramodern, cu posibilităţi tehnice dă a fi detaşat pentru anumite mesaje de sisteme proprii de codificare – se odihnea în micul său ambalaj de protecţie, între celelalte instrumente de bord. Era o ocazie ce nu trebuie scăpată. Luându-l, Juran Potra se jucă minute în şiipe claviatura lui, apoi înghia ca pentru sine o variantă ciudată, plină de tristeţe, vinovăţie şi dragoste. *a* banalului cântec pentru copii: „Aş mai vrea portocală".

33

La început. Emily Dox avu senzaţia stranie că visează şi; n acelaşi timp îşi observacu luciditate propriul vis. Apoi, smuâgându-se din somnolenţă, îşi concentră auzul asupra „unghiei cântătoare". Cântecul nu i se revela doar, nu fusese un produs iluzoriu al subconştientului, ci era *o* realitate. îl ascultă cu răsuflarea tăiată şi, după primele clipe de audiţie tutelate de sentimente, deveni atentă la continui. Era un mesaj transmis de Juran Potra în codul simbolic stabilit de comun acord, un cod sărac în elemente

concrete, dar capabil totuşi sugereze crin semnificaţii generale, anumite stări ia lucruri şi informaţii… SLitero aproape, va fi bine curaj, reţinere, înţelepciune", reconstitui Emily Dox mesajul care o tulburase profund.

Şi, în acelaşi timp, o ajută să-şi împrospăteze voinţa. Căci era necesar. Poftele celor doi indivizi deveniseră o ameninţare greu de ocolit. În ziua imediat următoare târgului dintre aceştia şi doctorul Galfelto. nu mai recurse la procedeul blocajului de memorie din teamă Cel mai nestăpânit dintre cei doi o armări tot timpuţ. Profitase de flecare ocazie să se apropie de ea şi s-o ciupească de fund. Doamne, ce stare îngrozitoare! Trebuia să-şi stăpânească reacţiile, să-i întâmpine pornirile de brută când cu indiferenţa nesimţitoare, când cu reacţii de spaimă sau scurte priviri de neputinţă bovină. A juca rolul unei nebune când cineva îşi propunea să profite în modul cel mai abject de handicapul tău mental, necesita un comportament cu enormă combustie psihologică. Efectul l-a resimţit acut şi, ajunsă iarăşi în chilia ce-i era rezervată (termen uzitat de personalul Institutului în schimbul aceluia de boxă, considerat probabil mai puţin adecvat pentru fişele de observaţie din cauza rezonanţelor sale dure) a intrat într-o nepermisă stare de panică. Dacă urma să fie atacată, apărarea era inevitabilă. Folosirea unor procedee eficiente de apărare presupunea o judecată normală şi o acţiune lucidă, sesizabile până şi de un cap înzestrat cu maximă zgârcenie de la natură, cum avea certitudinea că-i capul de pe umerii celui ce-a agresat-o fără pic de ruşine. Această observaţie, legată aproape de la sine cu faptul că i-au dispărut dintr-odată blocajele de memorie, ducea inevitabil la bănuieli şi risca s-o deconspire. Mai rămânea apoi şi o alternativă extremă. Ce va face dacă cele două gorile vor acţiona împreună? Lupta ar deveni atunci inegală şi şansele de salvare, puţine. Iar consecinţele…

I s-a făcut greaţă şi pentru o clipă sângele i-a devenit în trup o substanţă rece, străină. Aşa ceva trebuie evitat cu orice preţ! Este nevoie de precauţie! Ba, mai mult: de unele măsurii

Odată acceptată, ideea autoapărării pregătite din timp a readus-o în starea de om laborios, tenace şi inventiv. Era limpede că încercarea de a o silui, dacă se va ajunge până acolo, se va petrece tocmai în chilia ce-i fusese rezervată, căci orice tentativă de-a o ademeni sau duce cu forţa în altă parte ar putea-o anihila, provocând eventual chiar scandal şi atrăgând atenţia tuturor celor din preajmă. Aşadar, aici trebuia să găsească soluţia…

Trecuse de miezul nopţii când, istovită, se întinse pe pat Mai bine de trei ore lucrase cu migală şi maximă concentrare. Descoperise că unul dintre cele două corpuri de iluminat din baie era alimentat cu energie de la o sursă independentă. îl desfiinţă şi după multe căutări stabili cu oarecare exactitate locul din perete pe unde treceau firele provenite de la acea sursă. Făcu o mică spărtură în spatele dulapului din hol şi reuşi, ajungând la tubul ce le proteja, să le taie şi extragă pe o lungime de aproape cinci metri. Le fixă capetele în priza de sub pat, iar în prelungirea lor legă andrelele metalice oferite şi ei, ca multor altor paciente, mai cu seamă în scopuri diversioniste, pentru deruţarea eventualilor vizitatori dinafară, decât în intenţia reală de a le atrage spre o preocupare cu virtuţi psihoterapeutice. Folosindu-se de feşele şi leucoplastul din trusa sanitară pentru a izola andrelele, lăsând descoperite doar mici porţiuni din vârfurile lor, îşi făuri un instrument bizar şi funcţional, manevrabil pe întreagă suprafaţa chiliei. Recurgerea la un astfel de instrument ar fi însemnat în alte condiţii un act de sadism inscuzabil. Acum însă, se punea problema supravieţuirii ei şi asta scotea din cauză bonomia morală sau, în tot cazul, o punea în alţi termeni.

Avusese un somn chinuit şi agitat. Se făcea că este un personaj pur şi romantic – o fetiţă sensibilă şi fragilă dintr-un desen animat, care, trezindu-se în miez de noapte, aprinde lumina ca să se joace cu păpuşile. Dar în timp ce le mângâia, blândele ei păpuşi primeau însufleţire, luau proporţii şi. se transformau în lighioane monstruoase, gata s-o sfâşie. Se trezi în câteva rânduri, rămase trează minute

în şir. De îndată ce adormea din nou, acelaşi vis, cu aceleaşi coşmaruri, îi bântuia fiinţa. Ca deodată, „unghia cântătoare” să emită un murmur, o şoaptă devenită promisiune, şi apoi o certitudine sonoră, un cântec de copii…

Când auzi cheia răsucindu-se în broască avu un sentiment ciudat. Nu de spaimă şi groază, cum se aşteptase, nu de disperare dictată de conflictul inevitabil. Dimpotrivă Avu un sentiment de împăcare cu sine, de uşurare chiar. Se întâmpla ce prevăzuse, va trebui să se apere. Singurul ei atu deocamdată – acela că adversarul este pregătit să întâlnească o nebună de care va încerca să profite – putea să aibă o mare importanţă, dacă era folosit cu pricepere.

Deşi cel dinafară răsuci cheia de două ori, uşa rămase neclintită. Va trebui decrsă recurgă şi la a doua cheie – una generală pentru toate uşile, cu care se înlătura siguranţa pusă pe dinăuntru. Nimic suspicios în asemenea cazuri, de vreme ce pacienţii au fost îndemnaţi pe căi persuasive specifice activităţilor cu alienaţii să pună de fiecare dată, ei înşişi, siguranţa.

În sfârşit, intră. Era – aşa cum se aştepta – cel care i-a aţinut calea în repetate rânduri ziua trecută. Individul puse închizătoarea pe dinăuntru. La reacţia ei de surprindere şi teamă, îi zâmbi şi-i făcut semn cu mâna să stea liniştită. Emily Dox sări din pat şi se duse la geam. Gestul avea semnificaţie pur teatrală, răci gratiile puse pe dinăuntru nu permiteau nicio iniţiativă de salvare.

Individul se opri în mijlocul încăperii şi scoase din sân o tablă mare de ciocolată, oferindu-i-o. Continua să zâmbească şi să afişeze o bunăvoinţă dezinteresată Era însă prea cm³ pentru a} uea teatru şi prea răscolit de pofte pentru a-şi le putea masca. Ofehii lui trădau nerăbdarea, patima şi înclinaţia spre violenţă, de care era stăpânit.

— Nu vrei? începu el să vorbească, foltisindu-se de cuvinte stinienitor, de parcă mesteca chewing-gum. din cauză că voia să le dea o simţire străină firii sale. E ciocolată cu alune, puiouţo! E cea mai selectă ciocolată –

un U.S.A. te asigur! Îţi dă energie şi face chef să ţi-o cheltuieşti în dragoste, ascultă-mă pe mine.

Emily Dox privi o clipă cu interes coloratura vie a învelişului de pe tabla de ciocolată chiar făcu un pas către mâna întinsă.

— Am să-şi aduc din asta cită vrei! chicoti individul. Te umplu cu ciocolată şi te îmbrac în învelişurile ei. Al dracului să fiu dac3 nu. Dar mai întâi te voi dezbrăca şi-ţi voi face o plăcere pe cinste. Auzi? Nu te opune că n-are rost... Nu-mi fă mie figuri că tot un drac... Doar n-ai fundul ăsta arozav ca să-l ţii să şomeze...

O prinse de o mină şi încerca să o tragă spre el. Ea arăta o spaimă bovină şi se opunea cu îndârjire. Răsucindu-se, ai unseră în mijlocul încăperii.

— Te bat. auzi? Te fac surcele dacă nu înţelegi că vreau numai să mă scald în trupul tău prea frumos pentru o cretină! Prea...

Acum e prinse de ambele nliru şi o împingea către pat. Era aplecat înainte, cu picioarele desfăcute şi tulburat de dorinţă. Se ivea un prilej excelent. Emily Dox se hotărî să acţioneze şi îşi concentră energia în acest sens. Brusc, se lăsă pe spate şi lovi cu piciorul drept, cu întreaga putere de care era în stare, de jos în sus. Nimeri în plin şi gorila se prăbuşi. Un geamăt adânc şi incontrolabil fu urmat de tăcere. Îşi pierduse cunoştinţa pentru câtă vreme? Loviturile în testicule provoacă dureri insuportabile, dar cu efecte capricioase. S-ar putea întâmpla ca individul să treacă în lumea drepţilor, sau să-şi revină foarte repede. Or, ea trebuia să prevină posibile complicaţii în această din urmă alternativă, şi abia pe urmă să vadă ce avea de făcut în continuare îl târî până lângă perete. Q ridică pe fund şi-i legă mâinile la spate. Rupse o fâşie din cearşaf, îi făcu un bandaj în jurul capului, iar sub bandaj, după ce scoase sadicul instrument din priză, fixă capetele neizolate ale celor două andrele metalice. Apoi trase patul între ea şi individ, îşi aşeză scaunul lângă priză şi îşi puse la îndemâna cele două capete de sârmă fixate astfel încât, cu cea mai mare repeziciune., să le poată băga în priză.

Prin câteva gemete surde, individul îşi anunţă revenirea. În primele minute nu realiza cât uşi de puţin unde se afla şi ce i se întâmplase. Emily Dox avea însă o prea temeinică pregătire psihologică şi o prea bogată experienţă ca să cadă în plasa cuiva, ţesută cu viclenie navă şi primitivă.

— Şi-acum, Chapman, băiete – se qirătă calmă dar fermă Emily Dox – te invit să laşi prostiile şi să fii atent. Ai două posibilităţi. Prima: să asculţi şi să execuţi tot ce-ţi voi cere eu şi să scapi cu viaţă. A doua: să refuzi, sau să încerci să trişezi şi vei avea ca rezultat, moartea. Este destul să împing în priză un singur centimetru din capătul cablului ce-l am în mină şi creierul tău va mirosi a carne afumată. Aştept un minut.

— Fac orice! se grăbi să spună individul, realizând situaţia fără ieşire în care se afla.

— Deocamdată, te vei apleca puţin spre această trusă de manichiură şi vei răspunde întrebărilor mele. Câte persoane cunoşti să fi suferit aici intervenţii chirurgicale?

— De care m-am ocupat eu, douăsprezece.

— Câte mai sunt în viaţă?

— Niciunav

— Ce s-a întâmplat cu cadavrele?

— Au fost arse. Mai puţin două…

— Acelea de ce n-au fost arse?

— A apărut familia şi le-a cerut. Erau ale unor fraţi gemeni. Tatăl lor a făcut scandal, a ameninţat cu proces…

— Şi unde au fost duse?

— La Mineapolis. Să le depună în cavoul familiei. Ai noştri au crozut că au de-a face cu doi nebuni obişnuiţi, părăsiţi şi uitaţi de cei apropiaţi, mai ales că fuseseră aduşi aici sub nume false. Dar tatăl lor care era un mare bogătaş a făcut se pare o criză şi, având. mustrări de conştiinţă. a venit să-i ducă acasă. Nu ştia că fuseseră operaţi şi muriseră cu o zi înainte ca el să sosească aici.

— La toţi cei doisprezece li s-a făcut implant de organe?

Individul ridică spre Emily Dox nişte ochi tulburi şi

bulbucaţi. Întrebarea îl luă prin surprindere. Ea făcea probabil trimitere la un subiect tabu.

— Dică te-ai hotărât să te opreşti aici, nu-i nicio pagubă. Înţeleg că renunţi şi încheiem totul în câteva clipe.

— O, nu „nu. vă rog… Mă gândeam numai…

Mintea. Vorbind, cu siguranţă încălca un consemn pentru care îl aştepta o pedeapsă cu nimic mai uşoară ca cea prin care i-ar fi fost acum sancţionată tăcerea.

— Te gândeşti inutil. Un lucru ca cel pe care ţi l-am ceruteu îl ştii. sau nu-l ştii Aşa că…

— Da. La toţi doisprezece li s-a făcut transplant de organe. Într-un caz, chiar organe provenind de la un alt sex.

— Bun! Stal liniştit şi ascultă!

Trusa de manichiură reproduse întreaga conversaţie.

— Poţi spune că ai avut noroc. Dorinţele tale de cotoi se se dă în vânt după femei alienate mintal, te-au salvat de la o moarte sigură, fără să-ţi salveze bineînţeles şi reputaţia de brută ticăloasă şi viciată… Din păcate, vei fi necesar la proces. Iar pentru gravele* infecţii» rrwrale de ea’s & suferi, legea nu prevede pedepse… Şi acum, îţi voi da drumul. Este destul să-ţi spun doar că mărturia ta a şi fost transmisă şi înregistrată acolo unde trebuie. La cel mai mic semn de trădare ea va fi retransmisă pe numărul de telefax al acestei instituţii criminale şi va apărea simultan pe imprimantele din toate birourile de aici. Urmarea, înţelege-o singur. E adevărat că în final nu cred să scapi nepedepsit pentru fărădelegile săvârşite. Îţi voi oferi însă şansa să faci pentru noi câteva lucruri şi asta îţi va uşura mult situaţia.

34

Juran Potra auzi zgomote. Cineva, care acţiona ca la el acasă, deschidea poarta garajului, trântind-o în lături.

— Eu zic să pornim înaintea lui Koestler şi să-l aşteptăm ia locul de întâlnire. Pe cinstea mea, Kay, dacă omul ăsta mi-a plăcut vreodată! Iar acum, când a ajuns direct în ciorba noastră, este şi mai dezgustător.

Vorbea Thaxter. Juran Potra îi recunoscu vocea. Hohotul de râs eruptiv cu care îşi însoţi spusele îi arăta o bună dispoziţie matinală.

— Aseară făcea pe atotştiutorul şi încerca să discute cu mine arogant. Elicopterului îi spunea „pasărea”, auzi? Era cât pe ce să-i spun: „Te referi la pasărea dintre picioarele mă-tii?!”, dar mi-am călcat pe inimă şi m-am reţinut. Apropo, ar mai fi ceva de verificat sus?

— Nu în mod deosebit, spuse cel pe care îl chema Kay. D.în o verificare de rutină fac de fiecare dată. Ştii, la aparatele astea de zbor e bine să vezi dacă lipseşte ceva Je la bord, cât timp te afli la sol.

Cel pe care îl chema Kay îşi condimentă spusele, râzând de unul singur. Juran Potra simţi în schimb cum îl cuprind nişte fiori de gheaţă. Nu era însă timp pen

9 – Singur printre tuafioli tni degustarea unor senzaţii, fie ele şi deosebit de tari. Trecu în spatele scaunelor şi se cuibări în magazia frigorifică. Era o soluţie de moment, dar riscantă, căci i se îngusta spaţiul de acţiune şi o rămânere îndelungată acolo, cu presupunerea că ar fi fost pornit motorul elicopterului şi odată cu el aparatul de produs frig, l-ar fi pus într-o dificultate cu urmări greu previzibile. Oricum, lăsă uşa magaziei întredeschisă şi îşi pregăti pistolul.

Curând, numitul Kay se auzi apropiindu-se, mormăind un cântec. Când intră în cabină, Juran Potra, aflându-se la mai puţin de doi metri în spatele lui, îi văzu picioarele şi rămase surprins de mărimea labelor. Acestea prevesteau un stăpân uriaş sau, în tot cazul, mult peste media de înălţime, statură puţin obişnuită la oamenii ce practică navigaţia aeriană. Tipul căută ceva în bord, bodogăni o înjurătură şi se retrase. După câteva minute, autofurgonul ieşi din hangar şi se aşternu la drum întins pe autostradă.

De acum, viitoarea întâlnire cu oricare dintre aceşti indivizi presupunea, aproape sigur, şi confruntarea. Era convingerea cu care Juran Potra se instala confortabil pe unul dintre scaune şi cu ajutorul căştilor începu să

iscodească ce se discută în cabinele celor două autofurgoane. Koestler cânta un vechi şlagăr de culise – cântec fără perdea, doldora de vulgarităţi. De aici se putea deduce că nu mai avea pe nimeni în cabină – era de altfel între misiune ce excludea martori dinafara găştii – iar faptul că în intimitatea sa îşi alina singurătatea cu un asemenea cântec, spunea mult despre natura lui discutabil umană.

În cabina autofurgonului ce transporta elicopterul, cei doi au pălăvrăgit o vreme vrute şi nevrute despre mici întâmplări petrecute la motel şi în regiune, despre noul sistem de impozite contestat cu vehemenţă pentru rasismul ascuns, promovat, ziceau ei, împotriva albilor. Ca în continuare discuţia să alunece spre tema virtuţilor şi lipsei de virtuţi la unii oameni şi de aici, la concret.

— Ca acest Koestler, bunăoară, vorbi repulsiv, ThaxtL-i. Ce caută el în asociaţia noastră? După părerea mea, individul trebuia de multă vreme înlăturat de tot dintre şoferii companiei, şi nu admis între puţinii aleşi ai acesteia.

— Exact la fel gândesc şi eu, interveni Kay. Este destul să-i priveşti ca să-ţi dai seama că ăsta-i mai puţin demn de încredere chiar decât era găinarul de Joe Lamax.

— Avem o dovadă în plus că Gregory Donald s-a cretinizat de tot.

— Daci nu cumva îşi scoate intenţionat în faţă prostia, ceea ce ar presupune, desigur, că-i vorba despre o falsă prostie, ca după paravanul ei să-şi facă jocurile. Nu uita că la ultimul transport, alveolele – monede din pereţii de protecţie ai containerului propriu-zis erau cu multe kilograme mai puţine, or eu nu cred într-o neglijenţă a japonezilor, aşa cum ni s-a sugerat.

Juran Potra îşi muşcă uşor buza de jos. De Gregory Donald nu auzea prima dată. Pe când se dăduse drept un Jefferson oarecare, candidatul la un post de şofer al companiei, şi făcuse pe ucenicul pe lângă Koestler, acesta evocase în termeni duri numele celui care… ei da, îşi aminteşte perfect, era şeful de garaj. Cât despre

importanţa acordată alveolelor din pereţii containerelor… Ce mai, lovitură de teatru, în toată legea. Te faci că fugi dună iepure ca să vezi cum arată câmpul, şi până la urmă chiar prinzi iepurele.

— Pe cinstea mea, Kay, sunt foarte alarmat din cauza pătrunderii printre noi a acestui imbecil, reluă Thaxter discuţia, după o mică pauză. Cred că trebuie să găsim o soluţie…

— Ştiu eu ce să zic? E al naibii de greu cu un bizon ca ăsta, Thaxter. Tar pe urmă, ştii bine, pot apărea complicaţii teribile.

— Nu cred c-ar fi un caz care să pună unuia ca tine probleme deosebite. (Tonul vocii lui Thaxter devenise măgulitor).

— Mie? se arătă puţin speriat Kay. O, nu, Thaxter, nu. Eu, oricum, trebuie să survolez muntele.

— Te rog nu mă decepţiona, Kay. Eu am mizat încă de aseară pe cartea asta şi-am pregătit totul. Prea puţină lume ştie că eu pot pilota un aparat de zbor.

Şcoală n-am făcut şi acte n-am. Aşa că te voi substitui la bordul elicopterului, voi paraşuta marfa şi mă voi întoarce. Bineînţeles că dacă, in extremis, se ajunge pân-3 la povestea cu elicopterul, tu ai fost cel care ai pilotat, iar eu am fost tot timpul cu tine. De altfel, m-am şi i gândit cum să procedez ca cei de la Institutul de psihoterapie intensivă – căci un lucru e clar: ai noştri sunt mult mai bănuitori ca poliţia – să vadă totuşi în elicopter două persoane.

— Eşti grozav, Thaxter, pe cuvântul meu că eşti grozav! Ai nişte idei… Am mirosit eu de fapt că om străin s-a frecat de elicopter. Adică, vreau să spun, altcineva decât mine. Dar mi-am zis că nasul meu mă înşală, că-s prea suspicios şi fie aia… Pentru că nu prea sunt în formă, Thaxter, şi aici e buba. Am, mai nou, dracu’ ştie ce ei fi având, un fel de plictiseală care mă face să renunţ la toate.

— Lipsa de acţiune, Kay, asta e! Trebuşoara cu Koestler pică tocmai la timp. O să vezi.

— N-am niciun chef. Thaxter, înţolege-mă…

— Ei, hai, nu te mai văicări atât. Sub fundul tău sunt pregătite un automat şi-o bombă incendiară. După ce decolez eu, te iei binişor după Koestler. Dacă vrei, pentru o garanţie în plus, este tot acolo, în două exemplare, şi numărul de rezervă pentru autofurgon. Este cu adeziv ce nu lasă urme şi e destul să-l întinzi peste cel real. Drumul prin defileu este de aşa natură că accidentele de circulaţie nu surprind pe nimeni în mod deosebit.

Pe măsură ce se conturau, lucrurile deveneau şi mai medpitate. Lunga aventură în care, lansându-se, Juran Potra fu obligat să dea ocol globului, intra se pare într-o fază decisivă Dar era încă imprevizibilă şi riscantă. Mai riscantă chiar decât în celelalte etape, căci acum antrena din partea mafiei oameni cheie – indivizi ce-şi asumau cu uşurinţă, după câte observase Juran Potra, dreptul de-a lua decizii privitoare la viaţa sau moartea altor confraţi va trebui deci să-şi ia toate măsurile de precauţie şi. În plus, (nu-i plăcea ideea, dar nu avea încotro), să transmită tot ce era de transmis ca, dacă el ar fi să dispară, testamentul lăsat în banca de date a

American-Antimafului să nu-l facă să ofteze pe cel care îi va prelua cazul…

Aparatura de la bord – avea ocazia să constate iarăşi – se comporta excelent. Reuşi să stabilească legăturile cu relativă uşurinţă şi când primi intrare liberă informă pe larg cu cele întâmplate şi preconizate a se petrece în continuare, solicitând o supraveghere atentă din partea echipajelor din zonă şi, în măsura necesităţilor, intervenţii prompte. În final, formă un alt număr de cod şi fără a aştepta vreo confirmare, cântă „Aş mai vrea o portocală11, reluând de trei ieri refrenul de după prima strofă.

Ieşi im cabina elicopterului şi pe platforma autofurgonului, în spaţiul liber destul de încăpător, începu să facă, după un program ce-i era bine intrat în obişnuinţă, o seamă de exerciţii. Simţea nevoia să-şi dezmorţească trupul pentru a fi gata de încercările ce urmau.

35

Emily Dox „suferi11 în ultima zi trei blocaje succesive

de memorie. Doctorul Golfetto era în al nouălea cer. Întâmplarea făcea ca tocmai el, cu pacienta sa, să vină în întâmpinarea dorinţei expuse limpede, nu odată, de directoarea Institutului. De fapt, era impropriu să o numeşti dorinţă, în realitate fiind vorba de o teorie profundă ce îşi cerea dreptul la verificare. O teorie cu care şi el cochetase, dar fără curajul de-a o susţine, pentru că, din păcate, pe când i-a elaborat premisele a intrat el însuşi în regretabilul con de umbră, datorită invidiei celor care şi-au propus să exploateze până la ultimele consecinţe trecutul său nazist. Nu au reuşit ei să-şi pună în aplicare întregul plan, dar un văl de ceaţă peste o carieră ce promitea strălucire, tot au tras. Dovadă ca astăzi teoria are um alt autor. Un autor satrap feminin, în comparaţie cu care Mengeie – un iip rasat şi excepţional dotat de altfel, un generos cu tinerii curajoşi şi dornici de afirmare, printre care el. Galfetto, nu era fitecine, în ciuda originii negermanice

— Dar, chiar acceptându-l pe Mengeie clin legenda ce i se făurise, acest Mengeie deci, sadic şi trufaş, putea trece în comparaţie cu directoarea Institutului un în divid cel mult capricios.

Şi totuşi, dincolo de ura ce o purta satrapului din fruntea Institutului, bătrânul doctor jubila. Convingerea lui că respingerea organelor implantate şi crizele fatale declanşate de aici nu sunt atât rezultatul reacţiei biologice a organismului, cât consecinţa respingerii psihologice, transpuse în reacţii de ordin biologic – avea întâietate faţă de unele sentimente mai personale. A face transplant unui pacient în timpul blocajului de memorie înseamnă a evita tocmai factorul conştiinţă, atât de turbulent şi dăunător. Iată ocazia ce se ivea şi care nu trebuia pierdută. Dă-i individului o inimă fără să ştie că nu-i a lui şi o va păstra! Şi nu-i înlocui o inimă bolnavă ci imma lui sănătoasă cu o altă inimă şi mai sănătoasă, căci nu problema supravieţuirii se pune aici, nu dulcegăria morală de tip atenian trebuia luată drept cauză, ci problema selecţiei şi a performanţei, modul spartan de a judeca şi trata viaţa –

singurul care – îmbogăţit cu experienţa celor superiori – poate duce finalmente la supermanul visat!

Înfierbântat de asemenea gânduri, în jurul cărora şi-a dus de altfel întreaga existenţă şi în numele cărora nu a văzut niciodată în moartea unui pacient altceva decât un este «oarecare, absolut explicabil în ansamblul marelui experiment, doctorul Galfetto recepta, fără umbră de îndoială, drept autentică şi cum nu se poate mai binevenită, divagaţia pacientei sale. Fusese la marele satrap şi fixase ca sigură intervenţia chirurgicală, îndată ce va sosi altoiul pentru sădit. Va fi un triumf – era convins – şi încă sub dublu aspect, căci pacientei urma să i se pună o inimă de bărbat, realizându-se astfel şi un al doilea plan al experienţei, acela al urmăririi comportamentului rezultat din conjugarea forţei c-o sensibilitatea, dincolo de diferenţierea sexeler.

La rândul ei, Emily Dox îşi juca rolul cu un aplomb ce o făcea să se simtă mândră de ea. Prin gorila ce voise cu tot dinadinsul să o violeze ajunse să-şi citească cea de-a doua fişă de observaţie şi acum ştia exact cum i se pregătiseră deja motivele decesului şi cum desigur se procedaseră cu toţi nefericiţii defuncţi. Descoperise că este în pragul celui de-al treilea infarct şi că pancreasul ei dădea nişte semne alarmante. Ţinută în sertarul doctorului, această fişă urma să ia locul, îndată după moartea ei, fişei de observaţie purtate la vedere. Dacă rude sau alte persoane nedorite ar fi vrut să-şi vâre nasul, curiozitatea lor ar fi fost hrănită cu argumente medicale imbatabile.

Faptul că ajunsese deja să înţeleagă întregul procedeu al absurdului măcel pus la cale cu atâta sadism o făcea pe Emily Dox să suporte cu detaşare riscul şi cu încredere crescândă în şansa ei de a-l depăşi. Cunoaşterea nu echivala aici cu salvarea, însă crea premisele acţiunii în cunoştinţă de cauză, şi asta nu era puţin. În plus, un mic amănunt de care cei din jurul ei habar nu aveau, adăugă energie stării sale de spirit. În timp ce ţinea o lungă tiradă despre călătoriile subacvatice întreprinse de una singură

în apele Mării Nordului şi gesticula în stilul specific, avu impresia că din vârful degetului arătător emană acorduri cunoscute. Inventă scena unui îngheţ prin care trecuse, începu să dârdâie şi să se ţină cu mâinile de cap, sub privirile încântate ale bătrânului doctor. Află astfel că în câteva ore întreaga poveste se va încheia. „Curaj, reţinere şi înţelepciune” erau îndemnurile ce-i fuseseră iarăşi adresate, dar cărora imperativul „mi-e dor de tine, dragostea mea!”, adăugat în final, le dădea o coloratură cu totul aparte.

În cabinetul doctorului Golfetto îşi făcură apariţia încă doi medici. Din frânturile de fraze şi din aerul misterios al discuţiilor, înţelese că va fi pregătită pentru operaţie. Făcuse blocaje de memorie, în ultima zi, din trei în trei ore. Această regularitate convenea pentru că ea făcea posibilă anticiparea intervenţiei şi administrarea medicamentelor pregătitoare.

Fură chemate cele două gorile, care o luară în primire şi o duseseră într-un salon special. Individul câştigat de partea ei o urmărea cu atenţie. Făcându-i un semn discret, acesta reuşi să se descotorosească pentru câteva clipe de colegul său, trimiţându-l la un telefon ce avea să dovedească îndată că-i fusese adresat cu totul altcuiva.

— Înţeleg că vreţi să-mi comunicaţi ceva – se arătă acesta supus şi receptiv.

— Da, ai înţeles bine, recunoscu Emily Dox, surprinsă de simţul acut al observaţiei, de care nu-l crezuse în stare. Două lucruri trebuie să le rezolvi, obligatoriu. Unu: între fiolele ce urmează să-mi fie administrate să înlocuieşti somniferul. Cum ştii, seamănă perfect cu fioia mică de ser şi nimeni n-o să o mai reverifice, odată pusă deoparte. Doi: să-mi procuri un pistol încărcat şi să-l plasezi sub cearşaful patului mobil cu care mă veţi duce în sala de operaţie.

La privirile alarmant-întrebătoare a individului, mai apucă să-i spună, înainte ca celălalt să se apropie.

— Evident, nu-mi dai pistolul tău, despre care nu am niciun dubiu că-l ai. Poate îl sustragi pe cel al doctorului

Golfetto. Îl ţine în sertarul din stânga al mesei din cabinet, învelit într-o piele de căprioară din cele folosite pentru ştersul geamurilor la automobil.

36

Furgonul părăsi cu siguranţă autostrada. Juran Potra îşi dă prea seama de asta după viteza mai redusă de deplasare şi după zgomotele rare ale altor autovehicule, înaintau pe un drum puţin circulat. Era probabil o zonă în care, în mod obişnuit, făceau transferul. Apropiindu-se. clipa unei confruntări directe, îi sporea neastâmpărul. Avea doi adversari, cărora li se va asocia, îndată ce va sosi, şi Koestler. Treabă dificilă. Singurul său avantaj – surpriza! încercă să anticipeze scenariul. Vor fi desfăcute lateralele furgonului. Celălalt furgon va veni şi va trage cu spatele până se va lipi de platforma primului. Atunci va fi deschis şi din imensa lui magazie frigorifică va fi scos un container cu ajutorul micului stivuitor mobil, nelipsit din dotarea unor asemenea „vapoare de şosea”. Containerul va fi plasat în magazia elicopterului prin uşa laterală din fuselaj.

Toate acestea s-ar întâmpla astfel într-o succesiune logică, dară el ar fi invizibil. Cum nu a atins încă performanţa unei asemenea stări, rămâne totuşi de văzut până unde va putea împinge lucrurile. Sau, până unde hazardul va ţine cu el. Important era, în cazul că va f descoperit, să pună imediat stăpânire pe cabina furgonului. Asta pentru a-şi face din automatul şi bomba ce dormitau acum sub fundul numitului Kay, un aliat şi nu un duşman.

Fulgonul încetini şi opri. Juran Potra se instala în elicopter, între scaune şi magazia frigorifică. Cei doi se auziră umblând în jurul furgonului, apoi cum se caţără deasupra cabinei. Deodată, începură să tragă de pânza ce alcătuia acoperişul, iar pânza, păstrându-şi aceeaşi formă boltită, prinse a se aduna încet înspre partea din faţă, alcătuind un burduf. Să-i zici că Fuţă cu coviltir mobil, din cele cu care s-a cucerit vestul sălbatic, găsi de cuviinţă să remarce Juran Potra, nu de dragul trecutului american plin

de aventură şi neprevăzut, ci din dorinţa de a face haz de necaz, căci nu era exclus ca, la capătul acestei operaţii ciudate, cei doi să-l descopere şi să-l privească de sus în jos, ca pe un pui proaspăt ieşit din ou. Nu se întâmplă aşa pentru simplul motiv că burduful format astfel se dovedi la fel de înalt ca cei doi, din locul său Juran Potra observând abia partea de sus a pălăriei lui Kay.

Fură lăsate în jos şi lateralele. Se auzi mormăitul sacadat al motorului celuilalt furgon. Scenariul anticipat se petrecu aproape la fel. Când stivuitorul mobil ieşi cu containerul, cu terilpilul container pentru care făcuse ocolul lumii şi îşi riscase viaţa împreună cu alţii, Juran Potra se ridică şi cântări totul dintr-o privire. Preocupat cu trecerea de pe o platformă pe alta, Kay, singura figură necunoscută lui din cei trei, cel care pilota micul stivuitor, nu-l observă. Instantaneu, Juran Potra se lăsă jos. Containerul – îşi dădea perfect seama – nu ocupa nici jumătate din magazia elicopterului. O clipă se amăgi cu ideea că acolo ar încăpea şi el. Dar cum să rămână nedescoperit? Mai bine să fie atent şi să atace la timp. Surpriza îi crea un avantaj, care, nefolosit, l-ar pune într-o dificultate enormă.

Kay ajunse cu stivuitorul lângă elicopter. Nu-l vedea, dar după zgomot îi percepea cu exactitate mişcările. Acum se va ridica de pe scaunul stivuitorului şi va veni să deschidă uşa laterală din fuselaj. În fracţiunea de secundă în care va fi descoperit va trebui să tragă prin geamul cabinei. Apoi va sări imediat afară şi se va rostogoli pe platformă până în partea dreaptă din faţă. Reacţia celorlalţi doi va fi, desigur, rapidă. Totuşi, dacă va ajunge să deschidă cabina furgonului său, cel puţin, să bareze accesul lui Thaxter spre ea…

Kay se află la doi paşi. Îi vede capul şi faţa până la bărbie. Este preocupat cu uşa, a cărei închizătoare exterioară s-a înţepenit. Ar fi suficient să-şi arunce o singură privire spre cabina elicopterului şi jocul de-a v-aţi ascunselea s-ar termina. Se pare însă că închizătoarea îi captează întreaga atenţie. Ba, mai mult, o înjurătură

dovedeşte că încercând s-o deschidă s-a lovit la mină. Se întoarce cu spatele spre cabină şi loveşte cu piciorul. În sfârşit, deschide. Doamne! Dacă acum îi trece prin cap să se aplece şi să privească magazia, îi va vedea picioarele. Iar el va fi în imposibilitate să ochească imediat. Cum de nu s-a gândit la o asemenea eventualitate?

Din fericire, Kay n-o face. Mai trage o înjurătură şi se îndreaptă spre stivuitor. Când containerul este lăsat pe grătarul de lemn al magaziei şi apoi împins încă puţin înăuntru, începe să creadă că inevitabilul ar putea deveni evitabil. Kay va coborî iarăşi şi va veni să închidă uşa ce-l enervase. Juran Potra fu tentat să se retragă în puţinul spaţiu ce mai rămăsese neocupat de container. Dar nu. Încă nu. Era de preferat să rişte mai mult a fi descoperit, decât să-i scape tipul în totalitate de sub observaţie.

Lucrurile decurg în varianta cea mai optimistă posibil. Ivay este deja jos, lângă platforma furgonului şi discută p>i un ton ce se voia obişnuit.

— O şi avem de furcă, Thaxter, cu survolarea. Când timpul este senin ca acum, acolo sus se creează nişte curenţi teribili. Nu pun probleme de ordin tehnic pentru navigaţie, dar de obicei fură din viteza de zber, aşa că puţină grabă nu strică…

Juran Potra nprecie că este momentul să se retragă în magazia frigorifică. Acum pericolul va veni numai din faţă. Intervenţia lui Kay avea rostul să-l alunge cât mai repede pe Koestler. Şi într-adevăr îl auzi pe acesta pornindu-şi motorul şi urnindu-se din loc.

— Rămâne deci cum ne-am înţeles! Am mare încredere în tine, Kay. În cel mult o jumătate de oră ne vedem tot a ei.

Vorbind, Thaxter se căţărase deja pe platforma furgonului şi ajunse lângă elicopter. Dumnezeule! Din punga burduşită din spatele celui de-al doilea scaun ieşea un colţ de folie rozalie pe care era desenat lobul unei urechi De acolo urma deci să se nască pentru cei de la Institutul de psihoterapie intensivă, iluzia că în elicopter călătoresc doi indivizi. Dar Thaxter va încerca să umfle

imensa păpuşă de plastic, acum. Acum!

Thaxter se aplecă peste scaun. Când realiză că se află în f-îa unui pistol, încremeni.

— Lasă punga în pace, şopti Juran Potra. Al doilea personaj în călătoria asta voi fi eu. Decolează repede şi nu încerca trucuri ieftine, căci nu-mi place să zbor în compania cadavrelor.

37

Emily Dox fusese supusă unor încercări nu atât de dificile, cât de oribile. În salonul ce o gă – aduia acum îşi ficaseră apariţia în valuri persoane pe care nu le mal văzuse. La un moment dat îi venea să creadă că trupul ei nu-i decât un halat de stofă englezească dintr-un sortiment sosit prima oară într-o colonie îndepărtată, atât era de pipăită, cântărită şi măsurată. La culmea josniciei s-a ajuns când trei femei au început să-i facă o ciudată şi absurdă evidenţă a organelor genitale şi clasificare a acestora în funcţie de nişte parametri consideraţi standard. Iar ea, trecând prin toate acestea, trebuia să interpreteze ipostaze felurite, dar perfect credibile, ale nebuniei.

Când îşi făcu apariţia una dintre asistente cu seringile pregătite, Emily Dox îşi stăpâni cu greu o tresărire de om normal. A reuşit oare Chapman să înlocuiască fiola cu somniferul? întrebarea şi lipsa răspunsului o chinuiră până într-atât, că nu acordă nicio atenţie împunsăturilor. Abia la apariţia celor două gorile şi la îmbarcarea ei pe patul-targă cu roţi silenţioase, sentimentul de nesiguranţă primi o nuanţă din culoarea speranţei. Chapman se străduia să-i sugereze din ochi încredere. Înfăţişarea de brută a ajuta prea puţin în tentativa sa, făcându-l mai degrabă caraghios. Doar viclenia se dovedi pe deplin funcţională în cazul lui. Una din uşile coridorului ce ducea spre sala de operaţie nu mai acţiona automat, la apropierea lor.

— Vezi ce dracu’ o fi având, că eşti mai acasă cu tehnica asta de doi cenţi, apelă Chapman la colegul său.

Pe când acesta se străduia să-şi dovedească priceperea, el se aplecă spre Emily Dox şi-i strecură sub

cearşaf pistolul solicitat, şoptindu-i:

— E totul în regulă!

Şi, într-adevăr, din punctul lui de vedere avea dreptate; executase tot ce-i ceruse. Pentru ea însă abia acum începea momentul hotărâtor.

Măsură dintr-o privire sala de operaţie: largă şi puternic luminată. Directoarea, Golfetto şi alte cinci persoane doi bărbaţi şi trei femei – nu creau câtuşi de puţin o senzaţie de înghesuială.

Scenariului elaborat mental îi aduse corecturile impuse de realitate. Fără doar şi poate va trebui să închidă uşa pe dinăuntru, să-i ţină la distanţă de întrerupător şi să-i oblige la păstrarea unei distanţe între ei.

În sala de operaţie intră intempestiv colegul lui Chapman. Practic nu avea ce căuta acolo şi faptul îi surprinse pe toţi. Mai puţin pe Emily Dox. Pentru ea, curajul şi rânjetul gorilei prevesteau un pericol iminent. Ceva se întâmplase, desigur. Individul se ploconi în faţa directoarei şi apoi se apropie de ea, arătându-i, prinsă demonstrativ între două degete, fiola cu somnifer.

Lucrurile erau clare. Directoarea schiţă gestul acumulării unor tensiuni nervoase pe măsura renumelui de satrap. Înainte de a izbucni, aruncă o privire încărcată de reproşuri spre doctorul Golfetto şi apoi pironi cu aceeaşi privire pacienta.

— Uşurel, doamnă, uşurel, că o să explodezi!

Emily Dox era deja în picioare şi, cu pistolul întins. Cuvintele ei provocară un adevărat şoc. Uluiala, îmbrăcă forme de expresie diferite pentru cei prezenţi. Femeia satrap exprima de minune ura şi răutatea de culoare vânătă. Gorila, pironită locului, alături de femeia satrap, avea faţa cauterizată de teamă. Bătrânul doctor Golfetto era la rându-i cuprins de un tremur istoric mai presus de puterea de-a se stăpâni.

Primul care îşi reveni din uluiala anchilozantă – un bărbat de la marginea grupului – se aruncă înspre uşă. Emily Dox trase fulgerător. Lovită în ceafă, victima căzu lângă uşa închisă, blocând-o.

— Dacă se mai găsesc între voi şi alţii caire preferă aşa ceva: n schimbul scaunului electric, n-am nimic împotrivă. Sunt la ora cadourilor…

Era voit sadică şi maliţioasă. Avea în faţă criminali notorii, şi nu dintre cei împinşi la crimă de nevoi materiale, sau corupţie. Nu. Aceştia erau dintr-o altă categorie, cu totul aparte; erau indivizi ce-şi făcuseră din crimă o profesie practicată cu luciditate şi detaşare. Ba, mai mult: îi găsiră crimei şi o motivaţie ştiinţifică de natură a-i disculpa moral şi a-i sustrage de sub povara conştiinţei. Sadismul şi maliţia reprezentau poate singurele mijloace capabile să-i afecteze în resorturile lor intime.

— Ai să plăteşti pentru asta! mârâi femeia satrap. N-o să te salveze nici condiţia de alienată mental, cu care ai reuşit să ajungi până aici.

— Eu cred că-i între noi o mare confuzie… încercă Golfetto să intervină, impregnând cuvintelor sale un tremur involuntar, care le golea de orice credibilitate.

— Vrţi să spuneţi că a fost… replică Emily Dox, dar fu obligată să-şi întrerupă fraza şi să găurească o palmă ce bâjbâia lateral în căutarea întrerupătorului. Proprietarul palmei – unul dintre cei doi bărbaţi necunoscuţi, rămaşi în viaţă – scoase un răcnet disperat de durere.

— Voiam să spun – reluă Emily Dox, ca şi cum nimic nu s-ar fi petrecut deosebit – că între noi doar a fost o mare confuzie. Acum există între noi acest pistol care are menirea tocmai de a clarifica lucrurile. Şi, după cum se poate uşor observa, îşi face cu devotament datoria.

În sala de operaţie se stabili o linişte de plumb. Până şi bărbatul cu palma găurită se chircise strângându-şi între genunchi rana şi renunţă la vaiete. Fiecare dintre cei ţinuţi sub ameninţarea pistolului urzea un plan. O asemenea preocupare era prea evidentă şi Emily Dox se putea aştepta la reacţii dintre cele mai bizare, mai dificil de anticipat şi bineînţeles, de contracarat. Trebuia neapărat să-şi păstreze iniţiativa şi în plan psihologic. Să găsească forme de-a fura timpul şi a le crea sentimentul înfrângerii necondiţionate. Trecu într-o evidenţă rapidă metodele pe

care era capabilă să şi le imagineze şi în cele din urmă se hotărî.

— Doamnelor şi domnilor, observ că vă plictisiţi într-un mod ce mă întristează profund. De aceea mă gândesc să vă distrez. Sau măcar să încerc, în speranţa că şi intenţia va contribui puţin la ameliorarea imaginii penibile ce risc să v-o formaţi despre mine. De aceea, am şi\ vă o în un cântec…

Ideea fu receptată ca o batjocură la adresa lor. Dar când în sala de operaţie ce împrumutase parcă tăcerii nuanţele sticloase ale luminii artificiale reflectate de faianţă se făcu auzit cântecul „Aş mai vrea o portocală11, surpriza fu totală. Doctorul Golfetto îşi agăţă privirea de femeie satrap. Aceasta sesiză insistenţa şi-l întoarse nişte ochi iscoditori. „Şi totuşi e nebună!”, părea să sugereze dialogul privirilor dintre cei doi. „O nebună agresivă în momentele de luciditate, dar care, iată, reoade vertiginos în condiţia ce-o caracterizează de regulă”.

Emily Dox intui convingerea ce începea să se înfiripe în mintea celor doi şi le oferi argumente pe măsura dorinţei lor.

38

După decolarea elicopterului, Juran Potra smulse de sub geaca lui Thaxter pistolul şi apoi se mulţumi o vreme doar să-l ţină sub observaţie. Suficient totuşi ca să-şi dea seama de intenţiile ascunse ale acestuia.

— Uite ce e, Thaxter. Constat că eşti un pilot destul de bun, dar nu şi destul de cinstit. De cinci minute te-ai abătut de la linia de zbor şi tot de atunci te joci nepermis cu comanda presiunii de ulei. După cum urmăreşti harta de bord, cauţi fără îndoială un loc pentru aterizare forţată…

— Te înşeli… încercă Thaxter să se apere cu jumătate de gură.

— Probabil. Dar nu în privinţa ticăloşiei pe care vrei s-o pui la cale. Mă înşel poate că nu-ţi dau drumul să aterizezi de unul singur. Te asigur însă că dacă nu vei corecta imediat abaterea de la direcţia de zbor şi nu vei

regla comenzile pentru funcţionarea normali a aparatului, nu voi ezita să mă despart de tine cât timp mai ăânt «m încă aici, im vă aduh.

Thaxter preferă să-şi muşte buzele în locul altor cuvinte şi să execute dispoziţiile. Fără a-l slăbi din ochi, Juran Potra recurse iarăşi la instrumentarul de emisie-recepţie. Stabili legătura cu cea mai apropiată bază din zonă şi primi o veste bună. Alertaţi de centru, băieţii acţionaseră deja astfel încât, în funcţie de nevoie, va putea chema prin codul de urgenţă chiar echipajele.

Când observase pe orizont un punct negru şi mişcător, Juran Potra zâmbi. Deasupra munţilor Apache, acel punct negru era un elicopter Apache, ultima variantă adoptată pentru lupta gen comando.

— Cere permisiunea de aterizare! spuse Juran Potra, întinzându-i lui Thaxter căştile aparatului de emisie-recepţie.

— Nu pot! se căină Thaxter. Ordinul este să paraşutăm containerul şi să ne întoarcem. De fapt, pentru acest procedeu suntem şi pregătiţi: magazia frigorifică se deschide automat, iar containerul este prevăzut cu paraşută proprie.

Erau afirmaţii ce concordau cu logica lucrurilor. După crima ce atrase atenţia asupra Institutului de psihoterapie intensivă, prin împuşcarea acelui pacient al său, aterizarea elicopterului putea deveni sursă de noi suspiciuni.

— Soliciţi aterizare dictată de forţă majoră-o defecţiune tehnică face imposibilă întoarcerea, iar abandonarea elicopterului imediat după livrarea mărfii nu-i indicată. Zona este survolată de echipaje sportive care se antrenează, „accidentul» – ar fi cu siguranţă sesizat şi ar începe imediat cercetări. Aşa că aterizarea comportă oricum mai puţine riscuri.

— Acceptă aterizarea, informă Thaxter după lungi discuţii în care se poticnise cu argumentele, dar până la urmă se făcu totuşi înţeles.

— Prea bine.

Încercând să-i ia căştile, Juran Potra comise o gravă greţală. Întinse deodată ambele mâini către Thaxter. Acesta pândise probabil demult o ocazie favorabilă, căci, abandonând maneta, îl încleştă fulgerător de antebraţe.

Începu o luptă disperată. Thaxter nu era câtuşi de puţin străin de tehnica atacului. Spaţiul îngust îl avantaja, căci Juran nu putea recurge la procedeele cele mai rapide. În plus, adversarul său dovedea o forţă fizică ieşită din comun. Singura soluţie rămânea ca rezistenţa să-şi spună cuvântul. Spera ca Thaxter, fiind mai în vârstă cu cel puţin zece ani, să obosească primul.

Dar în balanţa luptei se mai angajase şi aparatul. Lipsit de supraveghere, pierdea înălţime şi îşi schimba brusc poziţia. La un moment dat, Thaxter ajunse deasupra şi, încercând să profite de situaţie, îşi propti picioarele în peretele lateral al cabinei, apăsându-se cu toată puterea asupra lui Potra. Intenţia lui deveni clară. Voia să câştige cei aproximativ douăzeci de centimetri ce-l despărţeau de gâtul adversarului. Juran Potra lăsă impresia că cedează, apoi smuci braţele lui Thaxter cu toată forţa în lături. Concomitent, zvâcni cu capul de jos în sus. Prăvălindu-se peste el pe neaşteptate, Thaxter primi lovitura de cap direct în nas. Ameţeala de-o clipă fu decisivă. Prinzându-l de chică şi ridicându-i capul cu mâna stângă, Juran Potra izbi cu dreapta în acelaşi nas boţit.

Redresa elicopterul în ultima instanţă, când nu-i despărţeau mă> mult de câţiva zeci de metri de piscurile muntelui. Angaja aparatul într-o ascensiune accelerată. Abia după ce câştigă înălţime, sesiză că-i ţinut sub observaţie da aproape. Elicopterul Apache era acum lângă el, cu microrachetele gata de lansare. Luă căştile, nenorocitele căşti din pricina cărora era să rateze întreaga acţiune, şi 11 se adresă direct.

— Totul e O.K., băieţi. Aici, din fericiro, a învins cine trebuia. Vorificaţi-mă prin cod şi treceţi repede deasupra mea cu scara mobilă. Pregătiţi-vă să ridicaţi un individ şi în schimbul lui, ca să nu-mi fie urât, veniţi unul dintre voi, însoţit de două automate cu încărcătoare de rezervă.

— Sinu* printre m-ifâoM

39

Emily Dox se pregătea să înceapă a noua oară cântecul „Aş mai /rea o portocală” când se făcură auzite primele schimburi de focuri. Câteva răzleţe, urmate de rafale. Prizonierii ei se căutară din ochi, agitaţi. Directoarea şi doctorul Golfetto afişară expresii contrariate, car iute se lăsară cuprinşi de panica generală. Pe făpturile lor, ultima speranţă cu care se amăgiră dispăru îi decepţia le făcu vizibile deodată cute adânci, ca nişte urme lăsate de carii în lemnul degradat de bătrâneţe.

— Trădare! urlă directoarea. Am fost trădaţi şi vânduţi! Nemernicii au trăit printre noi! Numai cu ajutorul unora de aici a putut ajunge căţeaua asta la pistol. Numai datorită laşităţii voastre îşi poate permite aşa ceva!…

Acum întreaga ei fizionomie argumenta denumirea de femeie satrap, pe care o primise demult. Faţa îi deveni vânătă şi incredibil de ascuţită. Fruntea îngustă şi bolovănoasă apăsa ca un teasc de piatră peste ochii înroşiţi de furie. Îngustimea feţei crea iluzia că poartă urechi mari şi inutile, un fel de adaosuri elefantine la e alcătuire fără identitate.

— Dar mie nu mi-e frică de nimeni şi de nimic – ameninţă iemeia satrap, întorcându-se către Emily Dox. Fac ceva pe pistolul ăla… Am să-ţi rup gâtul chiar dacă vei trage… N-ai decât…

Distanţa dintre ele se reduse la jumătate. Femeia satrap îşi căuta moartea. Prin limbajul vulgar încerca să-şi ascundă teama care, în ciuda afirmaţiilor ei, era mai mult decât evidentă şi-i cuprinse privirea ca o febră. Forţa însă calea cea mai uşoară de a scăpa prin moarte de povara răspunderii.

Cu atât mai mult asta nu trebuie să se întâmple – chibzui Emily Dox şi aşteptă cu pistolul întins, gata doar să apese trăgaciul. Dar când sinucigaşa ajunse la doi metri de ea, Emily Dox făcu o piruetă săltată pe piciorul stâng şi cu dreptul lovi sus, la gât. Femeia satrap căzu fulgerată, fără să mai scoată un singur geamăt.

Din rândul celorlalţi se desprinse bătrânul Golfetto. Înaintă câţiva paşi, surâse umil şi, făcând o uşoară plecăciune, şopti.

— Un glonte pentru mine, vă rog!

— Îmi pare rău, spuse Emily Dox, şi nu exagera cu nimic. În gestul bătrânului descoperea ceva omenesc despre care se îndoise tot timpul c-ar exista. A fost un timp al cadourilor, domnule Golfetto. Un timp ce, din păcate, a expirat. Ascultaţi şi dumneavoastră…

O ultimă rafală se auzi foarte aproape, apsi uşa sări din balamale şi în cadrul ei îşi făcu apariţia Juran Potra.

40

American Antimaf şi Floarea de Vişin acţionară concomitent şi în forţă. În câteva ore, traficul abominabil de organe era anihilat.

— N-ar fi cazul acum să luăm şi o mică vacanţă? se arătă îmbufnată Emily Dox, observând că Juran Potra este preocupat excesiv de impresionanta cantitate de alveole de gheaţă, de forma unor monede, din ambalajul interior al containerului.

— Încă puţină răbdare, draga mea, cerşi Potra îngăduinţă. Am o mică obligaţie şi sper să mă ajuţi.

A doua zi, la ceasurile de caniculă ale amiezii, un bărbat şi o femeie colindau străzile centrale ale oraşului Atlanta. Nu erau simpli excursionişti, ci consumatori îndărătnici, americani dintre cei care cheltuiesc cu nemiluita pentru a-şi dovedi cu argumente concrete, imbatabile, că au de unde s-o facă. Asaltau pur şi simplu automatele stradale. Femeia scotea sumedenie de „monede” dintr-o geantă frigorifică şi le introducea în casieria automatelor, iar bărbatul ţinea coşul şi culegea roadele pe care le încărca într-un Creysler vechi şi masiv.

la seara aceleiaşi zile, bărbatul şi femeia îşi făcuseră apariţia la sediul central al Companiei „Mercurial Service”. Pe baza unui telefon dat cu câteva ore înainte, erau aşteptaţi de conducerea executivă şi de invitatul special al acesteia, Ed Peercy, directorul Companiei „Comercial Service” – eterna şi temuta rivală.

— Credeam că ne-aţi uitat cu totul, domnule Kandy Strugaite, începu Gregory Hull, după ce făcu prezentările şi îşi exprimase fără rezerve admiraţia faţă de frumoasa însoţitoare a capriciosului detectiv.

— Nu v-am uitat deloc – se apără Juran Potra cu aer jovial – de parcă numele Kandy Strugaite îi făcea plăcere şi se simţea în el ca într-o haină lejeră şi elegantă. Ba, dimpotrivă. M-am gândit mult la dumneavoastră, însă, ca să ajung aici, am fost obligat la un ocol lung…

— Chiar discutam cu prietenul meu, Ed Peercy, că este corect să vedem împreună lista cheltuielilor suplimentare pe care le-aţi făcut…

— O, nu era nicio aluzie în afirmaţia mea. Încercam doar să-mi explio întârzierea. Dar să trecem la subiect. Vă rugasem la telefon să verificaţi casieriile la şapte dintre automatele dumneavoastră stradale.

— Le-am verificat. Şi chiar am rămas surprinşi. Până acum aceste aparate nu înregistraseră pierderi.

— Aveţi o listă cu deficitul de casă a fiecărui aparat în parte?

— Exact.

— Verificaţi, vă rog, dacă acesta corespunde cu sumele de pe lista noastră.

Gregory Hull luă coala de hârtie întinsă de Emily Dox şi o trecu domnului durduliu din stânga lui. Acesta scoase din mapă propria listă şi, cu gesturi tipice de contabil, făcu verificarea.

— Sumele sunt aceleaşi! exclamă el şi uimirea lui deveni îndată contagioasă.

— Asta presupune că aţi găsit metoda sustragerii, fu de părere Ed Peercy, răsându-se mai puţin impresionat.

— Am găsit-o, domnule Peercy, şi chiar am aplicat-o eu succes. Trebuie să vă spunem că aveţi în faţa dumneavoastră doi hoţi!

Atmosfera deveni degajată şi uimirea cedă locul curiozităţii Toţi voiau să afle cum s-a atentat la avuţia şi onoarea celor două companii. Explicaţiile le-a dat Juran Petra, alias Kandy Strugaite, iar demonstraţia practică a

făcut-o Emily Dox, chiar la automatul din hol. Fiecare a luat apoi din caseta frigorifică ce-o avea Emily Dox câte o monedă de gheaţă, a pus-o în aparat, a servit câte o cafea de cincisprezece cenţi şi a luat restul de la… doi dolari.

— Afacerea e foarte rentabilă! găsi de cuviinţă să glumească unul dintre onorabilii domni.

— Depinde de care parte a relaţiei te situezi – îl corectă fără pic de aderenţă la umor, durduliul cu apucături de contabil.

41

Două ore mai târziu, pe aeroportul din Atlanta, pasagerii cursei de New York erau invitaţi la locul de îmbarcare, când îşi făcu apariţia un domn preocupat să caute pe cineva.

— Iată-l pe Gregory Hull – îi atrase Emily Dox atenţia lui Juran Potra.

Văzându-i, bătrânul director al Companiei „Mercurial Service14 grăbi pasul spre ei.

— Am ţinut neapărat să vă înmânez personal acest mic adaos financiar la înţelegerea noastră iniţială, domnule Strugaite.

— Zău că nu trebuia să vă osteniţi atât de mult, domnule Hull. îi întoarse politeţea Juran Potra, luându-i însă cecul şi punându-şi-l binişor în buzunarul de la piept.

— Şi ar mai fi ceva, domnule Strugaite, se mărturisi Gregory Hull. Am meditat puţin la metoda expusă de dumneavoastră. Clima din această zonă a fost un aliat credincios ai hoţilor. Banii s-au evaporat… Dar apa din cere s-au făcut monedele de gheaţă trebuia să fie extrem de purificată ca să nu se lase urme după evaporare. Şi un asemenea grad de purificare se obţine prin cheltuieli mari. Atât de mari, că nu ştiu dacă mai rentează…

— Aveţi perfectă dreptate – se arătă concesiv Juran Potra. Tot ce spuneţi dumneavoastră este riguros exact. Dar vă rog să nu omiteţi un adevăr. Hoţia este de fapt un viciu. Şi, ca toate viciile omeneşti, este costisitoare…

Călătorii pentru cursa de New York erau din nou, cu insistenţă, invitaţi la locul de îmbarcare.

SFÂRŞIT